

Τίμ-Ταίμ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΔΙΑΔΟΤΟΝ ΜΟΥ ΕΝ ΑΙΩΝΙ ΔΑΡΕΙΣΤΟΡΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΤΙΚ-ΤΑΚ

Εβδομαδιαίον εικονογραφημένον περιοδικόν

Αρχισυντάκτης
ΑΓΓΟΤΣΤΟΣ ΣΚΛΑΒΟΣ

Γραφεία
ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 28
(Μέγ. Έφεσιον)
Αριθ. γρ. 85-36 και 45
Αριθ. τηλ. 50-38
ΑΘΗΝΑΙ

Συνδρομαί ετήσιαι:

Εσωτερικού Δραχμαί 150
Εξωτερικού Λίρα Άγ. 1
Αμερικης Δολλάρια 5

Εξάμηνιοι και τριμηνιοι κατά
ανάλογον.

Κυριακή 15 Νοεμβρίου
Αριθ. φύλλου 45

Διά τας γυναικείας λευκοφείας τ
μόνον ενδεσιμμένον

“ΠΙΒΑΚΟ,”

Γερμανικόν Σπενσιαλτέ.

Είς τας καλλίτερα φάρμακεία

Αντιπροσωπεία διά την Ελλάδα

Μ. ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

Όδος Κρατίνου 11, ΑΘΗΝΑΙ

ΚΑΤΩ Η ΜΠΟΥΓΑΔΑ

Η Γερμανική επιστήμη παρουσία-
σε το νέο θαύμα, τὸ

GRUNIL

Τὸ Grunil ἀπαλλάσσει κάθε νοι-
κοκυρά ἀπὸ τὴν πολυήμερον καὶ
κοπιαστικὴν μπουγάδα, διότι χωρὶς
τρίψιμο πλένει τὰ ρούχα μόνον
τοῦ ἐντὸς μιᾶς ὥρας.

Τὸ Grunil δὲν ἔχει καμμίαν
σχέσιν μὲ τὰ γνωστὰ καὶ ἀγνωστὰ
παρασκευάσματα ποὺ καταστρέ-
φουν τὰ ρούχα.

Ἀποξημιώνομεν καὶ τὸ ἀκρι-
βώτερο ρούχο ἂν πάθῃ τὴν παρα-
μικρὰν φθοράν.

Πωλεῖται εἰς τὰ φαρμακεία καὶ
τὰ ἐμπορικά τῆς συνοικίας σας.

Γεν. Ἀντιπρ. Π. Α. ΤΣΑΓΚΑΝΗΣ

Ἀθήναι-Λέκα 12α

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΙ
ΒΑΦΑΙ
ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

ARTI
E.J.B.

ARTI

ARTI
E.J.B.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΤΑ
ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ
ΣΥΝΟΙΚΙΑΣ ΣΑΣ

ΔΡΟΣΙΑ
ΝΕΟΤΗΣΙ
ΟΜΟΡΦΙΑ

Αποδερμική φαρμακική. Ζ. Ρερά
Γυναικ. Παιδικών 17 - Βερανζέρου

ΒΑΦΗ ΤΡΙΧΩΝ

Δ. ΜΠΟΤΣΑΡΑΚΟΥ

Έχουμεν τὸ ΡΕΚΟΡ ΤΗΣ ΕΠΙΤΥΧΙΑΣ ἀπὸ
ὅλας τὰς βαφὰς τριχῶν, Εὐρωπαϊκὰς καὶ Ἑλληνικὰς.
Διὰ τοῦτο, ὡς καὶ διὰ τὸ ἀβλαβὲς τῶν τριχῶν καὶ
τῆς ἐπιδερμίδος ἐκ τῆς βαφῆς Δ. ΜΠΟΤΣΑΡΑΚΟΥ
ἐγγυώμεθα. Ἀναλαμβάνομεν τὴν χρῆσιν τῆς βαφῆς
ὅλων τῶν χρωματισμῶν, κόμης μύστακος καὶ γενείου,
μὲ ἐπιτυχίαν ΑΦΑΝΤΑΣΤΟΝ.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΙΝΛΟΥ
ΤΡΙΚΟΥΠΗ - ΑΘΗΝΑΙ

ΑΙΜΟΡΡΟΪΔΕΣ ΚΙΡΣΟΙ
(ΧΤΑΠΟΔΙ)

Ἡγυγημένη ἀνώδυνος δι' ἐνέσεων θεραπεία χωρὶς
ἐγχείρησιν. Οἱ πόνοι καὶ αἱμορραγίαι καταπαύ-
ουν ἀμέσως. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, εἰδικὸς ἱατρός
τῶν Παρισίων. Δέχεται 11-1 1/2 καὶ 5-7. Φιλελ-
λῶνων 3. Πληροφορίαι δωρεάν.

ΚΑΤΑ ΤΗΣ
ΥΠΕΡΤΡΙΧΟΣΕΩΣ

τοῦ προσώπου καὶ οὐδὲν ἄλλο παρὰ
τοῦ σώματος χρησιμοποιοῦναι τὴν
παγκοσμίῳ φήμης Βιεννέζικον καὶ
λυτικὸν ἀποτριχωτικὸν RAPIDEN
ΤΗ, τὸ ὁποῖον δὲν ἀποκόπτεται ἀπὸ
τὰς τρίχας, ὡς συμβαίνει μὲ ἄλλα
γένη τὰ λοιπὰ ἀποτριχωτικά, ἀλλὰ
ἐξαλείφει αὐτὰς μὲ τὴν ὥσιν, τῇ βο-
ηθείᾳ εἰδικῶν σωληναρίων. Συγκρι-
νὼς δὲ δι' εἰδικῆς ἀρωματικῆς ἀν-
θιδὸν ἀπονεκρῶναι ὁ φύλαξ, οὕτως
ὥστε τὸ περιττὸν τρίχωμα νὰ μὴ ἐ-
παναφύεται πλέον. Ἀποτελεσμα-
τικὸς ἡγυγημένη. Αἱ παραγγέλ-
των ἐπαρχιῶν ἐκτελοῦνται τάχα.
Διὰ λιανικὴν καὶ χονδρικὴν πώλη-
σιν ἀποσπᾷτε: Γεν. Ἀντιπροσώπου
ἔχει πικρὴν πεῖραν ἀπὸ τῶν περιέ-
ρους καὶ ὑποχρεωτικῶν αὐτοῦ ἀνθρώ-
πους, ποὺ σὰς παρουσιάζονται τὴν ὥρα
ποῦ δὲν τοὺς περιμένετε σάν φαντηδὲς
μασσοῦνι ἐνώπιόν σας, γιὰ νὰ σὰς ὑπεν-
θυμίσουν ὀρισμένα καθήκοντα ποῦ σὰς ἐ-
πιδίδει ἡ περὶ φιλοξενίας ἀντίληψις.

Τὰς Ἀστικές, Ποινικές καὶ
καὶ τὰς τοῦ ἐξωτερικοῦ πώ-
σης φύσεως ὑποθέσεις σας
εἰς τὸ

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Φ. ΑΡΒΑΝΙΤΗ

Όδος Σανταροῦζα 15

Ἀνακουφί-
ζει τὴν καρ-
τωμένην πα-
χὴ ἀπὸ τοῦ
πόνου.

SLOAN'S
Liniment

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΠΡΟΣΩΠΙΔΕΣ

ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Μοντέρνα Διηγήματα

ΑΥΓ. ΣΚΛΑΒΟΥ

ΟΙ ΜΟΥΣΑΦΙΡΗΔΕΣ

Μία κοινωνική μάστιξ. — Έκεί ποῦ δὲν τὸ περιμένε-
τε. Αἰφνιδίως ἐπισκέψαι. — Οἱ Γαρδουμποῖοι
ἀπὸ τῆς Λειβαδίας καὶ οἱ τρίτοι ξάδεργοι. — Ἀτελεί-
ωτα βάζαντα

— Ξέρω κι' ἐγώ. Πάρτε τὸ καλάθι καὶ
πῆγαινε στὸ μπακάλικο νὰ ψωνήσῃς ὅτι
βοῆς. Πέρα καὶ ἀπὸ τὸ χασάπη νὰ πάρῃς
λίγες μπριόλες. Πάρε καὶ τρεῖς κουλούρες
ψωμί. Καὶ μὴ ξεχάσῃς καὶ φρούτα.

— Ναι... Καὶ λίγο σουμπλιμέ γιὰ νὰ
τοὺς οἰζύνω.

— Βρίσκοντας θάβει θεοὺς καὶ δαίμονας,
λαμβάνετε τὸ καλάθι ὑπὸ μάλῃς, τρέχετε
νὰ προμηθευθῇτε τὰ τρόφιμα τὰ ὁποῖα θὰ
καταβροχθίσουν οἱ μουσαφίροι σας, οἱ ὁ-
ποῖοι πέφτουν μὲ τὰ μούτρα καὶ σὰς εὐχα-
ριστοῦν κατόπιν, γιὰ νὰ σὰς τὰ ψάλλουν
ὅταν βρεθοῦν ἐξω, ἰδιαιτέρως:

— Ἀκούτε ἐκεῖ, νὰ μὴν ἔχουν μαγειρέ-
ψαι ἕνα φαί! Φαίνεται ὅτι ὁ Μιχ' ἐλάτης
δὲν τὰ πᾶει καλά!

Εἶναι τὸ εὐχαριστῶ.

Αὐτὸ τὸ εἶδος τῶν μουσαφίρων ὅμως
εἶναι τὸ ποῖο τακτικὸν ἀλλὰ καὶ τὸ ὀλιγώ-
τερον φορτικόν. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἄλλοι
μουσαφίρηδες, ποῦ σὰς βάζουν σὲ μεγαλύτε-
ρους μπλάδες καὶ σὰς κάνουν νευρασθε-
νικὸ σὲ λίγες μέρες: Εἶναι οἱ συγγενεῖς
ποῦ φθάνουν ἀπὸ τὴν ἐπαρχίαν. Ἀρριβά-
ρουν ἕνα ὥρατο βραδάκι. Καὶ ἀντὶ νὰ πά-
ρουν τὴν ἀγορᾶν πρὸς τὸ ξενοδοχεῖον,
ὅπως θὰ ἔκανε κάθε καλοανατετραμμένος
ἀνθρώπος, προτιμοῦν τὸ σπῆτι σας, ὅπου
ὀποιοῦνται ὅτι, ἐκτός ἀπὸ τὸν ὕπνον καὶ
τὴν περιποίησην, θὰ ἔχουν καὶ τὸ φαί τους.
Ὑπνος καὶ... τὰμπλ ντ' ὅτ.

Αὐτοὶ εἶναι οἱ ἀπαισιώτεροι ἀνθρώποι
ποῦ ἐγέννησεν ἡ φύσις. Καὶ δὲν ἔχονται
ἐνὰς ἡ δόο. Συχνά, σὰς ἀφίκεται ὀφθαλ-
μὴ οἰκογένεια. Ὁ μπαμπάς, ἡ μάμα, τὰ
παιδιά, ἡ ὑπερέτριά. — Ἦταν νάρθη, ὁ μπαμπάς, ἡ μάμα, τὰ
παιδιά, ἡ ὑπερέτριά. — Ἦταν νάρθη, ὁ μπαμπάς, ἡ μάμα, τὰ
παιδιά, ἡ ὑπερέτριά.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ Οἱ Μουσαφί-
ρηδες (σελ. 3)

ΣΥΛΒΙΟΥ Ναιμέ (ἑλλ. Ἀνθιμα
σελ. 6-7)

ΠΑΝΤ. ΧΟΡΝ Ὁ Μπαμπούλας (ναυ-
τικὸ διήγ. σελ. 23)

Γ. ΑΒΑΒΙΛΑ Καλλιόπη Παπαλε-
ξοπούλου (σελ. 26)

Ν. ΓΡΥΠΑΡΗ Ἀντράς σου λέγε (ἐλ.
διήγημα σελ. 27)

ΟΡΕΣΤ. ΔΑΣΚΟΥ Ἐκεῖνη ποῦ δὲν
μοιάζει σάν τις ἄλλες μοντέρνο
τραγουδι (σ. 21)

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Μ. ΙΜΠΑΝΙΘ. — Ρ. VALDAGNE.
Η. ASHTON. — WOVFE κλπ. κλπ.

ἔδω εἶπαμε νὰρθοῦμε κι' ἐμεῖς νὰ
ἰδοῦμε λιγάκι τὴν Ἀθήνα καὶ νὰ
μεινοῦμε λίγες μέρες.

Αὐτὲς ἡ λίγες μέρες, εἶναι, συ-
νήθως δέκα πέντε, εἴκοσι, ἕνας ἢ
καὶ δύο μῆνες. Στὸ διάστημα αὐτό,
εἰσθε ὑποχρεωμένοι νὰ τοὺς τρέφετε,
νὰ φροντίζετε νὰ μὴ τοὺς λείψῃ τὸ
παραμικρὸ, νὰ μὴ στενοχωρηθοῦν,
νὰ τοὺς πηγαίνετε στὸ Ζαπτεῖο, στὸ
θέατρο καὶ στὸ κινηματογράφον. Καὶ

γίνεται τὸ σπῆτι σας ἄνω κάτω: Διότι γιὰ
νὰ ἐξοικονομήσετε χώρον νὰ κοιμηθοῦν,
πρέπει νὰ περιορισθῇτε σὲς μὲ τὴ γυναι-
κα σας καὶ τὰ παιδιὰ σας σ' ἕνα δωμάτιο
γιὰ ν' ἀφήσετε σ' αὐτοὺς τὰ ὅλα νὰ ἀλω-
νίζουν ἐλευθέρως.

Ἐπειτα ἔχετε καὶ ἄλλην ὑποχρέωσιν:
Θὰ μεριμνᾶτε γιὰ τὴν καλοπέρασιν τους
Πρέπει νὰ συμμορφωθῇτε μὲ τὰ γούστα
τους καὶ τὴς ἰδιοτροπίας τους. Τοῦ κυρίου
Ἀριστείδου, πολὺ πιθανόν νὰ μὴ τοῦ ἀρέ-
σῃ ἡ μακαρονάδα. Ἡ κυρία Ἀσπασία νὰ
ἀντιπαθῇ τοὺς κεφτέδες. Τὰ παιδιὰ νὰ
σηκώνονται ἀργὰ καὶ δὲν πρέπει νὰ τὰ ἐ-
νησυρήσετε. Ὅλα αὐτὰ, ὁφείλονται νὰ τὰ ἔ-
χετε ὑπ' ὄψιν σας καὶ νὰ κανονίζετε ἀνα-
λόγως τὰ ψώνια σας καὶ τῆς συνήθειάς σας.

Καὶ παρ' ὅλα αὐτὰ, ὅταν καμμιὰ φορὰ
εὐδοκήσουν νὰ σὰς ἀδειάσουν τὴ γυναι-
κα, ἔχουν καὶ τὴν ἰδέαν ὅτι πρέπει νὰ τοὺς
χρωστώσῃ καὶ ὑποχρεώσῃν γιὰ τὴν ἐτίμη-
σιν διὰ τῆς παρουσίας των.

Συνήθως, οἱ μουσαφίρηδες, οἱ ἐκ τῶν
ἐπαρχιῶν ἐρχόμενοι, εἶναι στενοὶ συγγε-
νεῖς σας, ἢ συγγενεῖς τῆς γυναικὸς σας.
Πολλὲς φορὲς ὅμως συμβαίνει νὰ ἔρχονται
ἀνθρώποι ποῦ δὲν τοὺς γνωρίζετε καθόλου
καὶ τὴν ὑπαρξίν των ὁποῖων ἀγνωσίσαστε
τελείως.

— Καλὲ τὸν ξάδεργό σου τὸ Σωτηράκι
δὲν θυμάσαι;

— Βρε παιδί μου, ἔχεις δίκην ἀλλὰ τὸ μυα-
λό μου εἶναι λιγάκι σκοτισμένο αὐτὲς τὶς
μέρες.

Καὶ γι' αὐτὸ ἀναλαμβάνει νὰ σὰς κα-
τατοπίσῃ:

— Τὸν Γιάννη τὸν Γαρδουμποῦ, στὴ Λει-
βαδίαν τὸν θυμάσαι;

— Ἀμυδρὰς.

— Εἶναι θεῖος σου.

— Ναι ναι... καὶ ἂς μὴ θυμᾷσθε κανέ-
να Γαρδουμποῦ.

— Λοιπὸν, ἡ γυναῖκα τοῦ Γαρδουμποῦ
καὶ ὁ θεῖός μου ὁ Στραβάραπας, ὁ δικο-
λάβος ντέ...

— Ναι... ναι...

— Πρῶτα ξάδεργα. Ἐγὼ εἶμαι ἀνηψιὸς
τοῦ Στραβάραπα.

— Μάλιστα.

— Ἐσὺ ἀνεψιὸς τοῦ Γαρδουμποῦ.

— Εἶπαστε λοιπὸν... μπαμπάκηδες.

— Βάλ' τὸ ξάδεργό!

— Βάλ' το.

— Εἰσεῖς, ὅτε Γαρδουμποῦ θυμᾷσθε, οὔτε
Στραβάραπα πολὺ περισσώτερο δὲ τὸν ἡ-
γεμὸν τοῦ. Ἐν τούτοις πρέπει νὰ κάνετε
ὅτι τοὺς θυμᾷσθε ὅλους καὶ νὰ ἐκφραστῇτε
καὶ τὸν θαυμασμόν σας.

— Καὶ τί ἐγίνετο βρε ἀδερφέ, τόσον καιρό.
Γιὰτὶ δὲν ἦθελες νὰ σὲ ἰδῶ; Ὁ Στραβάρα-
πας τί γίνεται;

— Καλὰ εἶναι... Ἀλλὰ αὐτὸ θάδῃ κι'
αὐτὸς καὶ νὰ θυμηθῇ.

Καὶ ἀρχίζουν νὰ καταπλέουν στὸ σπῆτι
σας διάφοροι συγγενεῖς τῶν Γαρδουμποῦ, τῶν
Κοκοροτσηδων καὶ τῶν Στραβάραπα.
δωγ, ὡν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς.

Ἐπὶ τέλους φθάνει ἡ ἡμέρα ποῦ ἐκ-

Τέρατα και σημεία εις τὸν ὀρίζοντα. Καίρων πολὺν εἶχε νὰ ἀγγελεῖ γέννησις τέρατος. Ἡ ἔλλειψις ὅμως αὐτῆς, πληρώθη καὶ μετὰ παραπάνω, μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ περιέργου τέρατος εἰς τὴν Θεσσαλονίκην. Μία γυναῖκα, πού ἦτο καθ' ὅλα ὄντως, ἐγέννησε τέρας, τὸ ὁποῖον, ἀντὶ δύο, ὅπως ἔχουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ἦλθε στὸν κόσμον μετὰ ἓνα μάτι, πού εὐρίσκειτο ἀκριβῶς στὴ μέση τοῦ μετώπου. Ὁ μῦθος τοῦ Κυκλώπος λοιπόν, ἀναστῆ εἰς τὰς ἡμέρας μας.

Τὸ γεγονός, ἀρκετὰ περίεργον, ὁμολογούμενος, ἐσχολιάσθη ἀπὸ ὅλους καὶ σχολιάζεται ἀκόμη. Διότι, ἔως τώρα εἶχαν γεννηθῇ τέρατα μετὰ τρία καὶ τέσσερα πόδια, μετὰ ἑξάκισμα μάτια ἢ χέρια, ἀλλὰ, μετὰ ἓνα μάτι δὲν εἶχαν ἐμφανισθῇ ἀκόμη.

Καὶ ὅλοι ἐρωτοῦν: Γιατί τάχα νὰ ἐβγῇ-κε μετὰ ἓνα μάτι;

Πολλοί, λένε ὅτι εἰς τὴν κοιλίᾳ τῆς μάννας τοῦ ὑπῆρχαν δύο παιδιὰ καὶ ὁ ἓνας ἀδελφὸς ἐβγαλε τὸ μάτι τοῦ ἄλλου, ὅπως γίνεται συνήθως καὶ εἰς τὴν πραγματικότητά. Ἄλλοι λένε ὅτι τοῦτο ἐγένετο διὰ λόγους οἰκονομίας. Τί μᾶς χρειάζονται δύο μάτια, ὅταν μετὰ ἓνα καὶ... καλὸ ποιοῦμε νὰ κάνουμε τὴ δουλειά μας; Εἰς περιόδον αὐτοῦτων οἰκονομιῶν καὶ οἰκονομικῆς περισυλλογῆς, ἐπιβάλλεται νὰ κάνουμε οἰκονομία καὶ στὰ μάτια.

Ἔτσι τὸ αἶτιον εὐρέθη ἀπὸ τοὺς ἐρευνητάς διὰ τὰ πάντα ἑλληνας, οἱ ὁποῖοι καὶ ἡσύχασαν, ἀναμένοντες τὴν ἐμφάνισιν νέου τέρατος εἰς τὸν ὀρίζοντα.

Η ΜΑΧΗ ΤΗΣ ΚΑΛΟΓΡΕΖΑΣ

Ὁ ἀδελτισμός εἶναι ἓνα «εὐγενὲς σπῶρ». Αὐτὸ πόσες φορές τὸ ἀκούσαμε καὶ τὸ διαβάσαμε; χιλιάδες. Ἐξήμερώνει τὰ ἦθη, ἀναπτύσσει τὴν εὐγενῆ ἀμίλλαν κλπ. κλπ. ὅλ' αὐτὰ ὅμως γίνονται στὸ χαρτὶ. Συνήθως ὅμως καταλήγουν εἰς μὲν καὶ εἰς ἀληθινὰς μάχας, ὅπως συνέβη τὴν περασμένην Κυριακὴν στὴν Καλογρέζα.

Ἡ Καλογρέζα, προσάτειον τῶν Ἀθηνῶν, διαθέτει γήπεδον καὶ ποδοσφαιρικὴν ὁμάδα. Τὸ ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς λοιπόν, ἐπρόκειτο νὰ διεξαχθῇ ποδοσφαιρικὸν μάτς μεταξὺ τῆς ὁμάδος τῆς Καλογρέζας καὶ μίας Πειραιτικῆς ὁμάδος. Πρὸ τῆς ἐναρξέως τοῦ ἀγῶνος, οἱ ἀρχηγοὶ ἔδωσαν τὰ χέρια φιλικώτατα, ἔως ἀντήλλαξαν καὶ θερμούς ἀσπασμούς, ἐβγάλαν καὶ λόγους καὶ... τὸ παιχνίδι ἀρχισε μετὰ κλωτσιᾶς στὴ μπάλλα, γιὰ ν' ἀκολουθήσουν οἱ κλωτσιᾶς στὸ στομάχι καὶ αὐτὲς οἱ μαχαιριές καὶ οἱ κουμπουριές. Ἐγένετο ἀληθινὴ μάχη μετὰ ὅλους τοὺς κανόνες τῆς πολεμικῆς τέχνης.

Αἰτία τῆς διαφοράς, ἦτο ἓνα τέμμα ἀμφισβητούμενον. Ἡ μία ὁμάς εἶχεν ἐπιτύχει τέσσερα τέμματα εἰς βάρος τῆς ἄλλης ἢ ὅποια δὲν εἶχεν κανένα. Ἐπὶ τέλους ὁ-

φράζουν τὴν ἐπιθυμίαν νὰ φύγουν. Αἱ, ἐμεῖς λέμε μεθαύριο νὰ φύγουμε ἀρκετὰ σὰς στενοχωρήσαμε.

Ἀστείεςεσαι; Δὲν καθόσαστε λίγες μέρες ἀκόμη;

Στοιχειώδης εὐγένεια ἀπαιτεῖ αὐτὴν τὴν λεπτότητα, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ Γερδον-μαῖοι ἀπαντοῦν λίαν εὐχάριστος.

— Αἱ... ἀφοῦ μᾶς παρακαλεῖς, νὰ μείνουμε καμμιὰ εικοσαριὰ μέρες ἀκόμη!

Καὶ... ἐπεταί συνέχεια, ἔως ὅτου φύγουν ἐπὶ τέλους καὶ... ἔλθουν ἄλλοι.

Αὐτὰ εἶναι τὰ βάσανα τῆς φιλοξενίας, ἀρετῆς ἢ ὁποῖα ἰδιαιτέρως διακρίνει τοὺς ἑλληνας ἰδίως δὲ ὅταν πρόκειται νὰ κα-α-χρασθοῦν αὐτῆς.

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

ΤΑ ΤΕΡΑΤΑ ΚΑΙ Η ΜΑΧΗ ΤΗΣ ΚΑΛΟΓΡΕΖΑΣ

Τὸ τέρας μετὰ τὸ ἓνα μάτι. — Περίεργα σχόλια. — Ὁ φιλικὸς ἀγὼν τῆς Καλογρέζας. — Ἐνα μάτς πού ἀρχίζει μετὰ κλωτσιᾶς καὶ καταλήγει σὲ κουμπουριές. — Οὐδὲν νεώτερον ἀπὸ τὸ δυτικόν.

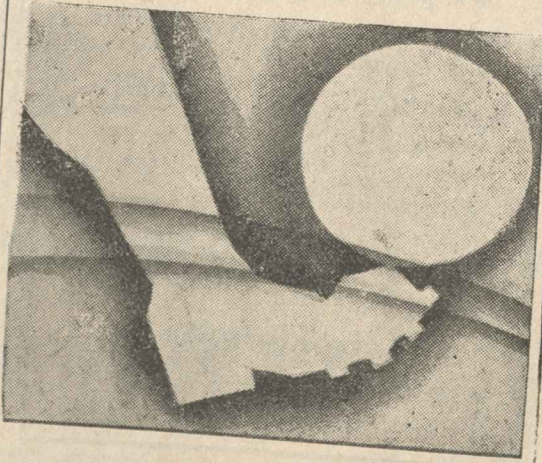
Μὲς ἓνας παίκτης τῆς νικητοῦς, ἔκαμεν ἓνα σφάλμα, λεγόμενον εἰς τὴν ποδοσφαιρικὴν διάλεκτον «πανάλτο». Οἱ μέγροι τῆς στιγμῆς ἠττημένοι ἀνεθάρρουν. Ἐπὶ τέλους, θὰ ἔσωσαν τὴν τιμὴν τους. Ἀλλὰ οἱ σφαλισταὶ δὲν ἀνεγνώριζον τὸ σφάλμα τους, ὅπως συμβαίνει πάντοτε σχεδόν. Δὲν εἶχαν οὐτε τὴν γενναίον ψυχὴν καὶ νὰ σκεφθοῦν καὶ νὰ πουν:

— Ἐμεῖς ἔχουμε τέσσερα τέμματα. Ἀς τοὺς χάρισουμε καὶ ἓνα. Ἀνθρώποι, εἶναι καὶ αὐτοί...

Τοῦτον τρόπον ἐπέμεναν ὅτι δὲν διεπράχθη κανένα λάθος. Οἱ ἄλλοι ἐπέμεναν δι-εκδικούντες τὴν σωτηρίαν τῆς τιμῆς των. Εἰς τὰς συζητήσεις ἐλαβον μέρος καὶ οἱ θεαταί, οἱ ὁποῖοι εἶχαν χωρισθῇ εἰς δύο στρατόπεδα. Εἰς τοὺς ὁπαδοὺς τῆς ὁμάδος Καλογρέζας καὶ εἰς τοὺς φίλους τῆς πειραι-κῆς ὁμάδος, ἀνερχομένους εἰς 100 περίπου οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἀκολουθήσει τοὺς παίκτας των γιὰ νὰ τοὺς παρακολουθήσουν εἰς τὸν σκλήρον τους ἀγῶνα. Φωνές, φασαρία, κα-κό... τὰ πράγματα ἐξετραχύνθησαν. Τρυφε-ραὶ φράσεις ἀντηλάσσοντο ἀπὸ μέρους τῶν παικτῶν καὶ τῶν θεατῶν. Ἀρκετοὶ θεαταὶ ἐνδιαφερόμενοι διὰ τὰς δίκαιον, εἰσπῆδη-σαν εἰς τὸ γήπεδον διὰ νὰ ὑποστηρίξουν τὴν γνώμην των ἰδίαις... χερσὶ. Καὶ, ὅ-πως ἦτο ἀναπόφευκτον, οἱ παίκται, βοη-θούμενοι ὑπὸ τῶν ὁπαδῶν των, ἦλθαν στὰ χέρια.

Τὸ ἔθλο ἐπεφτε ἀλύπτητα ἀπὸ μέρους ἀμφοτέρων τῶν ἐνδιαφερομένων μερῶν. Ἀλλὰ ὁ ὀργισμός, ἔξω κατ' ἐξοχὴν εὐέξα-πτον, ἀγανακτεῖ καὶ ἀγριεύει περισσότερον εἰς τὰ ἀθλητικὰ ζητήματα. Ὑπῆρχαν, με-ταξὺ τῶν θεατῶν καὶ μερικοὶ ὁπαδοὶ τῆς μίας ὁμάδος, οἱ ὁποῖοι, προκειμένου νὰ πα-ρακολουθήσουν τὸν «φιλικόν» αὐτὸν ποδο-σφαιρικὸν ἀγῶνα, ἐφρόντισαν νὰ πάρουν μαζὶ τοὺς τὰ ἀπαραίτητα ἐφόδια διὰ τὴν ὑποστήριξιν τῶν χρωμάτων των: Μα-α-ρία καὶ κουμπουρία. Ἰσως διότι προέβλε-παν τὴν ἐξέλιξιν.

Καὶ τὸ ἀνευκτεῖον συνέβη. Ἐνας παί-κτης ἐξήγαγε μάχαιραν. Ἄλλος ὅμως πρὸ ἀποφασιστικῶς, ἐτράβηξε περιστροφῶν καὶ

ἤρχισε πυροβολῶν ἀδιακρίτως ἐναντίον τοῦ πλήθους τῶν «φιλάθλων».

Ὁ κόσμος ἐτράπη εἰς φυγὴν. Ἐνας δὲ τυχῆς χωροφύλαξ, ἀψηφὼν τὸν κίνδυνον ἐπετέθη ἐναντίον τοῦ πυροβολήσαντος ἐπὶ χειρὸς καὶ τὸν ἀποπλῆξε. Ἐκείνος ὅμως δὲν ἐδίστασεν: Ἐτράβηξε καὶ ἐτραυμάτισε τὸν χωροφύλακα εἰς τὴν σφύρην. Πιθανὸν νὰ τὸν εἶχεν ἐκλάβῃ ὡς ὁπαδὸν τῆς ἀν-τάρτου ὁμάδος!

Ἐπὶ τέλους, ὁ πυροβολὼν συνελήφθη καὶ ὠδηγήθη εἰς τὴν ἀστυνομίαν, ὅπου ἐδῆλωσεν ὅτι μετανοεῖ διότι... δὲν τοὺς ἐ-σκότωσεν ὅλους!

Αὐτὸ ἦτο τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ... φιλικῶν ἀγῶνος τῶν δύο ὁμάδων.

Τέτοια ἐπεισόδια συμβαίνουν τακτικὰ μεταξὺ τῶν παικτῶν τῶν διαφόρων ὁμά-δων καὶ τῶν φανατισμένων ὁπαδῶν. Καὶ σκεπτεται κανεὶς, πῶς εἶναι ἡ ἀσφάλεια ὅποια προκύπτει ὑπὲρ τοῦ ἀθλήματος. Οἱ παίκται ἀπ' ἐνὸς ἀσφαλίζουν τὴν νί-κην καὶ κλωτσῶν τὰ πόδια καὶ τὰ ποῖα τῶν ἀντιπάλων των, παρὰ τὴν πάλαν, ἀπο-λογίζοντες ὅτι, ἐὰν κατορθώσουν νὰ θέ-σουν ἐκ τῆς μάχης τοὺς παίκτας τῆς ἀν-τάρτου ὁμάδος, θὰ εἶναι ἐλευθεροὶ νὰ θέ-λουν ὅσα «γκόλ» θέλουν. Ἡ σκέψις αὕτη δὲν στερεοῖται πρακτικότητος.

Ἀλλὰ τὰ γεγονότα αὐτὰ, πρέπει νὰ μᾶς ἐμβάλουν εἰς σκέψεις. Τὴν στιγμὴν πού συνάπτουμε σύμφωνον φίλας μετὰ τοὺς Τοῦρκους, εἶναι σαστὸν ὅρα γιὰ τὴν τραγώ-μεθα καὶ νὰ σκετῶμεν ἄλλῃ ὁδῷ εἰς τὰ ποδοσφαιρικὰ γήπεδα;

Πρέπει, κατὰ συνέπειαν νὰ ληφθοῦν ὠριμένα μέτρα: Τὸ καλύτερον θὰ ἦτο νὰ ἀπηγορευτοῦν ποδοσφαιρικὰ μάτς. Ἀλλὰ ἐπειδὴ αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον ἴσως, τότε κινδυνὸν θὰ ἦτο νὰ ὀργανισθῇ ἓνας ἀρκετός τε-τος. Τὸ Γουδί, ὁ συνηθὴς τόπος τῶν δι-νατικῶν ἐκτελέσεων, ἴσως εἶναι ὁ προτιμώ-τερος. Καὶ ὅταν πρόκειται νὰ διεξαχθῇ ποδοσφαιρικὸς ἀγῶνας, νὰ εἰδοποιῶνται οἱ περιοικοὶ νὰ ἀμπαρῶνται στὰ σπίτια τους, νὰ κηρύσσεται εἰς τὴν περιφέρειαν ὁ στρα-τιωτικὸς νόμος καὶ νὰ περιμένουν εἰς τὴν ἐξοδὸν τοῦ γηπέδου νοσοκομειακά αὐτοκί-νητα διὰ τὴν παραλαβὴν τῶν θυμάτων τοῦ ἀγῶνος.

Καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ ἱπποδρομίου, διε-ρωτῶνται: γιὰ πόσον ὁ λέων, πού ἠκολούθη-σε τὴν ὁρᾶν ἠθροδομαστρίαν εἰς τὸν τάφον ἦτο ἐρωτευμένος μαζί της...

Ὁ ἔρωτς ἐνὸς λέοντος.

Τὰ θεριά, φαίνεται ὅτι δὲν δαμάζονται μόνον μετὰ τὴν ἀγριότητα καὶ τὴν ἀνηλεὲς μαστίγωμα, πού μεταχειρίζονται ὅλοι σχε-δὸν οἱ θηριοδამασταί. Τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα μπορεῖ νὰ ἐπιτευχθῇ καὶ μετὰ τὸν καλὸν τρόπον, πού μεταχειρίζονται ἡ θηριοδαμά-στριες, ἡ ὁποία, ὡς μόνον ὄπλον, διαθε-τουν ἓνα γλυκύτατον μειδίαμα.

Ἔτσι ἐδάμαζε τὰ θεριά καὶ ἡ μίς — Ἀ-λὶς Φέριναν, μία ὠραιότατη θηριοδαμά-στρια, ἐνὸς ἱπποδρομίου πού περιέδιδε τὰς ἀμερικανικὰς πόλεις.

Ὅλα τὰ θεριά τὴν ἀγαποῦσαν καὶ μό-λις ἔμπαινε στὰ κλουβία τους, ἐπήγαιναν ἀμέσως κοντὰ τῆς γιὰ νὰ τὰ χαϊδέψῃ.

Μεγαλύτεραν ὑπακοὴν καὶ ἀγάπην, ἔ-δειχνεν ἓνας λέων, ὁ ἐπανομαζόμενος Τόν-γυ, ὁ ὁποῖος μάλιστα ἐθεωρεῖτο ὡς ὁ ἀγρι-ότερος τῶν ὁμαδῶν τοῦ θηριοτροφείου. Ἡ μο-ναδικὴ ἀπόλαυσις τοῦ Τόνγυ, ἦτο νὰ κά-θεται ἐκπαισμένος στὰ πόδια τῆς Ἀλὶς καὶ νὰ ἀπολαμβάνῃ τὴν χάδια τῆς. Ἀν περνοῦ-σε ἔστω καὶ μὴ μέρᾳ χωρὶς ἡ Ἀλὶς νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ, ἀγρίως καὶ ἐγρύλλιζε δι-αρκῶς μέσα στὸ σιδερένιον κλουβί του. Καὶ δὲν καθιστοῦσε παρὰ μόνον εἰς τὴν ἐμφά-νισιν τῆς ὠραίας θηριοδαστρίας.

Τελευταίος ὅμως, ὁ Ἀλὶς ἠσθένησε βα-ρεῖα ἀπὸ μὴ μυστηριώδη ἀσθένειαν μετα-δοθεῖσαν προφανῶς ἀπὸ κανένα ἀρρωστο θῆριον καὶ ἀπέθανε.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ λέων κατε-λήφθη ἀπὸ μεγάλῃν μαλαγχολίαν. Τὴν τρο-φήν πού τοῦ ἔδιναν δὲν τὴν ἀγγίζει καθό-λου. Ἐπὶ μέρες ὁλόκληρες, ἔμενε ἐκπαι-σμένος στὰ κλουβία καὶ καὶ μονάχα λίγο νε-ρὸ ἔπινε πού καὶ πού. Τέλους, ἔπειτα ἀπὸ ἓνα μῆνα σχεδόν, ὁ λέων ἐψόφησεν ἀπὸ τὴν ἐξάντηλσιν...

Καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ ἱπποδρομίου, διε-ρωτῶνται: γιὰ πόσον ὁ λέων, πού ἠκολούθη-σε τὴν ὁρᾶν ἠθροδομαστρίαν εἰς τὸν τάφον ἦτο ἐρωτευμένος μαζί της...

Ἔσεῖς τὸ βρῖσκετε ἀπίθανον;

Ἐνα πρωτότυπον αὐτο-κινητικὸν δυστύχημα

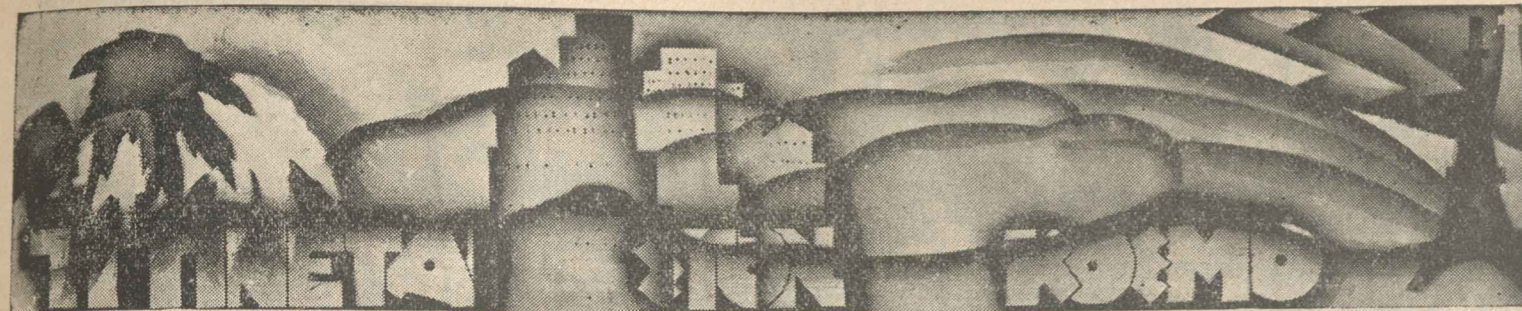
Εἰς ἓνα ἐξοχικὸν δρόμον τῶν Παρισίων ἓνα αὐτοκίνητον ἔτρεχε μετὰ ἱλιγγιώδη τα-χύτητα. Ὁ δρόμος ἦτο βρεμένος. Ἐξαφνα ἀπὸ ἓνα σταυροδρόμι ἐνεφανίσθη ἓνας γά-ιδας φορτωμένος. Ὁ σοφὲρ τοῦ αὐτοκινή-του, γιὰ νὰ μὴ συγκρουσθῇ μετὰ... εὐγε-νὲς ζῶον, ἐφροντίσεν ἀποτόμως παρ' ὅλην τὴν ἐπικίνδυνον ταχύτητα. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο ὅτι τὸ αὐτοκίνητον ἀνετράπη ἐντελῶς, ἀλλὰ κατὰ πρωτότυπον τρόπον: Τὸ ἐπάνω μέρος ἦλθεν ἀπὸ κάτω καὶ ἡ ῥόδες ἀπὸ πά-νω καὶ ἐξακολουθοῦσαν νὰ γυρίζουν!

Κατὰ παράδοξον σύμπτωσιν, κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἐπιβαίνοντας δὲν ἐπαθε τίποτε. Ἀ-νοίξαν τὴν πόρτα καὶ ἐβγήκαν... μετὰ τὸ κε-φάλι ἀπὸ κάτω. Ξανάρσαν πάλιν τὸ αὐ-τοκίνητον εἰς τὴν... εὐθείαν καὶ ἐξηκολού-θησαν τὸν δρόμον τους χωρὶς νὰ ἐμφανί-σθῃ ἄλλος γάιδας πρὸς κάτω.

ΛΥΚ-ΛΑΥ

— 5 —

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ὁ ἔρωτς ἐνὸς λέων. — Ἐνα περίεργον αὐτοκινητικὸν δυστύχημα. — Πρωτοφα-νεῖς μύρμηκες. — Κόκορας πού γεννᾷ αὐγά. — Ἐνα καταπληκτικὸν πείραμα.

Ἡ τηλεόρασις προσεδεύει

Ἡ πρόοδος τῆς τελευταίας ἐφευρέσεως, ἡ ὁποία θὰ προκαλέσῃ πραγματικὴν ἀνα-στάσιον εἰς τὸν κόσμον, τῆς τηλεόρασε-ως εἶναι καταπληκτικὴ. Εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ τὴν Ἀμερικὴν, ἤρχισαν ἤδη πολὺμε-να τὰ πρῶτα μοντέλα, τὰ ὁποῖα εἶναι συν-δασμός ραδιοφώνου καὶ τηλεόρασεως μαζί.

Ἀν καὶ ἡ τιμὴ τῶν εἰρημάτων ἐνη-λθῇ, ἐν τούτοις πολλοὶ ἐπρωμηθεύθησαν.

Ἄρα γε ἡ τηλεόρασις θὰ ἀποτελέσῃ νέον πλῆγμα κατὰ τοῦ θεάτρου; Τὸ ἐν-δεχόμενον τοῦτο συζητεῖται ἀπὸ τὰς ἐφη-μερίδας εἰς τὸ ἐξωτερικόν καὶ αἱ γνώμαι τῶν εἰδικῶν εἶναι διχασμένα.

Πρωτοφανεῖς μύρμηκες

Εἰς τὰς Μαδέρας νήσους, μία ἰθαγενὴς ἐξεληθούσα εἰς τὸ δάσος διὰ νὰ κόψῃ ξύλα εὐρέθη ἐνώπιον καταπληκτικῶς θεάματος: Εἶδεν ὁλόκληρον στρατιάν μυρμηκῶν, προ-τοφανοῦς ὅμως μεγέθους, τὸ ὁποῖον φθά-νει τὰ 4-5 ἐκατοστὰ τοῦ μέτρου. Οἱ ἐν λό-γῳ μύρμηκες ἐπέπεσαν ἐναντίον τῆς ἀτυ-χοῦς ἰθαγενοῦς, ἡ ὁποία κατέρρευσε εἰς ἓνα ξύλινον οἰκίον.

Οἱ μύρμηκες, βαδίζοντες ἐπὶ τῶν ἰσχνῶν τῆς, τὴν ἐπολιορκῶσαν ἐκεῖ ἐπὶ ὥρας ὁλο-κλήρους καὶ ἡ ἰθαγενὴς ἀπελευθερώθη ἔ-πειτα ἀπὸ δύο ὁλόκληρους ἡμέρας ἀπὸ ἄλ-λους κατοίκους τοῦ χωρίου τῆς, οἱ ὁποῖοι εἶχον σπεύσει εἰς τὸ δάσος, ἀνησυχήσαντες διὰ τὴν ἐξαφάνισιν τῆς.

Μετὰ πολλοὺς κόπους, κατορθώσαν, κα-ταβρέχοντες τὴν γῆν περὶ ὅλην μέγαν δη-λητηριώδες ὑγρὸν, νὰ ἐκκαθαρίσουν τὸ ἔ-δαφος ἀπὸ τοῦδε περιέργου αὐτοῦ μύρμη-κας καὶ νὰ ἀπελευθερώσουν τὴν πολιορκη-μένην ἰθαγενή, ἡ ὁποία ἦτο λιπόθυμος ἀ-πὸ τὸν φόβον τῆς.

Εἰς τὸν τόπον ὅπου παρετήρηθ' ὁ πε-ρίεργον αὐτὸ φαινόμενον, μετὰ ἐπιστημο-νικὴ ἀποστολὴ διὰ νὰ τὸ μελετήσῃ.

Κόκορας γεννᾷν αὐγά

Τὸ πρωτοφανὲς τοῦτο, συνέβη εἰς τὴν Ὀλλανδίαν. Ἐνας κόκορας ὁ ὁποῖος ὅμως προηγουμένως εἶχεν ὑποστῇ ἐπιστημονι-κὴν μεταβολὴν τοῦ φύλου, ἀπὸ ἓνα ἱερὸν ἀσχολούμενον ἀπὸ καιροῦ μετὰ τέτοια περι-εργα πειράματα, ἤρχισε νὰ γεννᾷ ὡά, ὅ-πως καὶ ἡ κόττις. Ἡ ἐπιτυχία τοῦ πειρά-ματος, λύει τὸ ζήτημα τῆς ἐλλείψεως... αὐ-γῶν, εἰς περιόδον κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ κότ-τις θὰ εἶχεν ὑποστῇ ἀντιμεταβολὴν ἐλάτ-τωσιν.

Ὁποῖος θέλει ν' αὐτοκτονήσῃ...

Πρὸ ἡμερῶν, οἱ κάτοικοι τοῦ γαλλικοῦ χωρίου Ραβέν, εἶδαν ν' ἀνατινάσσεται εἰς τὸν ἀέρα τὸ σπῆτι ἑνὸς ἐργάτου, ὁ ὁποῖος κακοκυβέ μόνος του. Δὲν ἔβρισαν τί συνέβη. Μὰ ἐπιστολὴ τοῦ αὐτοῦ ἐργάτου ὅμως πού ἐλήφθη εἰς τὴν ἀστυνομίαν, ἔλυσεν τὴν ἀπορίαν:

Ὁ γάλλος ἐργάτης Νταβίλλ εἶχεν αὐτοκτονήσει. Ἐπιθυμῶν ὅμως νὰ ἀποθά-νῃ... ὁριστικῶς καὶ ὅχι ὅπως οἱ περισσότε-ροι τῶν ἀποπειρωμένων ν' αὐτοκτονήσουν, οἱ ὁποῖοι ἐπανερχοῦνται εἰς τὴν ζωὴν, ἔ-πηρε πρῶτον μεγάλῃν δόσιν σουπλὴμ, ἐ-τοποθέτησε φυσίγγια δυναμιτίδος κάτω ἀ-πὸ τὴν καρτέλαν του, ἔβαλε φωτιά στὸ φυτίλι καὶ... ἐπερίμενε τὸν θάνατον, ὁ ὁ-ποῖος τοῦ ἦλθεν ὅπως τὸν ἐπερίμενε.

Οἱ θέλοντες νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὰ βά-σανα τῆς ζωῆς, ἄς μιμηθοῦν τὸ παράδει-γμα του.

Γιὰ τὰ Λευκώματα σὰς.

— Ἀπ' ὅλα τὰ βαρεῖα σώματα τῆς φύ-σεως τὸ πρὸ βαρὺ εἶναι τὸ σῶμα τῆς γυναί-κας πού ἐπανοεὶ ὁ ἄνδρας τῆς νὰ τὴν ἀ-γαπᾷ.

— Ἡ ἀποστροφή μίαν γυναῖκα γιὰ τὸν ἄνδρα τῆς δὲν εἶναι συνηθὴ ἡ ἀνάποδη ἐνὸς πάθους γιὰ ἓνα ἐρωμένο τῆς.

— Ἡ καρδιά μίαν κόρης εἶναι σὰν μιά τσαγιέρα: πρέπει νὰ ἔσται καλὰ προτοῦ νὰ οἰκτῇ μέσα τὸ τσάι (= ὁ ἔρως), ἂν θέ-λουμε τὸ τσάι νὰ γίνῃ καλόν.

— Δὲν ξέρομε ἀν πρῶτος ἔρως εἶναι ὁ φλογερότερος, ἀσφαλῶς ὅμως μεγαλειότερος καὶ βαθύτερος εἶναι ὁ τελευταῖος ἔρως.

— Ὁ ἄνδρας μιλεῖ γιὰ τὸν ἔρωτά του προτοῦ νὰ τὸν δοκιμάσῃ, ἡ γυναῖκα δὲν τὸν ὁμολογεῖ παρά ἀφ' οὗ τὸν αἰσθάνηθ'.

— Γιὰ τοὺς κακοταίριασμένους γάμους οἱ γυναῖκες φταῖνε λιγώτερο, γιὰτί αὐτὲς ἔχουν λιγώτερον τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς.

— Ὁ παρθένοισι βρῖσκεται πάντα ἐκεῖ ὅπου κατοικεῖ ὁ ἔρως.

— Μὰς γελοιοποιοῦν συνήθως ὅχι τὸσον ἡ ἰδιότητες πού ἔχομε ὅσο ἐκεῖνες πού νο-μίζομε ὅτι ἔχομε.

— Τὸ μικρότερον σφάλμα τῶν γυναικῶν εἶναι ὁ δεύτερος ἔρως. Τὸ μεγαλύτερον ὁ πρῶτος.

— Ἀλάθην μέσον ν' ἀπατηθῇ κανεὶς, τὸ νὰ νομίσῃ τὸν ἐαυτὸν πρὸς πεῖ ἐξυπνον ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

— Ὅπου δὲν μιλεῖ ἡ ματαιοδοξία τὰ λόγια εἶναι λίγα.

— Ἡ δόξα τῶν μεγάλων ἀνδρῶν πρέπει νὰ κρίνεται μετὰ τὰ μέσα πού ἐχρησιμοποίη-σαν γιὰ νὰ τὴν ἀποκτήσουν.

Ἀγαπημένε φίλενάς

— Βλέπετε ἐκείνον τὸν κύριον πού ἔχε-ται; Εἶναι ὁ μνηστήρ μου. Πῶς τὸν βρῖ-σκεῖς;

— Σ' ἀγαπᾷ;

— Τρελαίνεται γιὰ μένα.

— Τὸν βρῖσκα ἡλίθιον.

Ἀδια

—Προσεχώς εις ένα των κεντρικών θεατρών αναβιβάζεται ένα μονόπρακτο δραματάκι υπό τόν τίτλον «Μετά τόν πόλεμον» τοῦ ὁποῦ συγγραφεύς εἶναι ὁ νεαρός ἡθοποιός κ. Νάσος Γαβαλάς.

—Ἀπό τίς 16 τοῦ μηνός ἀρχίζουν αἱ πρῶτες τοῦ Ἑθνικοῦ θεάτρου, εἰς τὸ ὁποῖον προσελήφθησαν μεταξὺ ἄλλων ὁ κ. Μάνος Κατράκης καὶ ὁ συμπαθέστατος στὸ Ἀθηναϊκὸν κοινὸν καμικὸς κ. Χρήστος Εὐθυμίου.

—Ἡ Ὁπερέττα Δράμαλη συνεχίζει τὰς παραστάσεις της στὸ Δημοτικὸς Πειραιῶς.

—Ὅπως ἐπεριμένεμε ἡ Τσοῦχτρα ἐτρεψε εἰς φυγὴν καὶ τὸ ὑπόλοιπον ἀκουα-
τήριον τοῦ «Τριανόν».

—Καὶ ἔτσι ὁ μὲν θεατρώνης ἐπέστρεψε ἡσυχος εἰς τὸ καφενεῖον του, οἱ δὲ ἡθο-
ποιοὶ διεσκορπίσθησαν.

—Πῆρε ὁ Σὺλβας ὅσους μπόρεσε, πῆρε ὁ Μίλλερ τὸ Αὐλωνίτη καὶ τὸν Σπαρίδη κι' ἔτσι αὐτοὶ μὲν εἰς τὰς ἐπαρχίας πού βοί-
σκονται περνοῦν καλὰ, ἐμεῖς δέ...καλύτερα.

—Ὁ Οἰκονόμου ἀνέβασε τὴν ὁπερέττα
«Πούρ-βού» ἢ ἐπὶ τὸ Ἑλληνικώτερον «γιά
σένα Χρυσό μου»

—Πρόκειται γιὰ μιὰ νόστιμη ὁπερέττα
πού ἀνέβηκε πολὺ καλὰ καὶ πού ὀφείλει
μεγάλον μέρος τῆς ἐπιτυχίας της στὸν Οἰ-
κονόμου καὶ στὴ συμπαθεστάτη Πάολα.

—Νέον συγκρότημα ἤρρισε τὰς παρα-
στάσεις του εἰς τὸ θέατρον Ἀλάμπρα.

—Λέγεται ὅτι τὴν προμερίαν του παρη-
κολούθησε ὅλο τὸ παρετιμημένον συνέδριον
τῶν Μουσείων κτλ. κτλ.

—Καὶ ἀνακάλυψαν οἱ κ.κ. συνέδριοι
πολλὰ ἀξία λόγου ἀρχαιολογικὰ εὑρήματα.

—Ὅλα τὰ θέατρα τακίστηκαν ἀπὸ τὸ
κρῖον οὐδὲ τοῦ Μοντιάλ ἐξαιρουμένου.

—Καὶ ἐπειδὴ πρόκειται περὶ Μοντιάλ
—Παρακαλεῖται ἡ «Ἐννὴ νὰ μὴν βάζῃ
τὴν Καίτη νὰ βοίξῃ γερομανικά της μπαλα-
ρίνας.

—Καὶ τοῦτο διότι μπορεῖ ἀξιόλογα... νὰ
τῆς βοίξῃ ἑλληνικά...

—Τὸ ἱταλικὸ μελόδραμα ἐργάζεται ἀρ-
κετὰ καλὰ πρὸς δόξαν τοῦ Ἑλληνικοῦ ὀνο-
μασμοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἑλληνικῆς ἀδιαφο-
ρίας.

—Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς πρωταγωνιστὰς του
εἶναι ἀρκετὰ κατώτεροι ἀπὸ τοὺς δικούς
μας.

—Ἀλλὰ οἱ Ἱταλοὶ ἔχουν σύνολον, κόρα,
μπαλέττα, σκηνικά, κι' ἔτσι σκεπάζονται
καὶ μερικὲς ἀτέλειες.

—Ἀς τὰ βλέπουν οἱ ἀρμόδιοι.

—Ὁ Πρινέας πρόκειται κατ' αὐτὰς νὰ
πάρῃ τὸ μπουλουὶ του καὶ νὰ μεταβῇ εἰς
τὰς Γερμανίας.

—Καὶ τοῦτο διὰ νὰ γυρίσῃ ἡ ἐκεῖ
καὶ τὸ ὅμιλόν μέρος τῆς Ἑλληνικῆς Ρα-
ψωδίας.

—Οἱ κακὲς γλώσσες λένε ὅτι ἡ κυρία
Σαρρή θαύμαζε γαλλιστὶ διότι ἀπέμαθε τὰ
ἑλληνικά κατὰ τὴν διανομήν της εἰς τὰς
Γαλλίας.

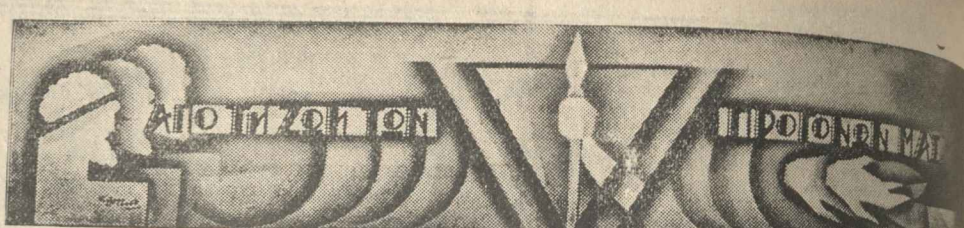
—Ζητεῖται ὑποβολεὺς διὰ νὰ γίνῃ συγ-
γραφεύς.

—Ἀφοῦ οἱ συγγραφεῖς ἔγιναν ὑποβο-
λεῖς.

—Οἱ συγγραφεῖς τῆς «Καραμπόλας» μὰς
παρεκάλεσαν νὰ ῥωτήσωμε τὸν Μύλλερ
ποιους πῆρε τὴν Καραμπόλα.

—Τὸν ῥωτᾷ λοιπὸν καὶ τὸν εἰδοποιῶ
ὅτι ἂν δὲν μοῦ γράψῃ θὰ τοῦ ἀπαγορευ-
θῇ τὸ παίξιμον τῆς ἐν λόγῳ ἐπιθεωρήσεως.

Ὁ Ρεζισέρ

Ο ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΣΠΑΣΙΑΣ

Στὸ προηγούμενον φύλλο, εἶδαμε ποῖα ἦ-
ταν ἡ Ἀσπασία. Τώρα, θὰ ἀσχοληθού-
με μὲ τὸν μεγάλον ἔρωτά της.

Ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους ἔρωτας πού ἀ-
ναφέρει ἡ ἱστορία τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος,
εἶναι καὶ ὁ ἔρως τῆς Ἀσπασίας καὶ τοῦ
Περικλέους. Ὁ μεγάλος αὐτὸς ἔρως δὲν
ἐστηρίχθη εἰς τὴν φιληδονίαν, ἀλλὰ στὴν
βαθεῖαν ἐκτίμησιν καὶ συμπάθειαν, ὅπως
μαρτυρεῖ ἡ ἐπακολουθήσασα συνεχὴς συμ-
βίωσις καὶ ὁ γάμος τῶν. Ἀλλὰ, ὁ ἔρως
αὐτὸς ἦτο πηγὴ καὶ μεγάλων ἀγαθῶν διὰ
τὴν πόλιν τῶν Ἀθηναίων καὶ τὸν ἑλληνικὸν
πολιτισμὸν.

Ἡ Ἀσπασία, ἐνέπνευσε τὸν Περικλῆ
εἰς ὅλα τὰ μεγάλα ἔργα του. Αὐ-
τὴ τοῦ ἐνέπνευσε τὸν περὶ τὴν πόλιν
ὁ ὁποῖος ἔμεινε ἀθάνατος μνημεῖον τοῦ
γραιτοῦ λόγου.

Ἡ Ἀσπασία ἡ ὅποια ἦτο γυναῖκα ἐξαι-
ρετικὰ μορφωμένη ἐδίδασκεν εἰς τὸν Περικ-
λῆ τὴν ρητορικὴν, ὅπως ἀναφέρουν δὲ ἀ-
ναμφισβήτητοι ἱστορικαὶ πηγαὶ ὑπῆρξεν
ἀκόμη διδάσκαλος καὶ αὐτοῦ τοῦ Σωκρά-
τους.

Ἡ Ἀσπασία ἡ ὅποια ἦτο γυναῖκα ἐξαι-
ρετικὰ μορφωμένη ἐδίδασκεν εἰς τὸν Περικ-
λῆ τὴν ρητορικὴν, ὅπως ἀναφέρουν δὲ ἀ-
ναμφισβήτητοι ἱστορικαὶ πηγαὶ ὑπῆρξεν
ἀκόμη διδάσκαλος καὶ αὐτοῦ τοῦ Σωκρά-
τους.

Ἡ Ἀσπασία ἡ ὅποια ἦτο γυναῖκα ἐξαι-
ρετικὰ μορφωμένη ἐδίδασκεν εἰς τὸν Περικ-
λῆ τὴν ρητορικὴν, ὅπως ἀναφέρουν δὲ ἀ-
ναμφισβήτητοι ἱστορικαὶ πηγαὶ ὑπῆρξεν
ἀκόμη διδάσκαλος καὶ αὐτοῦ τοῦ Σωκρά-
τους.

Ἡ Ἀσπασία ἡ ὅποια ἦτο γυναῖκα ἐξαι-
ρετικὰ μορφωμένη ἐδίδασκεν εἰς τὸν Περικ-
λῆ τὴν ρητορικὴν, ὅπως ἀναφέρουν δὲ ἀ-
ναμφισβήτητοι ἱστορικαὶ πηγαὶ ὑπῆρξεν
ἀκόμη διδάσκαλος καὶ αὐτοῦ τοῦ Σωκρά-
τους.

Ἡ Ἀσπασία ἡ ὅποια ἦτο γυναῖκα ἐξαι-
ρετικὰ μορφωμένη ἐδίδασκεν εἰς τὸν Περικ-
λῆ τὴν ρητορικὴν, ὅπως ἀναφέρουν δὲ ἀ-
ναμφισβήτητοι ἱστορικαὶ πηγαὶ ὑπῆρξεν
ἀκόμη διδάσκαλος καὶ αὐτοῦ τοῦ Σωκρά-
τους.

Ἡ Ἀσπασία ἡ ὅποια ἦτο γυναῖκα ἐξαι-
ρετικὰ μορφωμένη ἐδίδασκεν εἰς τὸν Περικ-
λῆ τὴν ρητορικὴν, ὅπως ἀναφέρουν δὲ ἀ-
ναμφισβήτητοι ἱστορικαὶ πηγαὶ ὑπῆρξεν
ἀκόμη διδάσκαλος καὶ αὐτοῦ τοῦ Σωκρά-
τους.

Ἡ Ἀσπασία ἡ ὅποια ἦτο γυναῖκα ἐξαι-
ρετικὰ μορφωμένη ἐδίδασκεν εἰς τὸν Περικ-
λῆ τὴν ρητορικὴν, ὅπως ἀναφέρουν δὲ ἀ-
ναμφισβήτητοι ἱστορικαὶ πηγαὶ ὑπῆρξεν
ἀκόμη διδάσκαλος καὶ αὐτοῦ τοῦ Σωκρά-
τους.

Ἡ Ἀσπασία ἡ ὅποια ἦτο γυναῖκα ἐξαι-
ρετικὰ μορφωμένη ἐδίδασκεν εἰς τὸν Περικ-
λῆ τὴν ρητορικὴν, ὅπως ἀναφέρουν δὲ ἀ-
ναμφισβήτητοι ἱστορικαὶ πηγαὶ ὑπῆρξεν
ἀκόμη διδάσκαλος καὶ αὐτοῦ τοῦ Σωκρά-
τους.

Ἡ Ἀσπασία ἡ ὅποια ἦτο γυναῖκα ἐξαι-
ρετικὰ μορφωμένη ἐδίδασκεν εἰς τὸν Περικ-
λῆ τὴν ρητορικὴν, ὅπως ἀναφέρουν δὲ ἀ-
ναμφισβήτητοι ἱστορικαὶ πηγαὶ ὑπῆρξεν
ἀκόμη διδάσκαλος καὶ αὐτοῦ τοῦ Σωκρά-
τους.

Ἡ Ἀσπασία ἡ ὅποια ἦτο γυναῖκα ἐξαι-
ρετικὰ μορφωμένη ἐδίδασκεν εἰς τὸν Περικ-
λῆ τὴν ρητορικὴν, ὅπως ἀναφέρουν δὲ ἀ-
ναμφισβήτητοι ἱστορικαὶ πηγαὶ ὑπῆρξεν
ἀκόμη διδάσκαλος καὶ αὐτοῦ τοῦ Σωκρά-
τους.

Ἡ Ἀσπασία ἡ ὅποια ἦτο γυναῖκα ἐξαι-
ρετικὰ μορφωμένη ἐδίδασκεν εἰς τὸν Περικ-
λῆ τὴν ρητορικὴν, ὅπως ἀναφέρουν δὲ ἀ-
ναμφισβήτητοι ἱστορικαὶ πηγαὶ ὑπῆρξεν
ἀκόμη διδάσκαλος καὶ αὐτοῦ τοῦ Σωκρά-
τους.

Ἡ Ἀσπασία ἡ ὅποια ἦτο γυναῖκα ἐξαι-
ρετικὰ μορφωμένη ἐδίδασκεν εἰς τὸν Περικ-
λῆ τὴν ρητορικὴν, ὅπως ἀναφέρουν δὲ ἀ-
ναμφισβήτητοι ἱστορικαὶ πηγαὶ ὑπῆρξεν
ἀκόμη διδάσκαλος καὶ αὐτοῦ τοῦ Σωκρά-
τους.

Ἡ Ἀσπασία ἡ ὅποια ἦτο γυναῖκα ἐξαι-
ρετικὰ μορφωμένη ἐδίδασκεν εἰς τὸν Περικ-
λῆ τὴν ρητορικὴν, ὅπως ἀναφέρουν δὲ ἀ-
ναμφισβήτητοι ἱστορικαὶ πηγαὶ ὑπῆρξεν
ἀκόμη διδάσκαλος καὶ αὐτοῦ τοῦ Σωκρά-
τους.

Ἡ Ἀσπασία ἡ ὅποια ἦτο γυναῖκα ἐξαι-
ρετικὰ μορφωμένη ἐδίδασκεν εἰς τὸν Περικ-
λῆ τὴν ρητορικὴν, ὅπως ἀναφέρουν δὲ ἀ-
ναμφισβήτητοι ἱστορικαὶ πηγαὶ ὑπῆρξεν
ἀκόμη διδάσκαλος καὶ αὐτοῦ τοῦ Σωκρά-
τους.

Ἡ Ἀσπασία ἡ ὅποια ἦτο γυναῖκα ἐξαι-
ρετικὰ μορφωμένη ἐδίδασκεν εἰς τὸν Περικ-
λῆ τὴν ρητορικὴν, ὅπως ἀναφέρουν δὲ ἀ-
ναμφισβήτητοι ἱστορικαὶ πηγαὶ ὑπῆρξεν
ἀκόμη διδάσκαλος καὶ αὐτοῦ τοῦ Σωκρά-
τους.

Ἡ Ἀσπασία ἡ ὅποια ἦτο γυναῖκα ἐξαι-
ρετικὰ μορφωμένη ἐδίδασκεν εἰς τὸν Περικ-
λῆ τὴν ρητορικὴν, ὅπως ἀναφέρουν δὲ ἀ-
ναμφισβήτητοι ἱστορικαὶ πηγαὶ ὑπῆρξεν
ἀκόμη διδάσκαλος καὶ αὐτοῦ τοῦ Σωκρά-
τους.

Ἡ Ἀσπασία ἡ ὅποια ἦτο γυναῖκα ἐξαι-
ρετικὰ μορφωμένη ἐδίδασκεν εἰς τὸν Περικ-
λῆ τὴν ρητορικὴν, ὅπως ἀναφέρουν δὲ ἀ-
ναμφισβήτητοι ἱστορικαὶ πηγαὶ ὑπῆρξεν
ἀκόμη διδάσκαλος καὶ αὐτοῦ τοῦ Σωκρά-
τους.

Ἡ Ἀσπασία ἡ ὅποια ἦτο γυναῖκα ἐξαι-
ρετικὰ μορφωμένη ἐδίδασκεν εἰς τὸν Περικ-
λῆ τὴν ρητορικὴν, ὅπως ἀναφέρουν δὲ ἀ-
ναμφισβήτητοι ἱστορικαὶ πηγαὶ ὑπῆρξεν
ἀκόμη διδάσκαλος καὶ αὐτοῦ τοῦ Σωκρά-
τους.

Ἡ Ἀσπασία ἡ ὅποια ἦτο γυναῖκα ἐξαι-
ρετικὰ μορφωμένη ἐδίδασκεν εἰς τὸν Περικ-
λῆ τὴν ρητορικὴν, ὅπως ἀναφέρουν δὲ ἀ-
ναμφισβήτητοι ἱστορικαὶ πηγαὶ ὑπῆρξεν
ἀκόμη διδάσκαλος καὶ αὐτοῦ τοῦ Σωκρά-
τους.

Ἡ Ἀσπασία ἡ ὅποια ἦτο γυναῖκα ἐξαι-
ρετικὰ μορφωμένη ἐδίδασκεν εἰς τὸν Περικ-
λῆ τὴν ρητορικὴν, ὅπως ἀναφέρουν δὲ ἀ-
ναμφισβήτητοι ἱστορικαὶ πηγαὶ ὑπῆρξεν
ἀκόμη διδάσκαλος καὶ αὐτοῦ τοῦ Σωκρά-
τους.

Ἡ Ἀσπασία ἡ ὅποια ἦτο γυναῖκα ἐξαι-
ρετικὰ μορφωμένη ἐδίδασκεν εἰς τὸν Περικ-
λῆ τὴν ρητορικὴν, ὅπως ἀναφέρουν δὲ ἀ-
ναμφισβήτητοι ἱστορικαὶ πηγαὶ ὑπῆρξεν
ἀκόμη διδάσκαλος καὶ αὐτοῦ τοῦ Σωκρά-
τους.

Ἡ Ἀσπασία ἡ ὅποια ἦτο γυναῖκα ἐξαι-
ρετικὰ μορφωμένη ἐδίδασκεν εἰς τὸν Περικ-
λῆ τὴν ρητορικὴν, ὅπως ἀναφέρουν δὲ ἀ-
ναμφισβήτητοι ἱστορικαὶ πηγαὶ ὑπῆρξεν
ἀκόμη διδάσκαλος καὶ αὐτοῦ τοῦ Σωκρά-
τους.

Ἡ Ἀσπασία ἡ ὅποια ἦτο γυναῖκα ἐξαι-
ρετικὰ μορφωμένη ἐδίδασκεν εἰς τὸν Περικ-
λῆ τὴν ρητορικὴν, ὅπως ἀναφέρουν δὲ ἀ-
ναμφισβήτητοι ἱστορικαὶ πηγαὶ ὑπῆρξεν
ἀκόμη διδάσκαλος καὶ αὐτοῦ τοῦ Σωκρά-
τους.

Ἡ Ἀσπασία ἡ ὅποια ἦτο γυναῖκα ἐξαι-
ρετικὰ μορφωμένη ἐδίδασκεν εἰς τὸν Περικ-
λῆ τὴν ρητορικὴν, ὅπως ἀναφέρουν δὲ ἀ-
ναμφισβήτητοι ἱστορικαὶ πηγαὶ ὑπῆρξεν
ἀκόμη διδάσκαλος καὶ αὐτοῦ τοῦ Σωκρά-
τους.

Ἡ Ἀσπασία ἡ ὅποια ἦτο γυναῖκα ἐξαι-
ρετικὰ μορφωμένη ἐδίδασκεν εἰς τὸν Περικ-
λῆ τὴν ρητορικὴν, ὅπως ἀναφέρουν δὲ ἀ-
ναμφισβήτητοι ἱστορικαὶ πηγαὶ ὑπῆρξεν
ἀκόμη διδάσκαλος καὶ αὐτοῦ τοῦ Σωκρά-
τους.

Ἡ Ἀσπασία ἡ ὅποια ἦτο γυναῖκα ἐξαι-
ρετικὰ μορφωμένη ἐδίδασκεν εἰς τὸν Περικ-
λῆ τὴν ρητορικὴν, ὅπως ἀναφέρουν δὲ ἀ-
ναμφισβήτητοι ἱστορικαὶ πηγαὶ ὑπῆρξεν
ἀκόμη διδάσκαλος καὶ αὐτοῦ τοῦ Σωκρά-
τους.

Ἡ Ἀσπασία ἡ ὅποια ἦτο γυναῖκα ἐξαι-
ρετικὰ μορφωμένη ἐδίδασκεν εἰς τὸν Περικ-
λῆ τὴν ρητορικὴν, ὅπως ἀναφέρουν δὲ ἀ-
ναμφισβήτητοι ἱστορικαὶ πηγαὶ ὑπῆρξεν
ἀκόμη διδάσκαλος καὶ αὐτοῦ τοῦ Σωκρά-
τους.

Ἡ Ἀσπασία ἡ ὅποια ἦτο γυναῖκα ἐξαι-
ρετικὰ μορφωμένη ἐδίδασκεν εἰς τὸν Περικ-
λῆ τὴν ρητορικὴν, ὅπως ἀναφέρουν δὲ ἀ-
ναμφισβήτητοι ἱστορικαὶ πηγαὶ ὑπῆρξεν
ἀκόμη διδάσκαλος καὶ αὐτοῦ τοῦ Σωκρά-
τους.

Ἡ Ἀσπασία ἡ ὅποια ἦτο γυναῖκα ἐξαι-
ρετικὰ μορφωμένη ἐδίδασκεν εἰς τὸν Περικ-
λῆ τὴν ρητορικὴν, ὅπως ἀναφέρουν δὲ ἀ-
ναμφισβήτητοι ἱστορικαὶ πηγαὶ ὑπῆρξεν
ἀκόμη διδάσκαλος καὶ αὐτοῦ τοῦ Σωκρά-
τους.

Ἡ Ἀσπασία ἡ ὅποια ἦτο γυναῖκα ἐξαι-
ρετικὰ μορφωμένη ἐδίδασκεν εἰς τὸν Περικ-
λῆ τὴν ρητορικὴν, ὅπως ἀναφέρουν δὲ ἀ-
ναμφισβήτητοι ἱστορικαὶ πηγαὶ ὑπῆρξεν
ἀκόμη διδάσκαλος καὶ αὐτοῦ τοῦ Σωκρά-
τους.

Ἡ Ἀσπασία ἡ ὅποια ἦτο γυναῖκα ἐξαι-
ρετικὰ μορφωμένη ἐδίδασκεν εἰς τὸν Περικ-
λῆ τὴν ρητορικὴν, ὅπως ἀναφέρουν δὲ ἀ-
ναμφισβήτητοι ἱστορικαὶ πηγαὶ ὑπῆρξεν
ἀκόμη διδάσκαλος καὶ αὐτοῦ τοῦ Σωκρά-
τους.

Ἡ Ἀσπασία ἡ ὅποια ἦτο γυναῖκα ἐξαι-
ρετικὰ μορφωμένη ἐδίδασκεν εἰς τὸν Περικ-
λῆ τὴν ρητορικὴν, ὅπως ἀναφέρουν δὲ ἀ-
ναμφισβήτητοι ἱστορικαὶ πηγαὶ ὑπῆρξεν
ἀκόμη διδάσκαλος καὶ αὐτοῦ τοῦ Σωκρά-
τους.

Ἡ Ἀσπασία ἡ ὅποια ἦτο γυναῖκα ἐξαι-
ρετικὰ μορφωμένη ἐδίδασκεν εἰς τὸν Περικ-
λῆ τὴν ρητορικὴν, ὅπως ἀναφέρουν δὲ ἀ-
ναμφισβήτητοι ἱστορικαὶ πηγαὶ ὑπῆρξεν
ἀκόμη διδάσκαλος καὶ αὐτοῦ τοῦ Σωκρά-
τους.

Ἡ Ἀσπασία ἡ ὅποια ἦτο γυναῖκα ἐξαι-
ρετικὰ μορφωμένη ἐδίδασκεν εἰς τὸν Περικ-
λῆ τὴν ρητορικὴν, ὅπως ἀναφέρουν δὲ ἀ-
ναμφισβήτητοι ἱστορικαὶ πηγαὶ ὑπῆρξεν
ἀκόμη διδάσκαλος καὶ αὐτοῦ τοῦ Σωκρά-
τους.

κά των ζητήματα, ὅστε ὁ Περικλῆς ἦτο
κάσθ' ὡς συνήγορος αὐτῆς, τὰς ἐπισημα-
νὰς διακρίσεις ἀπὸ τοὺς δικαστὰς τῆς πό-
λεως ἀποδίδοντες. Καὶ ἡθώσθη μὲν τότε ἡ
πόλις, ἀλλὰ αἱ κατ' αὐτῆς καὶ τοῦ Περικ-
λέους ἐπιθέσεις ἐγίναν σφοδρότεραι.

Ὁ κατήγορος τῆς Ἀσπασίας ἔφη
κομικὸς ποιητὴς, ὠνόμασε τὸν Περικ-
λέα Σατύρων καὶ οἱ οἱ τοῦ ἐδῶσαν
ρομιοῖας αἰσχρὰς ὀνομασίας. Κατηγόρησε
ἀκόμη τὴν Ἀσπασίαν ὅτι παρὰ μίαν τὴν
Περικλῆ νὰ γίνῃ τύραννος τῶν Ἀθηναίων
καὶ ἀπὸ τὴν κατηγορίαν αὐτὴν ἐπὶ τὴν
ἀκρότην οἱ ἐχθροὶ τοῦ Περικλέους νὰ ἐπι-
φορμῇ οἱ ἐχθροὶ τοῦ Περικλέους νὰ ἐπι-
μάσσουν τὸν δῆμιον τῶν φίλων τῶν Περικ-
λεῶν.

Ὁ κατήγορος τῆς Ἀσπασίας ἔφη
κομικὸς ποιητὴς, ὠνόμασε τὸν Περικ-
λέα Σατύρων καὶ οἱ οἱ τοῦ ἐδῶσαν
ρομιοῖας αἰσχρὰς ὀνομασίας. Κατηγόρησε
ἀκόμη τὴν Ἀσπασίαν ὅτι παρὰ μίαν τὴν
Περικλῆ νὰ γίνῃ τύραννος τῶν Ἀθηναίων
καὶ ἀπὸ τὴν κατηγορίαν αὐτὴν ἐπὶ τὴν
ἀκρότην οἱ ἐχθροὶ τοῦ Περικλέους νὰ ἐπι-
μάσσουν τὸν δῆμιον τῶν φίλων τῶν Περικ-
λεῶν.

Ὁ κατήγορος τῆς Ἀσπασίας ἔφη
κομικὸς ποιητὴς, ὠνόμασε τὸν Περικ-
λέα Σατύρων καὶ οἱ οἱ τοῦ ἐδῶσαν
ρομιοῖας αἰσχρὰς ὀνομασίας. Κατηγόρησε
ἀκόμη τὴν Ἀσπασίαν ὅτι παρὰ μίαν τὴν
Περικλῆ νὰ γίνῃ τύραννος τῶν Ἀθηναίων
καὶ ἀπὸ τὴν κατηγορίαν αὐτὴν ἐπὶ τὴν
ἀκρότην οἱ ἐχθροὶ τοῦ Περικλέους νὰ ἐπι-
μάσσουν τὸν δῆμιον τῶν φίλων τῶν Περικ-
λεῶν.

Ὁ κατήγορος τῆς Ἀσπασίας ἔφη
κομικὸς ποιητὴς, ὠνόμασε τὸν Περικ-
λέα Σατύρων καὶ οἱ οἱ τοῦ ἐδῶσαν
ρομιοῖας αἰσχρὰς ὀνομασίας. Κατηγόρησε
ἀκόμη τὴν Ἀσπασίαν ὅτι παρὰ μίαν τὴν
Περικλῆ νὰ γίνῃ τύραννος τῶν Ἀθηναίων
καὶ ἀπὸ τὴν κατηγορίαν αὐτὴν ἐπὶ τὴν
ἀκρότην οἱ ἐχθροὶ τοῦ Περικλέους νὰ ἐπι-
μάσσουν τὸν δῆμιον τῶν φίλων τῶν Περικ-
λεῶν.

Ὁ κατήγορος τῆς Ἀσπασίας ἔφη
κομικὸς ποιητὴς, ὠνόμασε τὸν Περικ-
λέα Σατύρων καὶ οἱ οἱ τοῦ ἐδῶσαν
ρομιοῖας αἰσχρὰς ὀνομασίας. Κατηγόρησε
ἀκόμη τὴν Ἀσπασίαν ὅτι παρὰ μίαν τὴν
Περικλῆ νὰ γίνῃ τύραννος τῶν Ἀθηναίων
καὶ ἀπὸ τὴν κατηγορίαν αὐτὴν ἐπὶ τὴν
ἀκρότην οἱ ἐχθροὶ τοῦ Περικλέους νὰ ἐπι-
μάσσουν τὸν δῆμιον τῶν φίλων τῶν Περικ-
λεῶν.

Ὁ κατήγορος τῆς Ἀσπασίας ἔφη
κομικὸς ποιητὴς, ὠνόμασε τὸν Περικ-
λέα Σατύρων καὶ οἱ οἱ τοῦ ἐδῶσαν
ρομιοῖας αἰσχρὰς ὀνομασίας. Κατηγόρησε
ἀκόμη τὴν Ἀσπασίαν ὅτι παρὰ μίαν τὴν
Περικλῆ νὰ γίνῃ τύραννος τῶν Ἀθηναίων
καὶ ἀπὸ τὴν κατηγορίαν αὐτὴν ἐπὶ τὴν
ἀκρότην οἱ ἐχθροὶ τοῦ Περικλέους νὰ ἐπι-
μάσσουν τὸν δῆμιον τῶν φίλων τῶν Περικ-
λεῶν.

Ὁ κατήγορος τῆς Ἀσπασίας ἔφη
κομικὸς ποιητὴς, ὠνόμασε τὸν Περικ-
λέα Σατύρων καὶ οἱ οἱ τοῦ ἐδῶσαν
ρομιοῖας αἰσχρὰς ὀνομασίας. Κατηγόρησε
ἀκόμη τὴν Ἀσπασίαν ὅτι παρὰ μίαν τὴν
Περικλῆ νὰ γίνῃ τύραννος τῶν Ἀθηναίων
καὶ ἀπὸ τὴν κατηγορίαν αὐτὴν ἐπὶ τὴν
ἀκρότην οἱ ἐχθροὶ τοῦ Περικλέους νὰ ἐπι-
μάσσουν τὸν δῆμιον τῶν φίλων τῶν Περικ

ΕΤΟ ΠΕΡΙΟΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΠΕΡΙΕΡΓΟΙ ΘΑΝΑΤΙΚΑΙ ΕΚΤΕΛΕΣΕΙΣ

Το θέμα μας αυτή την εβδομάδα είναι αρκετά περίεργο και σε πολλούς αναγνώστας μας θα φανή άπιστευτο. Μ' όλα ταύτα είναι αρκετά αληθές και το ίδιο το μαρτυρούν διάφορα βιβλία του 11-16ου αιώνου.

Πάντως όμως ήμεις λόγω της περιεργότητας και λόγω του ότι φαίνεται λίγο άπιστευτο το εξετάζουμε και το περιγράφουμε σύμφωνα με τα στοιχεία τα οποία συνελέξαμεν από την ιστορίαν των λαών από τον 10 αιώνα.

Και εισερχόμεθα εις το θέμα μας. Θα σάς είναι φυσικά γνωστό ότι οι χοίροι, ή μάλλον ή ζωή των χοίρων από της στιγμής που απεβίβασθησαν από την κιβωτό του Νώε είχε και έχει ακόμη αρκετά περιπετειάς.

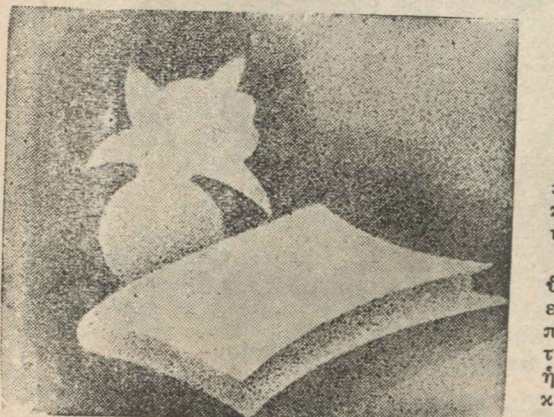
Υπάρχουν όμως εις τας οποίας και κατά τους παλαιούς χρόνους αλλά και σήμερα ακόμη τα ζώα αυτά έθεωρήθησαν και θεωρούνται ζώα κατηραμένα και βρωμερά. Υπάρχουν δέ ακόμη χώραι εις τας οποίας απαγορεύεται από θεσμικούς λόγους ή χρήση του κρέατός των. Δεν όμιλούμεν δε περί τούτων διότι εις πλείστας εξ αυτών έπρεπε να απαγορευθή λόγω της θεομότητός των.

Θα πραγματευθώμεν ή μάλλον θα εξετάσωμεν τας περιπετειάς τας οποίας ούτοι διήλθον εις μερικάς χώρας εις τας οποίας συνέχων οικειότητα μετά του ανθρώπου. Είνε ιστορικώς αληθές ότι οι χοίροι εξωγραφίζοντο και εντός των εκκλησιών ως φαίνεται από τας ευρισκομένας εικόνας εις αρκετούς ναούς της Δύσεως. Ετιμήθησαν αρκετά, αλλά έδοκίμασαν και διωγμούς και καταδικάς εις έποχην κατά την οποίαν καθώς φαίνεται ή ποινική νομοθεσία ήτο ή αυτή δια τους ανθρώπους και τους χοίρους.

Είς την Νεάπολιν π.χ. κατά τον 17ον αιώνα περιήρχοντο ως ελεύθεροι πολίται ανά την λεωφόρον του Τολέδου, όταν εκυρήχθη εκεί εναντίον των διωγμών κατά διαταγήν του ήγεμόνος τούτου χάριν της άπροσεβίας ενός συναδέλφου του.

Κατά μίαν λειτανίαν γράφει ένα περιοδικόν του 17ου αιώνου εις εξ αυτών ευρέθη πρό των ποδών του αντίβασιλέως, οστις μπερδευθείς εξαπλώθη κατά γής· τούτο ήτο αρκετόν ώστε την επομένην να εκδοθή το σχετικόν διάταγμα δια του οποίου ή τάξις των χοίρων ετίθετο εν διωγμώ.

Σύμφωνα δέ με το διάταγμα τούτο το όποιον εξέδδθη την 20ην Νομβρίου του 1664 όλοκληρος ή τάξις των χοίρων εξωρί-

ζετο εκτός της πόλεως, εις δέ τον παραβάτην του διατάγματος επεβάλλετο ή ποινή του θανάτου.

Το ίδιο συνέβη και εις το Παρίσι πρό έννεακοσίων ακριβώς ετών ήτοι κατά το 1131.

Κατά την έποχην εκείνην ο έγκληματίας χοίρος εθανατώθη άμέσως· οι δέ συνάδελφοί του εξωρίσθησαν.

Τό έγκλημα δέ τούτου ήτο αρκετά σοβαρό.

Μίαν ήμέραν ο υίός του Λουδοβίκου 16ου διήρχετο έφιππος διά τόν Σαιν Ζερβαί ένθα έκαμνε τόν περιπατόν του ευτραφέστατος χοίρος. Ούτος κατά σατανικήν πραγματικά σύμπτωσιν περιεπλήχθη εις τους πόδας του ήπου δστις όλισθήσας κατέρριψε τόν ύψηλόν άναβάτην του δστις εύρε εκεί εκ της πτώσεως τόν θάνατον.

Όμοίως κατά 1266 ένας χοίρος κατεδικάσθη εις τόν διά πυρός θάνατον υπό της έπισήμου δικαστ. αρχής... έπίβροφοντόν· ή άπόφασις αυτή εξετελέσθη εις τόν Δοντε-νάγιορζ πλησίον των Παρισίων ένθα εκάη ζωντανός ο έγκληματίας.

Κατά τόν 1379 έδικάσθησαν και κατεδικάσθησαν τρεις γουρουνές διότι διά διαγκωμάτων έφόνευσαν έναν βοσκόν δστις τας έπέλαξε εις τόν Περίνο· Μουέ Τό περιεργόν δέ εινε ότι όλόκληρος ή αγέλη εις την οποίαν άνήκον αι τρεις γουρουνές ενεκλείσθη εις τας φυλακάς διότι κατά την άποφασιν έθεωρήθησαν συνεργός εις την διάπραξιν του έγκλήματος. Δικαιολογούντο δικάστηριον την άποφασίν του ταύτην λέγει ότι καιτοι ήγάγη παρίστατο εις την εκτέλεσιν της παιδοκονίας δέν έπενέβη διά να προλάβη και έμποδίση τόν κακούργημα.

Αλλά εις την φυλακισθείσαν αγέλην των χοίρων συγκαταλέγοντο και μερικοί του πανισχύρου τότε άνοτάτου άρχοντος Οδημ-βέρτου του Ποτιέ δστις ενήργησε και έπέχε από τόν Δοΰκα χάριν δια τους ίδιούς του. Αλλά όλίγον άργότερον άπεφυλακίσθησαν και οι υπόλοιποι με την δικαιολογίαν ότι πρόγματι ετήρησαν στάσις μεταμελείας και διότι... έσωφρονίσθησαν.

Η χάρις όμως αυτή έδόθη εις τους συνεργούς των αυτοουγών θανατοθέντων. Κατά τήν ιστορικά κειμήλια ή χάρις έδόθη εις τας 12 Σεπτεμβρίου 1379 τρεις μήνας μετά την καταδικήν τηρηθέντων όλων των νομικών τύπων.

Ακόμα κατά τόν 1386 μία άπόφασις του τακτικού δικαστού του Παλαί καταδικάζει μία γουρουνά ν' ακρωτηριασθή εις την άριστεράν κνήμην, κατόπιν δένάθανωθή διά του απαγχονισμού εις την κεντρικωτέραν πλατείαν. Η εκτέλεσις έγινε με όλους τους νομικούς τύπους. Ο Σαρώς δέ αναφέρει εις μίαν μελέτην του, και τό ποσόν τό όποιον έλαβε ο δήμιος καθώς και άποζημιώσιν διά τό γάντι του τό όποιον λερώθηκε από κηλίδας αίματος και κατεστράφη.

Πρίν όμως τελειώσωμεν νομίζομεν ότι πρέπει να ελπωμεν μερικά περί του τρόπου κατά τον όποιον εγίνοντο αι θανατικά εκτελέσεις των χοίρων.

Από της ήμέρας που κατεδικάζετο εις θάνατον καταδικαζόμενων φυλακιάς παρόντος του Δημόσιου την άναγκαίαν τροφήν μέχρι της εκτέλεσεως. Κατά την ήμέραν δέ της εκτέλεσεως ώδηγοϋσαν τόν καταδικόν... χοίρον εις τόν συνήθη τόπον των εκτελέσεων ενόπιον του όποιου άνε-

Ένας ήρωας

Ένας διαπρεπής λεονταρής, άποστειλθείς τελευταίως, άφηγείτο σε φίλους τήν πολυμικά του άνδραγαθήματα.

—Μιά μέρα, έλεγε, βόσκω στο δρόμουν ένα Τσέτη. Τόν πιάνω και τόν κόβω ένα πόδι...

—Και γιατί δέν τόν έκοβες τό κεφάλι;

—Ήταν κομμένο.

Ζακυνθινά τερατολογήματα

Ανθό Ζακυνθινού, τρομεροί τερατολογήματα συζητούσαν μεταξύ τους. Ο ένας άρχισε να διηγείται την ιστορία του Άγιου Διονυσίου.

—Οι κανάγδες τόν κατεδίκασαν εις θάνατον, ειπε. Έπειτα τόν έδεσαν τάχιστα και τόν έκοψαν τό κεφάλι. Αλλά τότε Άγιος πήρε τό κεφάλι του κι έφυγε.

—Ας τίς πλάστολες, Νόνιο! Απ'όπου τόν είχαν δέσει τά χέρια του πός τάχιστα τό κεφάλι του;

—Με τά δόντια!

Περί ηλικίας ο λόγος

Ρωτούσαν ένα γιατρό μέχρι ποιάς ηλικίας ένας άνδρας μπορεί ν' άποκτήσιν παιδιά.

—Όταν παντρευτή 55 έτών, μπορεί νάχη μερικάς πιθανότητες.

—Ε, καμμία φορά...

—Κ' αν παντρευτή στα 60;

—Α τότε μπορεί να εινε βεβαίως, ότι θ' άποκτήσιν παιδιά.

Αιτία δοκρίων

Κηδεύουν ένα πλουσιώτατον τραπέζην Στήν κηδεία του ακολουθεί και ένας άθροπος κακοντυμένος ο όποιος έχει τά ματια δακρυσμένα και μία έκφρασις θανάτου στο πρόσωπό του.

Κάποιος τόν βλέπει έτσι και τόν ρωτά.

—Ήταν συγγενής σας ο μακαρίτης;

—Καθόλου...

—Τότε γιατί κλαίτε;

—Ακριβώς γι' αυτό...

γίνωσκον την περιλήψιν της καταδικαστικής άποφάσεως. Πρέπει να σημειωθή ότι ήτο ντυμένος τόν συνήθη μαυρίαν των καδικών. Μόλις ή φέροισα τόν τόπον της εκτελέσεως οι καμπάνες των εκκλησιών εκρούοντο πενήμιμος όπως συνέβαινε και εάν ο καταδικός ήτο άνθρωπος. Έν στήσει δέ με τό πτώμα του ύποστάτων την έσχάτην των ποινών χοίρον, συνέβαινε ότι και διά τους ανθρώπους τους θανατωθέντας.

Η άπόφασις εξετελείτο κατά γράμμα. Η σκόνη δέ εκείνων οίνους απέτηνσκον επί της πυράς διεσκορπίζετο εις τους άνέμους, απαράλακτα όπως και ή σκόνη των καέντων αλρετικων ανθρώπων.

Αλλά τά χρόνια εκείνα τώρα πέρασαν και σήμερα οι χοίροι οι όποιοι πάντες ύφίσταντο ποινάς ως άνθρωποι σάν να είχαν συναίσθησιν τών πράξεών των τώρα ύφίστανται μίαν μόνον ποινήν την τήν καταβοδθίσματος τών σαρκών των υπό των ανθρώπων. Ίσως δέ άργότερον να εκλείψη και αυτή ή ποινή και ίδη ή τάξις αυτή ευτυχεστέρας ήμέρας όταν φυσικά πανση και ή κρεοφαγία.

Ο ΕΡΕΥΝΗΤΗΣ

Η ΓΚΑΦΦΑ ΤΗΣ ΝΙΝΑΣ

Όταν ή Νίνα, ή όραία Νίνα του θεάτρου «Παπαγάλος» έμαθε ότι ή συνάδελφος της Άνθη είχε μπλέξει κάποιον άμερικάνο παραγγελιοδόχο, περαστικόν άπ' τας Αθήνας, και πολύ πλούσιον, πού έσκέπτετο να την παντρευτή και να την πάρη μαζί του, έπήγε να φωνάξη από τό κακό της. Πώς τά κατάφερε αυτή ή διαβολική Άνθη, πού δέν ήταν δά και τόσο άμορφη όσο ή Νίνα, νά ξετρελλαινι τους άνδρες; Μυστήριο!

Και ή Νίνα, μη δυναμένη νά δώση μιά εξήγησιν στο μυστήριο αυτό, εξηκολούθησε νά ντύνεται μες στο καμαρίνι της, γιατί σε λίγο, θαβγαίνει νά χορεύη στη σκηνή. Έξωφρα ή πόρτα άνοίγει και μπαίνει ή Άνθη.

—Ήσθ να σου ζητήσω μιά χάρη, Νίνα μου. Ο άμερικάνος μου πρόκειται νάρθε σε λίγο έδω... έχομε ραντεβού. Αλλά έπειδή είμαι υποχρεωμένη νά λειψω γιά μισή ώρα σε κάποια σπουδαία δουλειά, θά σε παρακαλώ πολύ νά τόν δεχτής έσύ.

—Ευχαρίστως Άνθη μου.

Η Άνθη έφυγε ήσυχη και τότε ή Νίνα βόσκουσα ότι μπορεί κάλλιστα αυτή άντι της φίλης της νά γίνη σύζυγος του άμερικανού, άπεφάσισε νά τόν ριχτή!

Πράγματι μετ' όλίγον παρουσιάσθηκε στο καμαρίνι της ένας μισόκοπος άνδρας, ψηλός, ευρισμένος, αλλά αλλά πολύ καλά ντυμένος.

—Η δεσπονίς Άνθη παρακαλώ.

—Λάβετε την καλωσύνη νά περάσετε μέσα άγαπητέ κύριε έκαμε ή Νίνα με την πιο χαϊδευτική φωνή της. Η φίλη μου Άνθη βρόθηκε στην άνάγκη ν' άπουσιάζη γιά λίγη ώρα αλλά όπου και νάναί θά έπιστρέψη.

Η φίλη μου είναι πανευτυχής κύριε, πού συνήντησε έναν άνδρα άξιον της αγάπης της.

Η συζήτησις εξηκολούθησε ο' αυτόν τόν τόνο και ή Νίνα έπαίξε τόσο καλά τό μέρος της ώστε εντός πέντε λεπτών του έδινε ραντεβού γιά την άλλη μέρα στην πανσιν της.

Έκείνη τή στιγμή κατέφθασε και ή Άνθη.

Ο κύριος Χούτκινσον; Και σεις ποιός είσθε, κύριε;

—Είμαι ο σωφέρ του κυρίου Χούτκινσον ο όποιος με διέταξε νάρθω νά σάς ειπώ ότι, λόγω έλαφράς αδιαθεσίας δέν θά μωρεση νά έλθη άπόψε έδω και σάς παρακαλεί, αν θέλετε, νά περάσετε αύριο από τό ξενοδοχείο...

—Αι πολύ καλά! έκαμε ή Άνθη.

Έν τω μεταξύ όμως ή Νίνα, πού την είχε πάθει σάν άγραμμάτη, έγύρισε τό πρόσωπο άλλού, γιά νά μιν ιδή τόν σωφέρ ο όποιος την χαιρετούσε φιλομειδέστατος.

ΑΔΙΟΡΘΩΤΟΣ

ΤΟ ΑΥΤΟΦΟΡΟΝ... ΕΦΕΤΕΙΟΝ ΚΑΙ ΤΑ ΙΣΟΒΙΑ ΔΕΣΜΑ

Ένα από τά σπουδαιότερα έργα της άστυνομίας Καταδιώξεως είναι ή διαλεύκανσις κάθε σκοτεινής εγκληματικής πράξεως. Ένα εγκλημα μυστηριώδες, μία μεγάλη διάρρηξις κ.τ.λ.

Οι άστυνομικοί της καταδιώξεως δια νά επιτύχουν τόν σκοπόν των, είναι υποχρεωμένοι, νά εφαρμόσουν γραμμένας και άγράφους μεθόδους, πού κατά καιρούς εφευρον οι διάφοροι εγκληματολόγοι και άστυνομικοί συγγραφείς.

Αι γραμμένα μέθοδοι είναι άπειράριθμοι και κατά τό πλείστον θετικά, πολλές φορές δέν επιτυγχάνουν, όποτε εφαρμόζονται αι άγραφοι πού τό κεφάλι κάθε άστυνομικού κατεβάζει.

Δέν έβαρύνει δέ και αυτή ή διά της άγίας... ράβδου.

Αι άγραφοι μέθοδοι εις την άστυνομικήν γλώσσαν λέγονται κόλπα.

Τά κόλπα αυτά, πολλές φορές είναι και κομικά εν τούτοις μπορούν νά επιτύχουν θαυμάσια.

Ένας από τους μεγαλυτέρους κολπαδόρους της παλαιότερας άστυνομίας υπήρξεν ο ύπομοίραρχος κ. Δ... διοικητής ενός τών άστυνομικών Τμημάτων της Αθήνας.

Θά σάς άφηγηθώ ένα έξωφρενικό κόλπο πού έφφημοσεν κάποτε ο κ. Δ... και έπέτυχε ν' ανακαλύψη όλόκληρον διάρρηκτικήν σπείραν.

Στην περιφέρεια του Τμήματος του έγέγοντο κάθε λίγο και διάρρηξεις. Χίλια δυό μέτρα έλάμβανε ο κ. Δ... δυστυχώς όμως αι διάρρηξεις έσυνεζίζοντο.

Τέλος συνελήφθη ένας τσαγκάρης επί του οποίου ήγγεσθησαν ύπόνοιαι ότι ήτο μέλος της σπείρας.

Όδηγήθη στο τμήμα και ήχησαν αι άνακρισεις.

Όλόκληρο 24ωρον ειχεν παρέλθει χίλια δυό κόλπα μετεχειρίσθησαν οι άστυνομικοί γιά νάποσπάσουν την όμολογίαν του Τσαγκάρη, αυτός όμως τό είλε... ράψει.

Πρό της καταστάσεως ο κ. Δ... έσκέφθη νά παύση τό τελευταίο άτόυ. Φώναξε τόν δεσμοφύλακα και τόν διέταξε νά τόν άναγγείλη ότι θά δικασθή μετά μιά ώρα στο αυτόφωρον... εφετείον.

Ο δεσμοφύλακας τό άνήγγειλεν στον Τσαγκάρη πώς μεγάλην του έκπληξιν.

—Μά τι διάβολο τόσο γρήγορα θά δικασθώ κ. Νοματάρχα;

—Τόσο γρήγορα και μάλιστα στο εφετείον άλλοίμονά σου κακομοίρη!

—Νά είδοποιήσω τό δικηγόρο μου κύριε Νοματάρχα.

—Όχι δέν επιτρέπεται λέγει κ. άστυνομός.

Μετά δύο ώρες ο τσαγκάρης άδηγείτο σε μιά σάλα όπου τό... δικαστήριον συνεδρίαζεν.

Πέντε άστυνομικοί ήλικιωμένοι κατέχουν την έδραν δεξιά και άριστερά εις... εισαγγελέως και ο γραμματέας.

Τό κατηγορητήριον άνεγνώσθη και μετά χαρηχοριστικήν άγόρευσιν τού κ. εισαγγελέως τό δικαστήριον κατεδικάσε εις... ισόβια δεσμά και πενήμιμον τόν άτυχόν τσαγκάρην.

Τού πέρασαν τά αίθερα και τόν επανέφερον στο κρατητήριον γιά νά τον μεταφέρουν στας φυλακάς την επομένην.

Στό κρατητήριον όμως έπιστρέφον βοή-

κε και άλλον κρατούμενον.

Ακούς μορ έ τους κερατάδες! Ακούς δικαστάδες! Ισόβια δεσμά και πέντε ήμέρες σου λέει χωρίς μάρτυρες, χωρίς δικηγόρο σε χώνουν δλη σου τη ζωή μέσα. Πτοϋ... Πτοϋ... φοροκώστανα.

—Τι λές μορ έ άνθρωπε Ισόβια δεσμά;

—Ναι, τό ξανάκουσες συ αυτό; αλλά δέν έφτανε αυτό μου κόναγε και πέντε ήμέρες. Θά είμαι πέντε μέρες πεθαμένος μέσα!

—Είχες σκοτώσει κανένα; Ηρώτησεν με άπορίαν ο συγκατούμενος.

—Μπά, κάτι μικροδιαρρηξεις άδελάφει αυτές της έκάναμε πολλοί.

—Τους πιάσανε και τους άλλους;

—Όχι δέν τους μαρτύρησα.

—Γιατί μορ έ κούτε;

—Έτσι είχαμε συνηνοηθή.

—Κάσε τώρα μέσα συ και αυτοί ως είναι έξω νά γλυντούν.

Νά τους μαρτυρήσης τό καλό πού σε θέλω, θά γίνη άναθεώρησις της δίξης και θά σωθής, τό πολύ νά σου κόνουνε ο χρόνια. Είναι πολλοί οι άλλοι.

Είναι τέσσεροι ακόμη και ένας χωροφύλακας πού κρατούσε τις τσίλιες. Είνε και χωροφύλακας στην περέα; Αμή, γιατί δέν πιανόμαστε τόσο καιρό; Φίλε μου σόθηκες χωροφύλακας μαζί νά τους μαρτυρήσης άμέσως και σε βεβαίω δέν θά σου κόψουν πάνω από 2 χρόνια.

Λές νά τους μαρτυρήσω;

—Και κάθεται; μοϋ συνέβη έμένα και γλύνωσα φτηνά.

Μετ' όλίγον ο δεσμοφύλαξ έβγαλε τόν συγκατούμενο του Ισοβίου Τσαγκάρη.

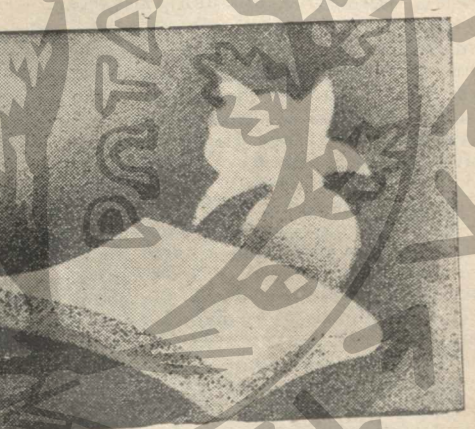
—Με πηγαίνουν στον άνακριτή, του είπε πτόγων. Γειά σου και όπως σου είπα.

Ο συγκατούμενος μετά την έξοδόν του κατηνύθη άμέσως στο γραφείον του κ. Δ. όπου άνέφερε τά ευχάριστα.

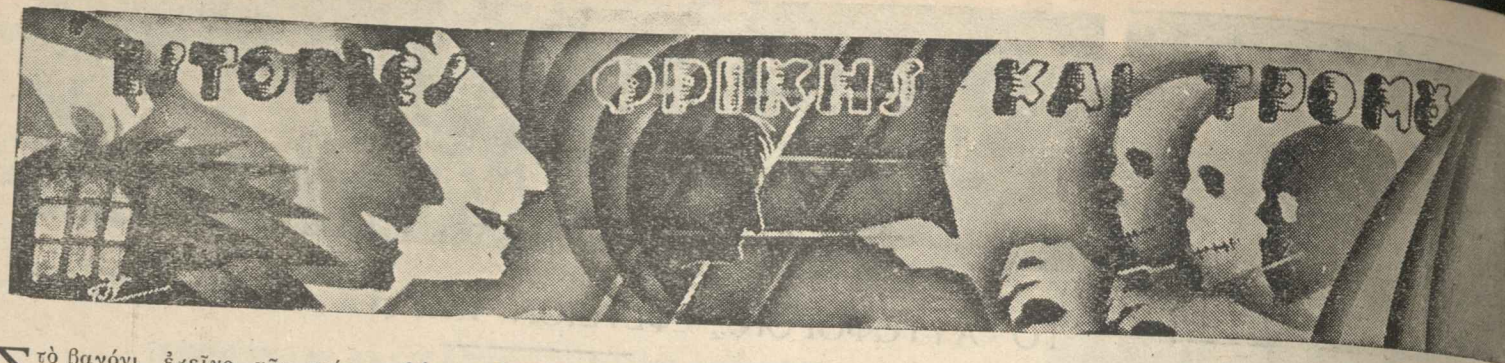
Σας συγχαίρω κύριε Άνθυπασιότα είπε με ευχαρίστησιν ο κ. Δ. δίδων τό χέρι στον άνθυπασπιστή κ. Γ...

Τό κόλπο είχε επιτύχει, μετά τριώνρον συλλαμβάνεται όλόκληρος ή σπείρα μετά τού χωροφύλακος Τσιλιαδάρου ή όποια είλε ρημάζει τόν κόσμο.

Ο ΜΙΣΤΕΡΧΑΟΥΖΕΝ

Στο βαγόνι εκείνο της τρίτης θέσεως σκεδόν όλοι την γνώριζαν τη Μαριέτα την όμορφη χήρα που ήταν καθισμένη κοντά στο παράθυρο, αποφεύγοντας τὰ βλέμματα και τις συνομιλίες των άλλων ταξιδιωτών. Ή χωρικές ανάμεσα από τὰ πελώρινα καλάθια που είχαν στα γόνατά τους με τις προμήθειες που είχαν κάμει από τη Βαλέντσια, την εκύτταζαν άλλες με περιέργεια κι άλλες με ζήλεια. Οι άνδρες της έφριζαν φλογερές ματιές.

Εκείνη έκρατοσσε στην άγκαλιά της ένα μωρό. Μέσα στο βαγόνι όλοι μιλούσαν γι' αυτή και όλοι έλεγαν την ιστορία της.

Ήταν ή πρώτη φορά, από τότε που είχε πεθάνει ο άνδρας της, που έβγαίνει ή Μαριέτα. Τρεις μήνες είχαν περάσει από τότε και φαίνεται πως δεν έφοβόταν πια τον μικρότερο αδελφό του συζύγου της, έναν ανθρωπάκο ως είκοσι πέντε χρόνων που είχε αφήσει την περιουσία του και τὰ κτήματά του και ζούσε τυχοδιωκτικά από άγαπητός τις περιπέτειες.

Η Μαριέτα φαινόταν ήσυχη. Έχεινίον που την είχαν γνωρίσει άλλοτε έμειναν μ' άνοιχτό το στόμα μπρος στην όμορφιά της. Είχε ένα δέμα λευκό και διάφανο σαν κέρινο, που μερικώς στιγμές έπερνε μια άποχρωσι ρόζ. Τα μάτια της ήταν μαύρα μυδαλωτά με μακρυνές βλεφαρίδες. Ο λαιμός της χυτός, κάτασπρος. Ήταν ψηλή με στήθος γεμάτο, με γραμμές άδρες που διεγείραντο σε κάθε της κίνησι κάτω απ' τὰ μαύρα φορέματά της.

Ναι, ήταν πολύ όμοια!.. Και απ' αυτό έξηγοΰσαν και την τρέλλα του κακόμοιρου του Πέπε του άτυχου μακαρίτη άνδρός της.

Η μητέρα της Μαριέτας ή ρουτιωμένη κι άσχημη μάγισσα που δεν μπορούσε να περάσει την πλατεία του χωριού χωρίς τὰ παδιά να την πάρουν με της πέτρες, είχε μείνει μόνη της στο άντρο της στα περίχωρα, μετά την παντοειά της κόρης της. Κι από τὸ χυμόσπι ό της κανείς δεν περνούσε τη νύχτα χωρίς να κάνη τὸ σταυρό το.

Κι έπειτα τι είδος ζωής ή αν εκείνο; Ο' ε' ή καλές γυναίκες έβλεπαν πως δεν μπορούσε να έγινε άλλοιως αυτός ο γάμος παρά με την επέμβασι του Πονηρού. Ο Πέπε μόλις έβγαίνει από τὸ σπίτι, άφηνε τὰ χωράφια και τους εογάτες χωρίς έπιβλεψι και δεν ήθελε να χωρίζεται στιγμή από τη γυναίκα του. Από την πόρτα και τ' άνοιχτά παράθυρα οι διαβάτες έβλεπαν τ' άγκαλιάσματά τους και τὰ φιλιά τους, τους έβλεπαν στὰ παιχνίδια τους και έσκανδαλίζαν τὸν κόσμο με τὰ χάρδια τους. Δεν ήταν αυτό χριστιανική ζωή, αλλά ήταν ένα πάθος άχαλίνωτο, μια μέθη λαγνείας.

Οι, τὸν έτρωγαν αυτή και ή μητέρα της με τὰ μάγια τους, ήταν φανερό αυτό, γιατί κάθε ήμέρα γινόταν πειδ κίτρινος πειδ ώχρος πειδ άδύνατος. Μόνον ο γιατρός του χωριού που δεν πίστευε στὰ μάγια και στής μάγισσας έλεγε ότι πρέπει να τους χωρίσουν γιατί μόνον αυτό θά τὸν έσωζε. Μά εκείνοι εξακολούθησαν να ζουν μαζί κι ο Πέπε κάθε ήμέρα κι' άδυναίτσε πειδ πολύ, ενώ τουναντίον εκείνη όλο κι' επάχαινε κι' έγιγόταν πειδ όμορφη, πειδ προκλητική. Απέκτισαν ένα παιδί και δυο μήνες άργότερα ο Πέπε έσβυσε άργά, ήσυχα σαν ένα φως που σβύνει, με τὸ όνομα της γυναίκας του στὰ χείλη ως την τελευταία στιγμή.

Ο θάνατός του, όπως είπαν στὸ χωριό, δεν μπορούσε παρά να ήταν αποτέλεσμα από τὰ μάγια που τὸν είχαν κάμει. Η γρηά είχε κλεισθή στὸ καταφύγιο της μη τολμώντας να βγή μήπως την κακομετα-

V BLASCO IBANEZ

Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΜΑΓΙΣΣΑΣ

χειρισθούν, κι' ή Μαριέτα γι' αρκετές έβδομάδες δεν είχε φανή στους δρόμους. Κατόπιν είχε πάει με τὸ μωρό της αρκετές φορές στὸ νεκροταφείο.

Στην άρχή έφοβόταν τὸν Τελαί, τὸν τρομερό κουνιάδο της, που γι' αυτόν ο φόνος ήταν μια τιποτένια πράξις και πού απειλούσε στὸ καμπαρέ ότι θάκοβε τὸ λαιμό της χήρας και της μάγισσας. Αλλά ήταν ένας μήνας πὸν δεν τὸν είχαν ιδή πειά και ίσως θά ήταν στὰ βουνά με άλλους ληστές ή στὴν άλλη άκρη της επαρχίας γιά υποθέσεις... Και ή Μαριέτα είχε τολμήσει να πάη στη Βαλέντσια γιά ψώνια της κι' επέστρεψε τώρα στὸ χωριό της.

Μέσα στὸ βαγόνι όλα τὰ μάτια ήταν επάνω της, μά ή Μαριέτα δεν έδινε προσοχή κι' εκύτταζε έξω τὰ χωράφια.

Τὸ τραίνο σταμάτησε σ' ένα μικρὸ σταθμό. Η άλλες γυναίκες βγήκαν βιαστικά. Η Μαριέτα με τὸ μωρό στὰ χέρια βγήκε άργά γιά ν' άποφύγη τὰ πικρόχολα λόγια τους.

Στὸ βάθος μακριά εφαινόταν τὸ χωράφια θαμπά στὸ σκοτεινίασμα τοῦ δειλινού.

Στὸν μακρὸ και σκοτισμένο δρόμο ήταν σαν μυμήνια ή γυναίκες πὸν επήγαιναν στὸ χωριό με τὰ καλάθια στὸ κεφάλι. Στὸ βάθος πίσω από μια τούφα δέντρα τὸ καμπαναριὸ της εκκλησίας εφάντασε παράξενα στὸ άπνοο φόντο τοῦ βραδυαμένου ούρανοῦ.

Η Μαριέτα δεν ήταν δειλή. Όμως ένοιασε μια ξαφνική άνησυχία καθώς είδε πως έμεινε μόνη στὸ δρόμο, πὸν ήταν άρκετά μακρινός, και θά νύχτωνε γιά καλά πρὶν φθάση στὸ σπίτι της. Σέ μια πόρτα ενός σπητιού ήταν κρεμασμένο ένα σκοτισμένο κλωνάρι έλας, σημεῖο πανδοχείου, και κάτω απ' αυτό ένας κοντός άνδρωπος με τὰ χέρια στη ζώνη κι' άκουμπισμένος στὸν τοίχο Η Μαριέτα, τὸν είδε από μακριά ως τόσο δεν τὸν έγνωρισε κι' έξηκολούθησε τὸ δρόμο της. Αίφνης καθώς πέρασε από μπροστά του άκουσε μια φωνή:

Μια χορεύτρια σε μακάβριο χορὸ

P VALDAGNE

ΤΑ ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΕΝΟΣ ΕΞΑΚΥΛΙΝΔΡΟΥ

πὸς ήταν να ευχαριστούσα τους Γκρονιέ, δεν είν' έτσι;

Πήραν θέση: ή δυο κυρίες στὸ βάθος τοῦ άμαξιοῦ και ο Αύγουστος μπροστά, δίπλα μου.

Είχαν κουβαλήσει κι' ένα καλάθι. "Εστρωσαν τραπέζι κάτω από τὰ δένδρα. "Οταν ξαναγυρίσαμε στὸ Παρίσι, ο Γκρονιέ θέλησε νά μ' ευχαριστήση.

—Δεν ήταν άσχημα νά σου πῶ! Μόνον πὸν φοβήθηκα λίγο στὸ δάσος τοῦ Μομπορνασού. Έχασες τὴν ήρεμία σου τὴν ὥρα πὸν διασταυρώθηκα με τὸ λεωφορείο. Εὐτυχῶς πὸν ο σωφές ήταν καλός.

Αὐτὸ, με στενοχώρησε λίγο, γι τι ἐγὼ είχα τὴν ιδέα, πως γλύτωσα από μια σύγκρουση, χάρις στη ψυχραιμία μου. Αλλά δεν ήταν ὥρα γιά εξηγήσεις.

Χωριστήκαμε, οί Γκρονιέ κι' ἐγὼ, ἐγκάρδια, χωρίς έννοιεται ο Αύγουστος νά πα-

Θα μὰς βγάξης περίπατο καμμιὰ φορά;

ραλείψη νά μου προτείνη ένα νέο περίπατο γιά τὴν επόμενη Πέμπτη.

—Στὴν Κομπιέν σε παρακαλῶ! (Τὸ έλεγε με τέτοον τόνο, πὸν χωρίς νά δέλω επειθόμουν.) Στὴν Κομπιέν, γιατί οὐτε ή γυναίκα μου οὐτε ή κόρη μου έχουν δι ποτε τὸ παλάτι. "Οταν είναι κανείς νέος δεν πρέπει ν' άφίγη καμμιὰ ευκαιρία νά τοῦ φεύγη.

Ένα μήνα άργότερα, οί Γκρονιέ είχαν συνειδησει τὸ άμάρτι μου. "Οταν ή δουλειές τοῦ Αύγουστου τὸν άφιναν ελεύθερο ζητούσε καμμιὰ μακρινή εκδρομή ως τη Ναρμανδία, τὴν Μπορνγκόν. Της άλλες μέρες ή κυρία Γκρονιέ και ή Νίνα μ' έκαναν έπίταξη γιά τις διαδρομές τους μέσα στη πρωτεύουσα. Μ' άφινανε νά της περιμένο μια—δυο ὥρες στὴν πόρτα τὸν μεγάλων μαγαζιών και όταν πειά τέλειωναν τις υποθέσεις των, της συνόδευα νά πάρουν και τσάι μαζί μου ή νά φά με καμμιὰ πιάστα.

Οί Γκρονιέ κατεχόντο ίσως λίγο της ύπομονής μου. Αλλά τι νά έκανα κι' ἐγὼ, αν θά έμενα άπορρόχως, χωρίς τὴν συντροφιά των καλὸν αὐτὸν Γκρονιέ;

—Τὸ Πάσχα, δοκίμασα μια εκπλήξη. "Ο Γκρονιέ είχε άποφασίσει νά πάμε σε μια μακρινή τοποθεσία. Γιά πρώτη φορά ετόλμησα νά πῶ πως δὲ θά μὸς ήταν εύκολο νά δώγησώ.

—Αν θέλεις, πιάνω ἐγὼ τὸ τιμόνι! μὸς κάνει ξαφνικά ο Γκρονιέ.

—Τὸ τιμόνι; Καλά, ἀλλ' άφοῦ δεν ξέρεις νά δώγησής!

—Καλησπέρα Μαριέτα...

Αὐτὸς ήταν! Χωρίς άμφιβολία ήταν ο ληστής εκείνος, ο Τελαί, πὸν τὴν κύταζε.

Με μια φωνή τρομερῶς ασηνή:

—Αντίο...

Έγνοιωθε νά τρέμουν τὰ πόδια της κι' έχοιόσθηκε νά κάμη μεγάλη προσπάθεια γιά νά μὴ τῆς πέση τὸ μωρό απ' τὰ χέρια.

Έκείνος τὴν κυττούσε χαμογέλοντας. Μήπως δεν ήσαν συγγενείς; Θά τὴν συνώδευε ως τὸ χωριό όπου είχε κάποια δουλειά και στὸ δρόμο θά μιλούσαν. Τὸν άκολούθησε με ὕποταξη. Ήταν μια περίεργη αντίθεση: ή γυναίκα εκείνη, μεγάλη, δυνατή, σωματώδης, φαίνονταν σαν ένα παιδάκι άδύνατο έμπρός στὸν μικρόσμο και χακενικὸ εκείνο. Μά ή Μαριέτα ήξερε τι μπορούσε νά κατορθώση εκείνος ή άνθρωπάκος.

—Σ' ένα χαμόσπιτο στη μέση τοῦ δρόμου ή γρηά ήταν καθισμένη μπρος στὴ πόρτα.

—Ε καλομοίρα κυρά, της φώναξε ο Τελαί.

Η γυναίκα εκείνη έπλησίασε άμέσως γιαιτὸ ο Τελαί ήταν άρκετά γνωστός οί έλα τὰ περίχωρα ὥστε νά μὴ τολμήον νά τὸν άνηθούνη.

Έκείνος έπήρε τότε τὸ παιδί από τὰ χέρια της και χωρίς νά τὸ κυττάη—ίσως γιά ν' άποφύγη κανένα τρομερὸ αίσθημα πὸν θάταν ανάξιο γι' αὐτὸν—τόσσο στη γρηά παραγγέλνοντάς τὴν νά τὸ προσέχη γιά λίγη ὥρα ως πὸν νάρθουν νά τὸ αναπαύουν άμα τελειώναν κάποια δουλειά τους.

Η Μαριέτα κλαίγοντας θέλησε ν' άγκαλιάσῃ τὸ μικρό, αλλά ο Τελαί τὴν ήμείωσε και της είπε:

—Εμπρός...Προχωροῦμε...

Τὸν άκολούθησε, δαμασμένη από τὸν τρόμο πὸν ένέπνευσε σ' ὅλους ὅσοι τὸν πλησίαζαν ενώ ή γρηά με τὸ παιδί έμεινε στὸ σπίτι της.

Στὸ μακρὸ δρόμο μόλις εφαινόταν σαν μελανὰ στίγματα ή γυναίκες πὸν γύριαν πέρα στὸ χωριό. Τὸ σκοτάδι άρχισε ν' έπλώνεται, και ψηλά άρχισαν νά φαίνονται τὰ πρώτα άστέρια.

Προχώρησαν σιωπηλοί λίγες στιγμές. Τέλος ή χήρα σταμάτησε με τὴ σταθερότητα πὸν της έδινε ο φόβος. Μπορούσε νά εξηγηθῇ κι' εκεί καλὰ ὅπως και κάθε άλλου. Έκύτταζε τὸ δρόμο έρευνητικά. Κανείς δεν φαίνονταν. Ήσαν μόνον.

Ο Τελαί με τὸ ίδιο πάντα μειδιάμα του άρχισε νά της μιλή άργά. Έκείνο πὸν είχε νά της πῇ ήταν νά κάνη τὴν προσοχή της. Αν έφοβόταν, άς έβαζε τὴν ποδιά της μπροστά στὸ πρόσωπό της. Δεν σκοτίζον χωρίς τιμωρία τὸν αδελφὸ ενός άνδρωπου σαν κι' αὐτόν.

Η Μαριέτα τραβήχθηκε πίσω απότομα με τὴν έκφρασι άνθρώπου πὸν ξεχνά έξαφνα και βλέπει ένα μεγάλο κίνδυνο.

Είχε φαντασθῇ μέσα στὸν τρόπο της ότι θά τὴν έβριζε, ότι θά τὴν χτυπούσε ίσως, αλλά νά της λῇ νά κάνη τὴν προσοχή της, νά σκεπάσῃ τὸ πρόσωπό της με τὴν ποδιά της—νὰ πεθάνη—αὐτὸ ποτέ.

Όμοιητικά, γρήγορα, παρακλητικά άφχισε νά τὸν ίκετεύη. Όλα ὅσα έλεγαν γι' αὐτή ήταν ψέμματα. Είχε άγαπήσει αὐτή

(Συνέχεια στὴν 34ην σελίδα

Δορύλαιον

Άραιοι πυ-
ροβολισμοί.
Παπούλας

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
Διάβασε «Όλα διεξάγονται σύριζα στη γη, ταπεινά, ήπια, επικίνδυνα, ξεθωριασμένα και σταχτερά... δεν γίνονται πεία έφοδοι ήπικου, επιδεικτικές και άλλες, από εκείνες που τις έχουμε καταγγίσει, πολύ πρό του πολέμου».

Σήκωσε τα μάτια. Μπροστά του απλώνονταν το βιβλίο που οι σελίδες του ήτα-
τε καμωμένες από λάσπη κιτρινωπή.

Οι νεκροί βρισκότανε εκεί ανάμεσα στο χαράκωμα του και στο χαράκωμα του έχ-
θρου, που το χώμα από τώρα τους είχε μ-
σοσκεπάσει. Έβλεπε μονάχα κουρέλια ά-
πο στολές. Τα πρόσωπα και τα χέρια εί-
χαν γίνει μία μάζα με το χώμα και έμοια-
ζαν με δεύτερο στρώμα χαματος, καμωμέ-
νο από πτώματα. Έκει κοντά στο γυιό,
ήτανε ξαπλωμένος ένας από αυτούς, με
μάτια δαλάνοικτα και αναποδογυρισμένα.
Μολονότι εύρισκετο μόνο δυο μέτρα μα-
κριά, δεν μπορούσαν να τον σηκώσουν,
ούτε εκείνον, γιατί μόλις ένα κεφάλι ά-
νεσηκώοντο, δέκα τουφέκια έχθρικά έστη-
λώνοντο. Το πτώμα ήτανε εκεί ξαπλωμέ-
νο και σκορπούσε βρόμα με τα μάτια ά-
πλανη, αντίκρυ στο χαράκωμα από έξ έβ-
δομάδων.

Ένας τραυματίας ήτανε πλαγιασμένος
κοντά στο νεκρό και αδιάκοπα αναστένα-
ζε, τρία δόκλιχρα ήμερονύχτια.

Ο γυιός διάβαζε «Έχουμε τρία χρόνια
τώρα που αναπνέουμε μονάχα την δυσο-
δία της πυρκαϊάς και των πτωμάτων».

Κύτταζε μαζωμένον κοντά του και άρι-
στερά του, τον σύντροφόν του με τα γεμά-
τα, όλοστρόγγυλα και ροδοκόκκινα από θ-
γεία μάγουλα, που, δόλοτα άναίσθητος
στις φρικαλεότητες που έβλεπε γύρω του,
κυττούσε ίσια έμπρός, χωρίς τίποτε να
βλέπει, άπαθής, άποχτηνημένος χωρίς ψυχή.

—Δεν κατηντήσα ακόμη έως εκεί. Γρά-
φω στην μητέρα μου. Της γράφω για να
έξελθω όλες μου τις δυστυχίες, όλη μου
την φρίκη, όλο μου το αίσχος, για να μπο-
ρώ να ξεσκάσω. Γράφω στη μητέρα μου,
κ' εκείνη τότε είνε που πονάει.

Ένα θλιβερό χαμόγελο περιφρόνησης
πρός τον ίδιο έαυτό του σούφρωσε τα χεί-
λη του. Θυμήθηκε, ότι για να μη χάση ό-
λότελα τα αίσθήματά του, που τα περιέ-
λουε μία άτμολοφαιρα αίματος, πυρκαϊάς
και σφαγής, για να μη πορωθή για πάν-
τα ή ψυχή του, ποτέ δεν έπρεπε να παύση
να γράφει και να στέλνει γράμματα με το
σωρό. Στη μητέρα του στην άρχή της έ-
γγραφας έξιμολογήσεις, κατηγορίες κατά
των άλλων και κατά του έαυτού του, έπι-
φαντήσεις. Ύστερα έγραφε σε γνώριμους
φανταστικούς και όχι πεία στη μητέρα του
για να μη της παρασκοτίζει το κεφάλι.
Γράμματα το ένα άπάνω στο άλλο, για
να λογοδοτή για όλα τα καθέκαστά του,
για να μη παύη να έχη συνείδηση για τις
φρικαλεότητες για να μη του φαίνον-
ται αναπόδραστες και φυσικές, για να μη
κατανήσει ένας φονιάς χωρίς συνείδηση,
μοιρολάτρης και αδιάφορος σε όλα τα φρι-
καστικά θέαματα, όπως ο σύντροφός του
στρατιώτης που κάθεται μαζωμένος κοντά
του. Είχε μέσα του ψυχή άλλωτε κ' αυτός,
τώρα του άπόμεινε μόνο το σώμα.

Από πίσω μας άλυσόιδα των πυροβό-
λων, τοποθετημένων με τάξη μεθοδική,
τραντάζει τον άέρα επάνω από τα κεφάλια

μας, τινάζει όβίδες στις έχθρικές γραμμές.
Και τούτο γίνεται αδιάκοπα. Ένα σκότω-
μα χωρίς τέλος, νύχτα και μέρα. Όβίδες
αδιάκοπες που διασταυρώνονται στο δρόμο
τους με τις όβίδες που μας έρχονται. Σε
όλη την έκταση του μετώπου ακούγονται
τα μυδραλιοβόλα και οι βόμβες που σκά-
ζουν υπόκωφα μακριά. Άλλοι πέφτουν νε-
κροί, άλλοι σωριάζονται χάμου με βογγη-
τά, με ουρλιάσματα. Όπου και αν
στρέψη το μάτι, παντού βλέπεις σύννεφα
άμέτρητα από έκρήξεις. Όλα είνε ισόπεδα
σταχτερά, ξεθωριασμένα, ήπια.

Ο γυιός σήκωσε τα μάτια. Είδε όλα
έκείνα που διάβαζε πρό όλίγου και για
μυριοστή φορά ή ματιά του ή χαλαρωμένη
από την φρίκη, διέκρινε τον στρατιώτη
που, από πέντε ήμερόνυχτα, φρικτά πλη-
γωμένος, παράδερνε επάνω σ' άγκάδια
του συματοπλέγματος. Κάποτε ξεφονοτού-
σε με μία φωνή πάντα την ίδια που καμμία
άνθρωπινη γλώσσα δεν μπορεί να της εβ-
ρη όνομασία.

«Κάποιος φωνάζει». Αυτός ο στοχασμός
τόν συνέπερνε. «Κάποιος φωνάζει από
τους πόνους».

Άνδρες, χιλιάδες άνδρων άλληλοπυ-
ροβολούνται σκοτώνονται, σφάζονται, άλ-
ληλοσπαράζονται. Και όλα αυτά γίνονται
τώρα από εδώ και δυο χρόνια.

Ο ύπολοχαγός κρατώντας ένα περι-
τροφο στο παιδικό του χέρι διάβηκε το
χαράκωμα σκυμμένος προς το έδαφος, πέρα-
σε κοντά από το γυιό, ύστερα κοντά από
το σύντροφό του που σημάδεψε και έφυγε-
βόλησε.

Βουβά με ένα κίνημα άργό, αδιάκοπο
και έπιπονο, ο στρατιώτης ο κρεμασμένος
από τα συματοπλέγματα μετετόπισε το
κορμί του.

«Απέθεσε χάμω το ντουφέκι του, ύστε-
ρα μας κύτταξε με ένα μακρύ χαμόγελο
Και όταν ο άρχηγός του τον έπρόσταξε να
πυροβολή και να μη γελά, εκείνος τον
κύτταζε χαμογελώντας και πονώντας. Το
παιδικό του χαμόγελο, άκτινολοιούσε από
μία άπέραντη άγάπη. Από κάποια δύνα-
μη μυστηριώδη ξεαγίνηκε άνθρωπος. Εί-
χε χάσει τα λογικά του. Τον πήγαν σε
ένα φρενοκομείο. Διαδόθηκε ότι θα ξα-
νάσθη στα λογικά του και θα γίνη πάλι
ίκανός να σκοτώνη».

Το πυρ των κανονιών γινότανε από
στιγμή σε στιγμή πεία άγριο ξαπλώνότα-
νε όλοένα με μία ένταση μανιώδη, οι όβι-
κομμάτιασαν τα έξυλινά προφυλακτήρια τα
δοκάρια, τους άνδρους.

Σε κείνο το άναμεταξύ, πυκνές σειρές
από σιλουέτες σταχτερές, σύμφωνο με το
παράγγελα που τους έδίδετο άφηναν τα
έχθρικά χαράκωματα, που τα θέριζε το
πλευρικό πυρ των μυδραλιοβόλων. Οδη-
λιάσματα, κραυγές, θρήνοι, σώματα που έ-
κινούντο σπασμωδικά μάτια που τα άνα-
ποδογύρισε ο θάνατος. Νέα πτώματα έσω-
ριάζοντο επάνω στους παλιούς σκοτωμέ-
νους.

Όταν ή θηριώδης μάχη των χαρακω-
μάτων πήρε τέλος, ο γυιός διάβασε το
γράμμα του που έγραφε. «Έκοντονάδες
χιλιάδες άνδρων κατανακούν τον μιλιταρι-
σμό με την παραφροσύνη. Χιλιάδες έξολο-
θρεύονται. Άλλοι γίνονται σακήτηδες.
Πολλοί από κείνους που άπομένουν θα ξα-
ναγυρίσουν στα σπήτια τους μεταμορφο-
μένοι σε τέλειες μηχανές του όλέθρου».

«Τους διδάξανε το πνεύμα της βλα-
πής διδάσκουν το άλφάβητο στα παιδιά.
Αυτό το πνεύμα παραμένει και τίποτα
είναι ικανό να σταματήσει τη δράση του.
Και ή σπαραχτικότερη κραυγή όδύνει
θα συγκινήσει πιά τον φονιά σύντροφό του.
Τόν άπλοικό άνδρωπο, που ήτανε μαζωμέ-
νος κοντά μου, που είνεαι τύπος και ίσο
γραμμός έκατομυριών άλλων φαντα-
στών, ένας παράγοντας βίας, που τρία χρόνια
μιά τέτοια μονότονη ζωή τον κατέκτησε
άναίσθητο σε κάθε φρικαστικό θέαμα».

«Όυτε σās εκεί κάτω στις πόλεις
σας συγκινεί πιά το θέαμα της άνθρ-
πνης άθλιότητας, άφου χωρίς να έχετε
πεία τα λογικά, μπορείτε να διαβάσετε τις
έφημερίδες, ότι «τριάντα χιλιάδες άνδρες
έπεσαν νεκροί».

Ο γυιός εκείνη τη στιγμή έκυρνούσε
από ένα αίσθημα που δεν μπορούσε να τι
καταπνίξη. Του φάνηκε ότι το δεξιά μέρος
του σώματός του έμπόδιζε να στείλει εκεί-
νον το γράμμα στη μητέρα του, και αίσθη-
νονταν την ίδια στιγμή, προς το μέρος της
καρδιάς, την υποχρέωση να της το στείλει
γιατί όλα τα άνθρώπινα πλάσματα της
Εύρώπης, ή μάνα μονάχα δεν μπορούσε να
άναιτητήσει σε βαθμό που να μη αισθη-
νεται τους πόνους εκείνων που βγήκαν με-
σα από τα σπλάγγα της.

Μάταια προσπάθησε να μείνη κοντός
στο μυστηριώδη κρότο του πυροβολισ-
μού που κάθε στιγμή έγινόταν δυνατώτερος.

Η γή έβούιζε. Τα αυτιά του, το κεφ-
λι του έβούιζαν.

Είδε το κουδούνι του τηλεφώνου να
χτυπάει δυνατά, διάβασε στα βιβλία του
ύπολοχαγού τα λόγια που του στέλναν
στον άποδέκτη «Πολύ καλά. Και έμπε-
δο ότι ήρθε ή ώρα για να άποθάνουν εκείνοι
που επρόκειτο να σταλούν στην έφοδο».

Τα χέρια φούχτωναν τα όπλα οι έφο-
λόγες στηλώθηκαν. Σιλουέτες έσχημα-
σαν γρούπους μέσα στο χαράκωμα. Δεί-
ντανε πεία μορφές άνθρώπων. Τα μάτια
έγιναν άπλανη. Κάθε σκέψη, κάθε στο-
σμός είχε εξαφανισθή από εκείνους τους
στρατιώτες.

Ο γυιός βάλλει και αυτός την έφιολό-
χη στο όπλο. Μία σκέψη του έρχεται από
κα. «Η μητέρα μου θα σκάσει όταν λάβη
τουτο το γράμμα». Ύστερα συλλογίζεται.
«Θά πέσω;» Και το παράγγελμα που δόθη-
κε τόν συμπαρέσυρε μαζί με τους άλλους.

Σε κείνο το άναμεταξύ, ή μητέρα άνι-
σχυρη καθότανε κοντά στο τραπέζι, χι-
νοντας την σούπα στον πιάτο του πατέρα.
(Άκολουθεί)

ΤΟ ΚΟΡΣΙΚΑΝΙΚΟ ΜΑΧΑΙΡΙ

Μιά μέρα, εδώ και πέντε χρόνια, περ-
νώντας από το κακουροδικείο τόν Λον-
δίνου, είδα μπρός στην πόρτα τον φίλο
μου γένετκτιβ Χούτσινσον, ο όποιος μό-
λις μ' έχαίρετς μου είπε:

—Μου άνέθεσαν ν' αναλάβω μιά μυ-
στηριώδη υπόθεση. Άπόψε έγινε ένα πε-
ρίεργο έγκλημα στην Ιταλική συνοικία
του Σάφον Χίλλ και πάσαμε τόν Λουίτζι
Τομάζο. Έναν Κορσικανό.

—Μά τόν γνωρίζω τόν Λουίτζι, άπήν-
τησα έκπληκτος. Είνεαι ένας πλούσιος άν-
θρωπος, τίμιος και από καλή οίκογένεια.
—Αυτός είνεαι: είνεαι στο τμήμα του
Μάου Στριτ, κατηγορούμενος για φόνο.
«Ας πάρουμε ένα ταξί και θα σου διηγη-
θώ την ιστορία στο δρόμο».

Ο φίλος μου Χούτσινσον φώναξε ένα
ταξί και πήκαμε μέσα. Όταν καθήσαμε,
κύτταξε από το παράθυρο σάν να ήθελε
να συγκεντρώσει τις ιδέες του κ' άρχισε:

«Άπόψε στις 2 μετά τα μεσάνυχτα έμφ
οι άστυφύλακες Τζών και Τάιλορ κάνανε
την περιπολία τους στο Σάφρον Χίλλ, είδα
αίφνης μπρός την πόρτα του αριθμού 18,
ένα άνδρωπο, ο όποιος φαινότανε ότι έξέ-
ταζε τα πέριξ με προσοχή σά να φοβότα-
νε μην έρθη κανείς να τόν τσακώση. Οι ά-
στυφύλακες κρυφθήκανε σε μιά γωνιά και
περιμένανε. Εδωχριστημένος ως φαίνεται,
ότι ο δρόμος ήτανε έρημος, ο άνδρωπος έ-
σχυνε, φρότωσε στην πλάτη του ένα άδρα-
γη όγκο και έσπευσε να φθάση σ' ένα γή-
πεδο, όπου οι χίστες που δούλευαν στη
συνοικία είχαν στοιβάξει πέτρες και τού-
βλα. Αυτός ο άνδρωπος κουβαλούσε ένα
άνθρωπινο σώμα. Το πέταξε επάνω σ' ένα
σωρό πέτρων και ξαναγύρισε τρέχοντας.
Την ώρα που έβραζε το κλειδί στην κλειδα-
ριά του αριθμού 18 τόν έφτασε ο Τζών, έ-
νφ ο Τάιλορ πήγε να εξετάση το μυστη-
ριώδες σώμα. Το πτώμα άνηκε σ' ένα νέο,
ο όποιος είχε σκοτωθή με μαχαίρι στην
καρδιά».

Ο ύποτιθέμενος δολοφόνος άνακρινόμε-
νος πρόχειρα, είπε ότι ονομάζεται Λουίτζι
Τομάζο. Όμολόγησε ότι καθότανε στο σπι-
τι μουρστά στο όποιον τόν είχαν πιάσει
και οι άστυφύλακες μπήκαν άμέσως σπίτι
του. Ησαν την πόρτα του διαμερίσματος
άνοιχτή, όταν όμως θέλησαν ν' άναγνουν
το φως, είδανότι τόηλεκτρικό ρεύμα ήτανε
κομμένο. Ο Τζών έκανε τότε έρευνα στο
δομάτιο με το ηλεκτρικό φαναράκι του. Το
κρεβάτι ήτανε στρωμένο και στην άκρη
του στρώματος και κατά γής υπήρχαν κι
λίδες αίματος. Στη μέση του ταπέτου ήτα-
νε πεταμένο ένα μακρύ μαχαίρι με κηλίδες
αίματος.

Ο Τομάζο ώδηγήθηκε τότε στο τμήμα
ένφ ένας άστυφύλακας έμεινε στο διαμέ-
ριο, έως ότου έρθη ένας γένετκτιβ. Στο
δρόμο, ο Τομάζο έλεγε ότι μταιώνοντας
σπίτι του, του κάκου προσπάθησε ν' άνα-
ψη το φως του διαδρόμου. Ένφ προχωρού-
σε ψηλαφώντας για να ύρη την ήλεκτρι-
κή λάμπα της σάπης του θα ήτανε άπάνω
στο κορμόντας από τα μισοανοιγμένα παρα-
πέτασμα έπεσε πάνω σ' ένα άναμικό
και άγριο πορσωπο, με μάτια σβυσμένα,
Παγωμένος από τόν τρόμο του στην τρο-
μαχική και άπροσδόκητη αυτή εμφάνισι
μεινε καρφωμένος στόν τόπο του, μη
μπορώντας να κάνη μιά κίνησι, έρευνών-
τας το δομάτιο με το βλέμμα, και σε λίγο,

Συνέχεια και τέλος του διηγήματος
«Νυκτερινή Έπίσκεψις» εις την όπ-
αριθ. 24 σελίδα

άφου τα μάτια του συνήθισαν στο σκοτάδι,
είδε με φρίκη ότι ένα άνθρώπινο σώμα
ήτανε ξαπλωμένο άπάνω στο κρεβάτι του,
μ' ένα μαχαίρι καρφωμένο κατόστηθα.

Ένας άνδρωπος είχε δολοφονηθή σπι-
τι του και ο δολοφόνος είχε μεταχειρισθή
το κουρσικό του μαχαίρι, που βρισκότανε
πάντα πάνω στο τραπέζι. Έκανε ένα βήμα
έμπρός και γνώρισε τόν νεκρό, ένα νεαρό
μηχανικό, όνομαζόμενο Σάουλ Στέβενς, πού
καθότανε στο άπάνω πάτωμα με τόν όποι-
ον είχε μαλώσει πολλές φορές, στην άρρα-
βωνιαστική του, Άντωνία Μπελλίνι.

Τότε είδε σάν σε όραμα είνεαι τόν έαυτό
του πιασμένο και καταδικασμένο σε θάνα-
το για ένα έγκλημα που δεν είχε κάνει.
Και τάχασε. Άντι να φωνάξη βοήθεια,

Η Άντωνία Μπελλίνι

άρπαξε το σώμα σάν τρελλός και το μετέ-
φερε εις το γήπεδο, χωρίς να σκεφθή ότι
ή ποιάς του αυτή θα τόν έκανε πεία ύ-
ποπτο άκόμα, αν τόν έβλεπε κανείς. Ίσχυ-
ρίζεται ότι ή μόνη σκέψις του κείνη την
ώρα ήτανε να έφερωσθ ή κάθε τρόπο
από πτώμα. Φθάσαμε στο Μάου Στριτ. Άν
θέλετε άνακρινετε τόν Τομάζο».

«Πρέπει λοιπόν να παραδεχόμμε ότι
ο άγνωστος γνώριζε ότι ο Στέβενς θ' άπο-
κτονώσε. Αυτό μου φαίνεται άπίστευτο».

—Ας ζητήσουμε τη γυναίκα, είπα. Θα
μάθουμε είπα πού είχε συρρέσει να κα-
ταστρέφει τόν Τομάζο. Ήμουνά έσδεον βέ-
βαιος ότι κάποιος έλθουσε τόν Κορσικανό
είχε τη σατακήν ιδέα να τόν ένοχοποιήση
για τη δολοφονία του μηχανικού, γιατί ο
ταν είχα μείνει μόνος, άνακαλύψα μεσα
σ' ένα συγάρι του κομποδίνου μιά κορ-
ζα για φωτογραφίες και επάνω στο τζάμι
μερικά άποτυπώματα.

«Έρεπε λοιπόν ν' ανακαλύψουμε τη
γυναίκα, που ήτανε ή άφορή του έγκλη-
ματος και κατόπιν άνακρίσειν άνεκάλυψε
ότι ο Τομάζο είχε κάποια έρωτική περιπέ-
τεια με την γυναίκα ενός συμπατριώ-
του, όνομαζόμενου Λαγκάρντε, άνθρώπο
βίαιου και πού ήλανε τρομερά τή γυναι-
κά του, μιά όμορφη μελαχροινή. Έμαθ-
ότι ο Λαγκάρντε ήτανε φαρμακοποιός και
φίλος τού Στέβενς, αν και τόν ζήλευε κ

Η συνέχεια στην 25η σελίδα

ΗΘΗ ΚΑΙ ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ

Τὸ μάτι καὶ τὸ μάτι

Υπάρχουν πολλοὶ ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν μάτι ποὺ πιάει. Ἄλλοι λέγουν πὺς αὐτὸ εἶναι μαγικὴ δύναμις καὶ ἐξαιρετικὴ ιδιότης. Τὸ γεγονός εἶναι ὅτι τὸ φαινόμενον αὐτὸ εἶναι σπάνιον καὶ διχόσπον κοινὸν ὅπως πιστεύουν συνήθως. Διότι ὁ κόσμος συνήθως ν' ἀποδίδῃ σὲ μάτι καὶ καθεὶν τιτυαὶον αὐτῆμα ποὺ θά συμβῇ.

Ἐν τούτοις τὸ «κακὸ μάτι» εἶναι κατὰ διαφορετικὰ, τὸ πραγματικὸ κακὸ μάτι. Αὐτὸ φυσικῶς δὲν ἔχει τίποτα τὸ ἰδιαιτέρου καὶ οὐτε μπορεῖ νὰ διακριθῇ ἀπὸ τὰ ἄλλα μάτια. Συνήθως τὸ κακὸ μάτι εἶναι μαῦρο ἢ βαθύχρωμο. Δὲν ὑπάρχει γαλανὸ ἢ ανοιχτόχρωμο κακὸ μάτι.

Ἡ δύναμις τοῦ εἶναι πολὺ μεγάλη καὶ φαίνεται ὅτι εἶναι γενικὴ, γιατί πιάει ἐξ ἴσου καὶ σὲ ἄνθρωπους ἢ ζῶα καὶ σὲ πράγματα δηλαδὴ καὶ σὲ ἔμψυχα καὶ σὲ ἀψυχα.

Υπάρχουν πολλὰ παραδείγματα γιὰ τὸ μάτι καὶ τὸ πραγματικόν.

Γνωρίζω ἄνθρώπους ποὺ ἡ δύναμις τοῦ ματιοῦ τὸν εἶναι φοβερὴ.

Ἐνα ἄλογο ἔσκασε στὴ στιγμὴ ἐνῶ ἔμενε ἤσυχο ἐπειδὴ ἓνα κακὸ μάτι ἐστηλώθηκε ἐπάνω του καὶ αὐτὸς ποὺ εἶπε τὸ κακὸ μάτι εἶπε εἰπὴ: «Τὶ ὠραῖο ἄλογο!»

Ἐνα μάρμαρο ὠραῖο ἔσπασε στὰ δύο ἐπάνω στὴ θῆσι ποὺ ἦταν γιατί ἓνα ἄλλο «κακὸ μάτι» εἶχε στηλωθῇ ἐπάνω του.

Μία γυναῖκα ποὺ εἶχε τέτοιο μάτι ἐκύτταξε μὲ ζήλεια ἓνα ὠραῖο παιδάκι καὶ εἶπε καθὼς περνοῦσε:

—Τὶ ὠμορφο μικρό!

Στὴ στιγμὴ τὸ μικρὸ ἔπεσε χάμω, σὰν κεραυνοβλημένο, βαρεῖα ἄρρωστο. Καὶ θὰ πέθαινε ἂν ἡ γυναῖκα ἐκείνη ποὺ ἤξερε ὅτι εἶχε κακὸ μάτι δὲν ἐπλησίαζε ἀμέσως καὶ δὲν ἔφτυνε τρεῖς φορὲς ἀπὸ ἐπάνω λέγοντας τρεῖς φορὲς:

—Ἀπαστὴ ἡ ὥρα ποὺ τ' ἀκούει καὶ ἀνεμοσκόρπισμα τὰ λόγια μου.

Ἀμέσως τὸ παιδί ἐσηκώθηκε—καὶ αὐτὸ εἶναι γεγονός γιατί τὸ παιδί ἐκείνο ἦταν ὁ ὑποφαινόμενος σὲ ἡλικία τριῶν ἐτῶν.

Ὅταν ἓνα κακὸ μάτι πιάσει, πρέπει νὰ γίνῃ τὸ συντομώτερο τὸ ἔρκει του γιατί ἄλλοιως ὁ κίνδυνος εἶναι μεγάλος γιὰ τὸν ματιομένον.

—Μάτι γιὰ μάτι χαμένο καμάτι.— Τὸ καμάτι θέλει ἴσως νὰ πῇ κόπος δηλαδὴ «χαμένος κόπος» (ἐκ τοῦ κάματος πιθανῶς).

Λέγουν ὅτι:

Καὶ τὸ ἀπλούστερο πρᾶγμα μπορεῖ νὰ μᾶς φανερώσῃ κατὰ ἂν ξέρῃ κανεὶς νὰ τὸ προσέξῃ καὶ νὰ τὸ ἐξηγήσῃ.

Ἄν σὲ ἓνα γάμο ἢ σὲ μιὰ ἄλλη χαρμόσυνη γιορτὴ σβύσῃ μιὰ λαμπάδα χωρὶς νὰ τὴν φυσήξῃ κανεὶς ἔχει πολὺ κακὴ σημασία καὶ σημαίνει ὅτι κάποιος θὰ πεθάνῃ μέσα στοὺς χρόνους. Ἄν θέλετε νὰ προσφυλάχῃτε, πρέπει νὰ πῆτε τρεῖς φορὲς: «Ἀπαστὴ ἡ ὥρα ποὺ τὸ βλέπει καὶ ἡ στιγμὴ ποὺ τὸ γροικᾷ.»

Ὅταν πηγαίνει νὰ σβύσῃ χωρὶς λόγο καὶ ἱερμονιάζει πολὺ τὸ φῶς τῆς ἔχει καὶ αὐτὸ κακὴ σημασία: σημαίνει ὅτι κάποια σοβαρὰ ἀσθένεια ἀπειλεῖ ἕναν ἀπὸ τοὺς παρευρισκομένους.

Ἄν ἀναμένη ὅπως εἶναι πέση χάμω, προμηνύει καταστροφὴν.

Ἄν σπᾶση, σημαίνει σύντομα δυστύχημα.

Ἄν ἡ φλόγα τῆς πηγαίνει δλοῖσια καὶ δὲν κυματίζει, χαρὰ καὶ εὐτυχία στοὺς σπῆτι.

Ἄν κάνει πολλοὺς κυματισμούς, μαλλώματα καὶ ἀρρώστεια.

Ἄν λυγρεῖ χωρὶς νὰ σπᾶση, χωρισμός μακροχρόνιος.

Ἄν βγάξῃ καπνὸν, κακολογίες καὶ ραδιουργίες.

Ἄν συναντηθῇ τέσσαρα πρόσωπα καὶ δίνοντας τὰ χέρια μεταξύ σας σχηματίσετε τυχαίως ἓνα σταυρὸν, θὰ παντρευθῇ σὺ γρόνο μέσα ἓνας ἀπὸ τοὺς τέσσαρες. Ἄν καὶ οἱ τέσσαρες εἶναι παντρεμένοι, πρέπει νὰ δώσουν καὶ τὰ ἀριστερά χέρια κατόπιν ὥστε ὁ σταυρὸς νὰ ξανασχηματισθῇ μὲ τὰ ἀριστερά χέρια, γιατί θὰ εἶναι κακὸ σημάδι (=διχόνοια, ζήλεια, ραδιουργία).

Ἄν σὺ τραπέζι δυὸ ἄνθρωποι κάμουν τυχαίως σταυρὸν μὲ τὰ μαχαιρία εἶναι κακὸ σημεῖο (=μαλώματα χωρισμός).

Ἄν κάμετε σταυρὸν μὲ πηροῦνια σημαίνει διχόνοια καὶ κακολογία. Ἄν κάμετε σταυρὸν μὲ κουτάλια εἶναι καλὸ σημάδι (=χαρὰ καὶ εὐτυχία).

Ἄν κάμετε σταυρὸν μὲ ἓνα κουτάλι καὶ ἓνα πηροῦνι, θὰ γίνῃ μιὰ εὐχάριστη ἀπὸ ἓνα δυσάρεστο γεγονός.

Ἄν ὁ σταυρὸς γίνῃ μὲ καρφίτσες: φιλονεικία.

Τὸ ποτήρι ποὺ γράφει

Σὲ πολλὰ μέρη ἀκόμη καὶ σήμερα μεταχειρίζονται τὸν τρόπο αὐτὸ γιὰ νὰ μάθουν τὸ μέλλον. Εἶναι ἄγνωστον ἀπὸ ποῦ προήλθε γιὰ πρώτη φορὰ ὁ τρόπος αὐτός, τὸ γεγονός ὅμως εἶναι ὅτι ὅταν κανεὶς βγάλει καθεὺν ὑστερόβουλη προσπάθεια ἀπὸ τὴ μέση ἢ μέθοδος αὐτὴ δίνει συχνὰ πολὺ καλὰ ὑποτελέσματα.

Ἰδοὺ ὁ τρόπος τῆς ἐκτελέσεως:

Ἐπάνω σ' ἓνα μάρμαρο (π.χ. τὸ μάρμαρο ἐνὸς κομοδίνου) γράφετε σὲ κύκλο τὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου, ὅπως εἶναι ἐπάνω κάτω ἢ ὥρως εἰς τὴν πλάκα τοῦ ὠρολογίου.

Ἐάν τὸ μάρμαρο θέλετε νὰ μὴ τριῖν τὸ ἀλείψετε μὲ πολὺ λίγο λάδι.

Πέροντε κατόπιν ἓνα ποτηράκι τοῦ κρασιῦ λεπτὸ καὶ ἐλαφρὸ, χωρὶς πόδι, καὶ τὸ βάψετε ἀνάποδα στοὺς κέντρους τοῦ μαρμάρου (μὲ τὴν βᾶσιν πρὸς τὴν ἄνω καὶ τὸ στομῖον ν' ἀκουμπᾷ στοὺς μάρμαρο).

Ἐπειτα ὅσοι θὰ λάβουν μέρος εἰς τὸ πείραμα, τρεῖς ἢ τέσσαρες, ἢ πέντε τὸ πολὺ, ἀκουμπῶν παρὰ πολὺ ἐλαφρὰ (σχεδὸν μόλις ν' ἀκουμπῶν) τὰ δύο ἢ τὸν ἓνα δάκτυλο τοῦ δεξιῦ χειρὸς τὸν δείκτην καὶ τὸν μέσον ἢ μόνον τὸν δείκτην).

Καλοῦν κατόπιν ἓνα πνεῦμα καὶ περιμένουν ὀλίγον. Ὅταν τὸ πνεῦμα ἔλθῃ, τὸ ποτήρι ἀπὸ τὴν ὠθησίν του τείνει πρὸς μίαν διεύθυνσιν, πρὸς ἓνα γράμμα. Τὰ δάκτυλα χωρὶς καθόλου νὰ τὸ σπρώχνουν τὸ παρακολουθοῦν ἀπλῶς εἰς τὴν πορείαν του. Τὸ ποτηράκι ἔτσι σκεπάζει ἓνα γράμμα τὸ ὁποῖον σημειώνει κάποιος. Κατόπιν πηγαίνει καὶ σκεπάζει ἄλλο γράμμα καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς καὶ σχηματίζει λέξεις εἰς ἀπάντησιν τῶν ἐρωτήσεων ποὺ γίνονται. Μετὰ τὸ τέλος κάθε ἀπαντήσεως στέκεται εἰς τὸ κέντρον.

Ὅταν τὰ πρόσωπα ποὺ λαμβάνουν μέρος ἔχουν δύναμιν μέντιουμ, τὸ ποτηράκι ἀπαντᾷ πολὺ γρήγορα καὶ τρέχει κυριολεκτικῶς ἐπάνω εἰς τὸ μάρμαρον.

Δὲν εἶναι δύσκολη ἡ μέθοδος καὶ μπορεῖτε νὰ τὴν δοκιμάσετε.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΩΡΑΙΟΤΕΡΩΝ ΕΛΛΑΔΩΝ

Η Δις Κίττα Μπελίκου

(Φωτογρ. Σαλῆ)

Η Δις Ιωάννα Καραβίτη

(Φωτογρ. Ξανθάκη)

Η Δις Χρυσή Παπαγιάννου

(Φωτογρ. Σαλῆ)

Η Δις Σ. Σ.

(Φωτογρ. Ξανθάκη)

ΗΘΗ ΚΑΙ ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ

Δακτυλισμαντεία

Δὲν εἶναι μόνον τὸ τραπέζακι ποὺ μπορεῖτε νὰ ἐπικοινωνήσετε μὲ τὰς ἀοράτους δυνάμεις τοῦ ἀπε'ρου. Υπάρχουν καὶ πολλοὶ τρόποι. Σημεῖόνον ἀκριβὲς ἓνα ἀπ' αὐτῶν τῶν τρόπων τὸν ἀπλούτερον καὶ πολὺ ἀποτελεσματικόν, ὅπως λέγουν.

Πέροντε μιὰ κλωστή καὶ ἓνα ὀποιοδύποτε δακτυλίδι καὶ κρεμάτε τὸ δακτυλίδι ἀπὸ τὴν κλωστή καὶ τὸ κρατεῖτε κρεμασμένο ἔτσι ὥστε τὸ δακτυλίδι νὰ εὐρίσκειται μέσα σ' ἓνα ποτήρι τὸ ὁποῖον περιέχει λίγο νερὸ. Τὸ δακτυλίδι δὲν πρέπει νὰ εἶναι βυθισμένο μέσα στοὺς νερὸ ἀλλὰ νὰ εἶναι ἔξω, μεταξύ δηλαδὴ τῆς ἐπιφανείας τοῦ νεροῦ καὶ τοῦ χεῖλους τοῦ ποτηριοῦ.

Καλεῖτε τὸ πνεῦμα καὶ τὸ ἐρωτᾶτε ὅπως καὶ εἰς τὸ τραπέζακι. Ἄμα ἔλθῃ—καὶ ἂν ἔλθῃ—θὰ ἰδῇτε τὸ δακτυλίδι ν' ἀρχίσῃ νὰ κινῆται ἐνῶ τὸ χεῖρ σας, τὸ ὁποῖον στηρίζεται καλὰ, μένει τελείως ἀκίνητον.

Ἐπειτα κάνετε τὰς ἐρωτήσεις ποὺ θέλετε καὶ σὰς ἀπαντᾷ κτυπῶντας εἰς τὸ χεῖλος τοῦ ποτηριοῦ. Βάζετε μερικὰς συνθηματικὰς ἀπαντήσεις, π.χ. τὸ ναι δύο κτύποι, τὸ ὄχι τρεῖς καὶ τὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου ἀναλόγως τῶν κτύπων ποὺ θὰ κάμῃ. Ζητεῖτε πρὸς διάκρισιν τοῦ ἐνὸς γράμματος ἀπὸ τὸ ἄλλο νὰ κάνῃ ἓνα κύκλο μεταξὺ δύο γραμμάτων καὶ ἔτσι μπορεῖτε νὰ πληροφορηθῇτε γιὰ ὁποιοδήποτε ζήτημα θέλετε.

Εἶναι μερικὰ ἄτομα τὰ ὁποῖα εἰτε ἐκ κακῆς προθέσεως εἰτε διότι δὲν εἶναι ἐπιδεκτικὰ μαγνητισμοῦ, ἀντιδρῶν καὶ γέρονται δυσκολία. Ἄν ὅμως εἶναι τρεῖς ἄνθρωποι μαζὶ τὸν πᾶντο ὁ ἓνας ἀπὸ αὐτοὺς θὰ ἐπιτύχῃ.

Δοκιμάσατε τὸ μόνον σας πρῶτα γιὰ νὰ πεισθῇτε.

Τὰ Παπούτσια

Ἐάν τὸ πρῶτὸ ποὺ σηκώθῃτε δοκιμάσετε νὰ φορέσετε ἀνάποδα τὰ παπούτσια σας (δηλ. τὸ δεξιὸν παπούτσι εἰς τὸ ἀριστερὸ πόδι καὶ τὸ ἀριστερὸν εἰς τὸ δεξιὸν πόδι καὶ τὰ ἀνάποδα), θὰ σὰς συμβῇ μιὰ κακοτυχία ἐντὸς τῆς ἡμέρας.

Μὴ βάζετε ποτὲ τὰ παπούτσια σας ἐπάνω στοὺς τραπέζι τοῦ φαγητοῦ γιατί αὐτὸ φέρνει δυστυχίαν καὶ κακοροζίσματα.

Μὲ τὰ παπούτσια τῆς μιᾶς νὰ ἔμπορει νὰ μάθῃ πότε, καὶ ἂν θὰ παντρευθῇ. Ἰδοὺ τί πρέπει νὰ κάμῃ:

Τραβᾷ τὸ παπούτσι τῆς ἀπὸ τὸ πόδι ὥστε νὰ εἶναι ἔξωθεν νὰ βγῇ. Ἐπειτα τιμᾷ μὲ τὸ πόδι τῆς καὶ ὄχι μὲ τὸ χεῖρ τὸ παπούτσι καὶ μιὰ σκάλα. Τὸ παπούτσι καθεὺν θὰ πεταχθῇ θὰ πάρῃ μιὰ θέσι στὰ σκαλοπάτια.

Ἄν σταθῇ μὲ τὴν αὐτὴν ὁδὸν, σημαίνει ὅτι δὲν ὑπάρχει γάμος γι' αὐτήν.

Ἐάν τοὺς ἀντιπρὸς σταθῇ τὸ τακοῦνι πρὸς τὰ ἐπάνω θὰ γίνῃ γάμος. Μετὰ τότε τὰ σκαλοπάτια ποὺ ἔχει πηδήσει τὸ παπούτσι καὶ λογαριάζει σὲ πόσον καιρὸ θὰ γίνῃ ὁ γάμος. Ἐάν τὰ σκαλοπάτια εἶναι ὥστε πέντε σημαίνουν χρόνια. Ἐάν εἶναι περισσότερα σημαίνουν μῆνες.

Τώρα γιὰ τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου μπορεῖ νὰ μεταχειρισθῇ τὸ ἑξῆς: Πέρονε ἓνα πορτοκάλι ἢ ἓνα ἄλλο φρούτο καὶ τὸ ξεφλου-

δίζει μὲ τὸ μαχαίρι ἔτσι ὥστε ἡ φλούδα νὰ βγῇ ἀκαίρη ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἕως τὸ τέλος, μονοκόμματη.

Τὴ φλ. ὅδα αὐτὴ τὴν πέρνει μὲ τὸ ἀριστερὸ χεῖρ καὶ τὴν γυρίζει τρεῖς φορὲς: ἓ πᾶνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς (ἀπὸ τ' ἀριστερὰ πρὸς τὰ δεξιὰ), καὶ ἔπειτα τὴν περὶ πίσω τῆς. Ἡ φλούδα πέρνει τὸ σχῆμα ἐνὸς γράμματος. Τὸ γράμμα αὐτὸ εἶναι τὸ ἀρχικὸν τοῦ ὀνόματος τοῦ μέλλοντος συζύγου.

Ἐνεμα καὶ χαρακτήρ

Εἰς τὸ ἀγγλικὸν περιοδικὸν «Εὔα» κάποιος δόκτωρ, ἀσχολούμενος μὲ ψυχιατρικὰς μελέτας, ἐδημιούργησε ἄρθρον, διὰ τοῦ ὁποῦ ν' προσπαθεῖ ν' ἀποδείξῃ—τίποτε ὀλιγώτερον τίποτε περισσότερον—ὅτι τὸ ὄνομα ἐνὸς ἀνθρώπου ἔχει μεγάλῃ ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ χαρακτήρος του. Καὶ ἀναλύει τοὺς χαρακτήρας μερικῶν ἀπὸ τὰ ποῦ συνηθισμένα ὀνόματα.

Ὁ ἐν λόγῳ δόκτωρ ἰσχυρίζεται λ.χ. ὅτι οἱ ἔχοντες τὸ ὄνομα Κωνσταντῖνος εἶναι ἄνθρωποι τῆς τάξεως καὶ τῆς μεθοδικῆς ἐργασίας. Ἀγαποῦν τὴν συμμετρίαν καὶ εἶναι προικισμένοι μὲ μέγα ὀργανωτικὸν ταλέντο, γι' αὐτὸ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν γίνονται ἀριστοὶ μηχανικοί.

Διὰ τοὺς ἀκούοντας εἰς τὸ ὄνομα Πέτρος ὁ ἀγγλὸς δόκτωρ βεβαιῶν ὅτι εἶναι ἄνθρωποι τοῦ καθήκοντος, μέχρι σχολαστικότητος ἐντιμοὶ καὶ ἀκούσασαι εἰς τὴν ἐργασίαν των.

Οἱ Παῦλος εἶναι ἄνθρωποι μὲ λίγο θάρρος, ἀλλὰ πολλὴν ψυχραιμίαν καὶ δὲν θέτουν εἰς ἐκτέλεσιν κανένα σχέδιον πρὶν τὸ μελετήσουν λεπτομερῶς.

Ὅσον διὰ τοὺς Γεωργίους, αὐτοὶ εἶναι ἔξυπνοι ἄνθρωποι—ἐκτός τῶν γεννηθέντων Σάββατον—ἀλλὰ ὄχι πολὺ ἱκανοὶ εἰς τὴν ἐργασίαν των καὶ διὰ νὰ ἐπιτύχουν ὑπολογίζοντες περισσοτέρον ἐπὶ τῆς τύχης παρὰ ἐπὶ τῆς προσωπικῆς των ἐργασίας.

Οἱ Σαυῖρδωνες εἶναι πολὺ συνετοὶ ἄνθρωποι καὶ μάλιστα δύσπιστοι, διότι εἶναι ἀπαισιόδοξοι, ἐντόνους, δύνανται ἀποκτήσῃ κανεὶς τὴν φιλίαν των, δύναται νὰ βασίζεται μετ' ἀσφαλείας ἐπ' αὐτῆς.

Διὰ τοὺς Θανάσδους ὁ βρετανὸς ψυχίατρος δὲν ἔχει πολὺ καλὴν ἰδέαν. Τοὺς θεωρεῖ ὑποουλούς καὶ πολὺ συμφεροντολόγους.

Οἱ Νικόλαοι εἶναι αἰσθηματικοὶ καὶ ἐνωτόληποι.

Οἱ Δημήτριοι εἶναι φιλόδοξοι, φιλονεικοὶ, ἀλλὰ καὶ πολὺ φιλότιμοι.

Οἱ Βασίλειοι ἀπ' ἐναντίας εἶναι καλοκαγάδου χαρακτήρος, εὐπιστοὶ, θεηῶν καὶ ἡσυχῇ γίνονται, καὶ καλοὶ οἰκογενειακοί. Καὶ τέλος οἱ Γιάννηδες—παντοῦ τὰ ἱδια—εἶναι ἐπιπολαῖον χαρακτήρος καὶ ἀπερίσκεπτοι, ἀλλὰ ἔχουν καλλιτεχνικὴν ψυχὴν καὶ ἐνθουσιασμὸν αἰσθημάτων.

Δυστυχῶς ὁ ὀνοματομάντης δόκτωρ ἀπείθει ν' ἀσχοληθῇ καὶ μὲ γυναικεῖα ὀνόματα. Ἀλλ' οἱ ἀγαπώμεναι μὲς δὲν χάνουν καὶ σπουδαῖα πράγματα ἀπὸ τὴν παράλειψιν αὐτῆν, διότι, ὅπως ἀντιλαμβάνονται, αἱ παρρησιάζεις τοῦ ἀγγλοῦ ψυχίατρον εἶναι μάλλον, ἀψυχολόγοι καὶ τὰς μετεγράσαντες ἀπλῶς διὰ τὸν περίεργον τοῦ πράγματος χωρὶς ν' ἀγαλαβάνωμεν καμμίαν εὐδυνήν διὰ τὴν ἀκριβείαν των.

ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Η φωνή του

Η αγριομέλισσα στριφογυρίζει άσκοπα από κλαδί σε κλαδί με το χνουδάτο φόρεμα και το γάζινο φτερό της, κώνεται στην άσπρη κούπα ενός κρίνου ή τραντάζει τον άσθενικό μενεξέ, στην τρελλή περιπλάνησή της.

Κάτσε πιο κοντά, φίλη. Έδω, πιστεύω, σου έκανα εκείνη την εξομολόγηση.

Κι' ωρκεϊζόμουν πώς δυο υπάρξεις μπορούν να συγχωνευθούν σε μία, για τόσο πολύν καιρό όσο κι' ο γλάρος θ' αγαπάει τη θάλασσα, όσο και το ήλιος τρώει θ' ανασχητάει τον ήλιο.

Εγώ και σύ, είπα, θα μείνουμε ένωμένοι στην αιωνιότητα.

Γλυκειά φίλη, αυτές οι μέρες τέλειωσαν πέρασαν: η κλωστή του έρωτος έσπασε.

Σήκωσε τα μάτια σ' αυτές τις λευκές που κουνιούνται, κουνιούνται στ' άγερ, του καλοκαιριού. Έδω, μες τον κάμπο, ποτέ ο μπάτης δεν σκορπίζει το χνούδι του άγκαθιού, όμως εκεί κάτω σφυρίζουν οι μεγάλοι άνεμοι που έρχονται απ' τις δυνατές θάλασσες με τις μυστηριώδεις φωνές κι' απ' τις άχανεις εκτάσεις που τις μαστιγώνουν τα κύματα.

Κύττα εκεί ψηλά που ο άσπρος γλάρος τινάζει στο άπειρο τη στριγγή φωνή του. Τι τάχα να βλέπει που έμεις δεν το βλέπουμε; Ένα άστέρ, ή το φανάρι ενός καραβιού που άρμενίζει για τα ξένα; Αχ! Άκόμα κι' αν ζούσαμε τις ζωές μας σε μία χώρα, του ό έιρου, τι θλιβερό θα ήταν!

Αγαπημένη, έδω δε μάς μένει τίποτε πιά να πούμε, παρά αυτό: πώς ό έρωσ ποτέ δε χάνεται. Ο φαμακερός χειμώνας μαχαιρώνει τον κόρφο του Μάη, ως τόσο τα κατακόκκινα τριαντάφυλλα σπάνε τους πάγους του. Τα καρβία που ή φουρτούνα τα παραδέρνει, βρίσκουν πάντα ένα προστατευτικό λιμανάκι. Έτσι θα κάνουμε κι' έμεις.

Έδω δεν υπάρχει άλλο να κάμουμε παρά να φιληθούμε ξανά και να χωριστούμε. Κουράγιο! Όλα είμαστε ικανοί να τ' άψηφίσουμε. Έχω την Όμορφιά μου, έχεις την Τέχνη σου. Μη σταματάς. Ένας κόσμος δεν εινε άρκετός για δυο πλάσματα σαν ε-σένα και σαν και μένα.

Η φωνή μου

Σ' αυτόνε το μοντέρνο κόσμο που δεν γνωρίζει την ανάπαυση, σ' αυτόνε τον πολυθόρυβο κόσμο, εσύ κι' εγώ πήραμε όλες της απολαύσεις της καρδιάς και τώρα τα πάντα της βάρκας μας έδιπλώθηκαν, οι καρδιές μας άδειασαν.

Τα μάγουλά μου έκτριβιναν πρώιμα, γιατί ή χαρά μου έφυγε μες τα δάκρυα. Ο Πόνος έλλώμισε το τριαντάφυλλο του νεανικού μου στόματος, κι' ο Όλεθρος έτράβηξε της καρδιάς απ' το κρεβάτι μου.

Μά δλη αυτή την πολυτάραχη ζωή την έκανα για σένα λύρα, άρπα, την έντυσα για σένα με το λεπτό θέλητρο της βιόλας ή της μουσικής που τονίζει ή κοιμισμένη θάλασσα για να την άκους εσύ μες τον άνεπαίσθητον αντίλαλο ενός κοχυλιού.

ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΪΛΔ

ΕΝΑ ΥΠΕΡΟΧΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ήταν τοποθετημένος κοντά της στο τραπέζι. Έπί τέλους της έκαμα αυτή την ερώτηση:

—Κόρησσε, είναι ή πρώτη φορά που έρχεσθε στην Άγγλια;

—Έφυγα απ' έδω όταν ήμουν πολύ μικρή. Έζησα στο Παρίσι έως τώρα.

—Δεν σάς άρέσει το Λονδίνον;

—Δεν τ' άγνωρίζω καλά, εινε ψυχρώς.

Είναι σκοτεινό και μελαγχολικό.

—Προτιμάτε το Παρίσι;

—Ναι, άπλήγησε ή Ζάρα λακωνικά.

—Πρέπει να σάς πείσωμε ν' αγαπήσετε το Λονδίνον, εινε εκείνος, προσπαθών να συναντήσει το βλέμμα της. Είς μάτην όμως.

—Τι σημασία έχει αν μ' άρέσει το Λονδίνον; εινε ή Ζάρα με περιφρονητική άδιαφορία.

Ο λόρδος Τάνκρεδ έννοιωσε μέσα του τ' ένστικτο που έχει ο κυνηγός, όταν βλέπει πώς του διαφεύγει ή λεία του.

Εν τώ μεταξύ ή κόρησσε Σούλσκυ ειχε στυαφή προς τον Σερ Φίλιπ. Άριστον, τον βασιλέα των σιδηροδρόμων. Της μιλούσε για τον Καναδά και εκείνη τον άκουε με άνεπιφύλακτο ένδιαφέρον.

—Ένας καλλιτέχνης δεν μπορεί να ζήσει εκεί; ρώτησε ή κόρησσε Σούλσκυ.

Ο λόρδος Τάνκρεδ έθαύμασε το όραιο μέταλλο της φωνής της.

—Ένας σημεινός καλλιτέχνης ήρώτησε ο Σερ Φίλιπ. Να σάς πώ, κόρησσε. Μάλλον όχι, αν και οι πλούσιοι εκεί άρχίζουν να ένδιαφέρονται για την τέχνη και αγοράζουν εικόνες και κομψοτεχνήματα.

Είς τις νέας χώρας θριαμβεύουν μάλλον οι άνθρωποι της δράσεως και της τελήσεως, παρά οι καλλιτέχναι.

Εκείνη κατέβασε το κεφάλι της, σαν να έχασε κάθε ένδιαφέρον για την κουβέντα.

Ο Λόρδος Τάνκρεδ την παρατηρούσε ακατάπαυστα. Δεν έχανε ούτε μια άπό τις μεταπτώσεις της έκφραστικής της μορφής. Αιτή ή γυναίκα του φαινόταν σαν ένα ζωντανό αινιγμα.

Ο Φράνσις Μάρκρετ μιλούσε με τον Συνταγματάρχη Μάκναρ. Δεν του διέφευγε όμως τίποτε άπό ότι συνέβαινε γύρω στο άνδισμένο τραπέζι. Μάλιστα διεσκέδασε με την τροπή που ειχαν πάρει τα πράγματα.

Δεν του διέφυγε το περιρρονητικό βλέμμα που έριξε ή άνεψιά του εις τον Λόρδο Τάνκρεδ όταν έσηκώθηκαν άπό το τραπέζι και πέρασαν στο σαλόνι. Η Ζάρα εκάθησε στο πιάνο.

Ο Τρίστραμ άκουσε τις πρώτες νότες του «Θλιμμένο τραγουδιού», του Τσαϊκόφσκυ.

Η κόρησσε Σούλσκυ έπαιζε το αγαπημένο τραγούδι της μητέρας της για να θυμηθί τον όρκο που της ειχε δώσει και να δεχθί με σθένος ή νέα θυσία της. Έπρεπε να θυσιασθί και πάλι για να σώση τον μικρό της άδελφό άπό τη φτώχεια και τη δυστυχία.

Εκτύταξε τον λόρδο Τάνκρεδ. Ο κόμης Λάντισλας Σούλσκυ ήταν ένας όρσιος άνθρωπος. Δεν ήπηρεζε όμως συγκρίσεις με την όμορφιά και την ευγένεια του λόρδου Τάνκρεδ. Αυτό δεν μπόρεσε να μη το άναγνωρίση. Ποιά ήταν ή ψυχή του; Ίσως χειρότερη άπό την ψυχή του πρώτου της συζύγου. Η μελαγχολία έφυγε άπό τη μορφή της και άφησε τόπο εις μίαν άγρια δυσπιστία.

Ο λόρδος Τάνκρεδ την έπλησίασε, μόλις την άκουσε να παίζει για τρελλή ταραντέλλα.

Της ειπε με ένα περίεργο τόνο φωνής.

—Τι μυστηριώδης γυναίκα πού είσαι!

—Είμαι μυστηριώδης; άπήτησε με νη ξηρά! Μου φαίνεται πως είσαι άλογος να είμαι μυστηριώδης άπ'ότι είσαι.

—Επαιξε τις τελευταίες νότες με ήλη νευρικήτητα και σηκώθηκε άπό το τραπέζι.

—Επήγε προς τον θείο της και ειπε με το άγέρωχο τρόπο της.

—Θείε Φράνσις, έλπίσω ότι οι καλλιμένοι σάς θα με συγχωρήσουν. Είμαι πολύ κουρασμένη. Καληνύκτα. Τότες ποτέ να συναντήσης ένα πρόσωπο περισότερο πληροφορημένο άπό τον σερ Φίλιπ.

Γνωρίζει κατά βάθος τα πρόσωπα και τα πράγματα. Έτσι θα διευκολύνη τ' άδιαμονή σου εκεί και θα σε βοηθήση...

Ο λόρδος Τάνκρεδ τον διέκρινε:

—Δεν έχω καμιά διάθεση να πάω εις τον Καναδά, ειπε με ζωηρότητα...

—Μπα! Άλλαξες ιδέες;

—Εσκέφθηκα καλά. Έάν δεν άλλαξες κ' εσύ ιδέα, είμαι πρόθυμος να παντρευτώ με την άνεψιά σου, Φράνσις. Δεν ένδιαφέρομαι άν έχη χρήματα ή όχι. Την πέρω και άπένταρη.

Τι όραιο και παράδοξο γυναίκα! εινε ή άνεψιά σου, Φράνσις, ειπεν ο Φίλιπ εις τον Μάρκρετ.

—Ως αϊνά; Για μένα ή ώραιότερη έντελώς άλλο πράγμα. Η ώραιότερη...

Κόρησσε Σούλσκυ

ποθείει τρυφερότητα και γλυκύτητα που δεν έχει ή άνεψιά μου. Εινε πολύ άκαταλόγιστος και δέ με συγκινεί. Η Ζάρα μου θυμίζει την πάνθηρα του κυνηγιού μου κήπου, που παρατηρεί καμιά φορά μέσα στο κλουβί της. Ίσως γινόταν παρ'ότι ή γυναίκα, αν βρισκόταν κάποιος πώς να έξημερώση το θηρίο.

Αιτή ή παρατήρησις έδιπλάσισε την διαφορά που ήσθάνετο ο Λόρδος Τάνκρεδ προς την «πάνθηρα».

Η συνήθεια περιεστράφη ύστερα εις τον Καναδά, μά ο Τρίστραμ Τάνκρεδ δεν άνεμίγη καθόλου εις αυτήν.

Τι τον ένδιέφερε πλέον ο Καναδός; το ταξίδει που ειχε σχεδιάσει.

Επί τέλους οι δύο ξένοι άπεχαίριζαν Σούλσκυ, ένός άπαισιού κτήνους. Έζησε με θερμά λόγια τον Φράνσις Μάρκρετ. Ενώ οι καμαριέρες τους έβρισχον να φέρουν τα έπανωφόρια των, ο Μάρκρετ εις εις τον Τρίστραμ.

—Τάνκρεδ, μένεις να καπνίσης ένα τσιγάρο μαζί μου;

ΜΑΤΙΚΟΝ

ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ ΕΛΙΝΟΡ ΓΚΑΗΝ

γάρο μαζί μου;

Όταν έμειναν μόνοι ο Μάρκρετ παρέσυρε τον φίλο του εις την βιβλιοθήκη. Ήταν το αγαπημένο του δωμάτιο, όταν έπρόκειτο να συζητήσει για σοβαρά πράγματα.

—Ελπίσω παιδί μου πώς έχεις συγκεντρώσει όλες τις άπαιτούμενες πληροφορίες για τον Καναδά, του ειπε. Δεν θα μπορούσες ποτέ να συναντήσης ένα πρόσωπο περισότερο πληροφορημένο άπό τον σερ Φίλιπ.

Γνωρίζει κατά βάθος τα πρόσωπα και τα πράγματα. Έτσι θα διευκολύνη τ' άδιαμονή σου εκεί και θα σε βοηθήση...

Ο λόρδος Τάνκρεδ τον διέκρινε:

—Δεν έχω καμιά διάθεση να πάω εις τον Καναδά, ειπε με ζωηρότητα...

—Μπα! Άλλαξες ιδέες;

—Εσκέφθηκα καλά. Έάν δεν άλλαξες κ' εσύ ιδέα, είμαι πρόθυμος να παντρευτώ με την άνεψιά σου, Φράνσις. Δεν ένδιαφέρομαι άν έχη χρήματα ή όχι. Την πέρω και άπένταρη.

Τι όραιο και παράδοξο γυναίκα! εινε ή άνεψιά σου, Φράνσις, ειπεν ο Φίλιπ εις τον Μάρκρετ.

—Ως αϊνά; Για μένα ή ώραιότερη έντελώς άλλο πράγμα. Η ώραιότερη...

Τα δάκρυα του Φράνσις Μάρκρετ έστέφοντο υπό πλήρους ένπνυχας.

Έκείνος όμως δεν έδειξε καμιά έκπληξη. Άπλως ύψωσε τα μάτια του και έκτύταξε κιτά πρόσωπον τον λόρδον Τάνκρεδ, ένω έξηκολούθει να καπνίζει.

—Εγώ δεν άλλαζω ποτέ ιδέες. Δεν θέλω να βλέπω τους φίλους μου να πηγαίνουν στο άγνωστον. Τώρα που ειδες την άνεψιά μου, εύρηκες ότι μπο, εις να δεχθής την πρότασιν που σου έκαμα; Έγώ έχω την αντίληψιν ότι έχεις μάλλον δύσκολο χαρακτήρα. Άπόψε μάλιστα άντελήφθην αυτό που σου λέω. Δεν θέλω να άλλάβω την εύθύνη αιτή. Θα εινε πολύ δύσκολο για ένα άνδρα να δαμάση αιτή τη γυναίκα.

—Έχει χαρακτήρα; ειπε ο λόρδος Τάνκρεδ. Αυτό άκριβώς με έκαμε να την έκτιμήσω. Είδατε τον άγέρωχο τρόπο της; Θα εινε εύτυχης ο άνδρας που θα δαμάση αιτή τη γυναίκα, όπως ειπες.

—Πρόσεξε. Τρίστραμ. Μη βιάζεσαι στής κρίσις σου. Άργότερα θα τα βάλης μαζί μου. Σκέψου καλά πριν πάρης την άπόφασις σου.

—Γιατί με κύτταξε με τόσο μίσος; Είπε ο λόρδος Τάνκρεδ, χωρίς να άπαντήση στην τελευταία φράσι του φίλου του.

—Επειτα έσιώπησε. Αί σκέψεις του έτειναν όλοι εις ένα σκοπόν. Η κόρησσε Σούλσκυ ήτο διατεθειμένη να γίνη σύζυγος του. Αυτό μόνο τον ένδιέφερε. Άν ήταν έτοιμη και αιτή να δεχθί αιτήν την παράδοξη συμφωνία, θα ειχε βέβαια τους λόγους της. Οι λόγοι αυτοί δεν θα ήσαν λόγοι συμφέροντος βέβαια. Δεν ήτο πλούσιος.

—Όπωςόποτε, πρέπει να μάθης την ιστορίαν της, ειπεν ο Μάρκρετ ο όποιος έθαύμαζε τον φίλο του γιατί έννοιωσε πώς ή ξαφνική άπόφασις του ήτο άποτέλεσμα θαυμασμού και όχι όπισθοβουλίας και ύπολογισμών.

—Εξηκολούθησε με ψυχραιμία:

—Εινε ή κόρη του Μωρίς Γκρέυ. Κατόπιν έγινε σύζυγος του κόμης Λάντισλας Σούλσκυ, ένός άπαισιού κτήνους. Έζησε με θερμά λόγια τον Φράνσις Μάρκρετ. Ενώ οι καμαριέρες τους έβρισχον να φέρουν τα έπανωφόρια των, ο Μάρκρετ εις εις τον Τρίστραμ.

—Τάνκρεδ, μένεις να καπνίσης ένα τσιγάρο μαζί μου;

Όταν έμειναν μόνοι ο Μάρκρετ παρέσυρε τον φίλο του εις την βιβλιοθήκη. Ήταν το αγαπημένο του δωμάτιο, όταν έπρόκειτο να συζητήσει για σοβαρά πράγματα.

—Ελπίσω παιδί μου πώς έχεις συγκεντρώσει όλες τις άπαιτούμενες πληροφορίες για τον Καναδά, του ειπε. Δεν θα μπορούσες ποτέ να συναντήσης ένα πρόσωπο περισότερο πληροφορημένο άπό τον σερ Φίλιπ.

Γνωρίζει κατά βάθος τα πρόσωπα και τα πράγματα. Έτσι θα διευκολύνη τ' άδιαμονή σου εκεί και θα σε βοηθήση...

Ο λόρδος Τάνκρεδ τον διέκρινε:

—Δεν έχω καμιά διάθεση να πάω εις τον Καναδά, ειπε με ζωηρότητα...

—Μπα! Άλλαξες ιδέες;

—Εσκέφθηκα καλά. Έάν δεν άλλαξες κ' εσύ ιδέα, είμαι πρόθυμος να παντρευτώ με την άνεψιά σου, Φράνσις. Δεν ένδιαφέρομαι άν έχη χρήματα ή όχι. Την πέρω και άπένταρη.

Τι όραιο και παράδοξο γυναίκα! εινε ή άνεψιά σου, Φράνσις, ειπεν ο Φίλιπ εις τον Μάρκρετ.

—Ως αϊνά; Για μένα ή ώραιότερη έντελώς άλλο πράγμα. Η ώραιότερη...

Τα δάκρυα του Φράνσις Μάρκρετ έστέφοντο υπό πλήρους ένπνυχας.

Έκείνος όμως δεν έδειξε καμιά έκπληξη. Άπλως ύψωσε τα μάτια του και έκτύταξε κιτά πρόσωπον τον λόρδον Τάνκρεδ, ένω έξηκολούθει να καπνίζει.

—Εγώ δεν άλλαζω ποτέ ιδέες. Δεν θέλω να βλέπω τους φίλους μου να πηγαίνουν στο άγνωστον. Τώρα που ειδες την άνεψιά μου, εύρηκες ότι μπο, εις να δεχθής την πρότασιν που σου έκαμα; Έγώ έχω την αντίληψιν ότι έχεις μάλλον δύσκολο χαρακτήρα. Άπόψε μάλιστα άντελήφθην αυτό που σου λέω. Δεν θέλω να άλλάβω την εύθύνη αιτή. Θα εινε πολύ δύσκολο για ένα άνδρα να δαμάση αιτή τη γυναίκα.

—Έχει χαρακτήρα; ειπε ο λόρδος Τάνκρεδ. Αυτό άκριβώς με έκαμε να την έκτιμήσω. Είδατε τον άγέρωχο τρόπο της; Θα εινε εύτυχης ο άνδρας που θα δαμάση αιτή τη γυναίκα, όπως ειπες.

—Πρόσεξε. Τρίστραμ. Μη βιάζεσαι στής κρίσις σου. Άργότερα θα τα βάλης μαζί μου. Σκέψου καλά πριν πάρης την άπόφασις σου.

—Γιατί με κύτταξε με τόσο μίσος; Είπε ο λόρδος Τάνκρεδ, χωρίς να άπαντήση στην τελευταία φράσι του φίλου του.

—Επειτα έσιώπησε. Αί σκέψεις του έτειναν όλοι εις ένα σκοπόν. Η κόρησσε Σούλσκυ ήτο διατεθειμένη να γίνη σύζυγος του. Αυτό μόνο τον ένδιέφερε. Άν ήταν έτοιμη και αιτή να δεχθί αιτήν την παράδοξη συμφωνία, θα ειχε βέβαια τους λόγους της. Οι λόγοι αυτοί δεν θα ήσαν λόγοι συμφέροντος βέβαια. Δεν ήτο πλούσιος.

—Όπωςόποτε, πρέπει να μάθης την ιστορίαν της, ειπεν ο Μάρκρετ ο όποιος έθαύμαζε τον φίλο του γιατί έννοιωσε πώς ή ξαφνική άπόφασις του ήτο άποτέλεσμα θαυμασμού και όχι όπισθοβουλίας και ύπολογισμών.

—Εξηκολούθησε με ψυχραιμία:

—Εινε ή κόρη του Μωρίς Γκρέυ. Κατόπιν έγινε σύζυγος του κόμης Λάντισλας Σούλσκυ, ένός άπαισιού κτήνους. Έζησε με θερμά λόγια τον Φράνσις Μάρκρετ. Ενώ οι καμαριέρες τους έβρισχον να φέρουν τα έπανωφόρια των, ο Μάρκρετ εις εις τον Τρίστραμ.

Ο λόρδος Τάνκρεδ άνεπήδησε. Ότι άφορούσε τη Ζάρα τον ένδιέφερε πάρα πολύ.

Ήταν ήδη έρωτευμένος μαζί της. Μέσα σε μία βραδυά:

—Τώρα θα συζητήσωμε την πρακτική όψη της υποθέσεως ειπεν ο Φράνσις Μάρκρετ. Όπως σου ειπα ή προίκα της θα ειναι...βασιλική!

—Αρνούμαι άπολύτως αιτή την προίκα Φράνσις, ειπε ο λόρδος Τάνκρεδ. Σου ειπα ότι τη θέλω για γυναίκα μου.

—Η άνεψιά μου δεν μπορεί να παρουσιάσθι στον άνδρα της με άδειανά χέρια ειπε με σταθερά φωνή ο Μάρκρετ. Πρέπει να παίξω ή το όρλο που της άξίζει στην κοινωνία. Καί ξέρεις ότι τώρα χρειάζονται χρήματα για να ζήση μια κυρία εις τον κόσμο της. Πολλά χρήματα.

Ο Τρίστραμ άπήνησε με δυσφορία. Μπορείς να κανονίσης όλα αυτά τα πράγματα με τον δικηγόρο μου και μαζί της. Εγώ δεν ένδιαφέρομαι διόλουδι αυτό το ζήτημα. Ένα πράγμα μόνο θέλω να μάθω. Είσαι βέβαιος πως εινε διατιθειμένη να γίνη γυναίκα σου;

Είμαι βεβαίωτατος ειπεν ο τραπεζίτης με ένα μειδίαμα. Δεν θα σου έκανα ποτέ αιτή την πρότασι αν δεν ειχα άπολύτως βεβαιότητα δια τας διαθέσεις της άννημιας μου.

Λοιπόν είμαστε σύμφωνοι. Δεν χρειάζομαι περισότερους λεπτομερείες θέλω μόνο να μάς πης ένα πράγμα.

—Τι θέλεις;

—Πότε θα την ξαναϊδω; Και πότε θα γείνη ο γάμος μας;

Έλα άφριο να γευματίσης μαζί μου στη Λέσχη και θα τα κανονίσουμε όλα. Άφριο το πρωί θα την δω και θα μιλήσω μαζί της. Προς το παρόν δεν μπορώ να προεξοφλήσω την γνώμη της για όλα αυτά τα γεγονότα. Βιάζεσαι τόσο πολύ; πρόσθεσε ο Μοκρετό χωρίς να κυτάξη τον φίλο του.

—Ναι.

—Ελπίσω ότι ο γάμος μπορεί να γείνη στις αρχάς του Νοεμβρίου, ειπαι σύμφωνος άγαπώ με φίλε;

—Σύμφωνος ναί...

—Μά μου φαίνεται πως μπορεί να γείνη γρηγορότερα. Πως θα περάσουν δύο μήνες; πρόσθεσε με χαρακτηριστική άνυπομονησία.

Ο Φράνσις Μάρκρετ έμετρίασε. Ειπε με το ίδιο άδιάφορο ύφος, πως δεν έγκατέλειπε ποτέ. Πρέπει να έτοιμάσης τις τουαλέτες της. Η μέλλουσα Λαίδη Σάνκρεδ πρέπει να ειναι κομψή και όραιο.

Δεν ειπε έτσι αγαπητέ μου Τρίστραμ. Δεν μπορεί να γίνη έννοιωτερο ο γάμος ειπεν ο Λόρδος Τάνκρεδ με έπιμονή. Είμαι προσκεκλημένος εις το θέλειο του Βλοσνομπέρν για το κυνήγι. Άν είμαι παντρεμένος θα πάω μαζί μου και την γυναίκα μου. Και συ πρέπει να έλθης και συ Φράνσις. Θα δοθούν μεγάλες έορτές εκεί για τα γενέθλια της εξαδέλφης μου. Έθελιόλης.

—Θά είμαι πολύ εύτυχης... έμψήφισε ο Μάρκρετ και κατέβασε τα μάτια του για να μη φανερώση την κυνηγή χαρά του.

Επειτα άντιήλλαξαν μάδεσμή χειραψία και ο νεοφάτιστος μνηστήρ καληνύκτισε τον μέλλοντα θεόν του με την έλπίδα στη καρδιά!

Όταν ο Φράνσις Μάρκρετ έμεινε μόνος εκάθησε υπέγραψε ένα τσεκ για το Νοσοκομείον παιδών.

Έτσι εύχαριστούσε τον θεό για την άνέλπιστη έπιτυχία των σχεδίων του.

(άκολουθεί)

ΕΚΕΙΝΗ ΠΟΥ ΔΕΝ ΗΤΑΝ

ΣΑΝ ΤΙΣ ΑΛΛΕΣ

Ήρθε... σαν «Κάτι» που κανείς δεν το [περίμενε]

σαν «Κάτι» που σου φέρνει κάποιους τρι- [μους]

κι' εύθύς, τ' άρώματά της πλημμύρισαν τις κάμαρες... τις σέρες... και τους δρόμους!.

Μελαχροινή, με κάτι άλλωκοτο στα μά- [τια της]

κι' ένα παράξενο στα λόγια της «adante», φάνταζε μέσα στην πρωτότυπη τουαλέτα [της]

σαν κάποιο πλάσμα φαντασίας του Ντάντε!

Το μυθιστόρημά της, άπό της άφίξεως την ώρα... συνεγράφηκε θυελλώδες [το παρελθόν της, ύπονοούμενο κι' άβέβαιο της πρόσθετ' ένα φόντο... μυστηριώδες!...]

Κι' έν πρώτους, κάποιες ύποπτες γεινονο- [μίες της]

συνοδευόμενες μ' έκστάσεως πότες, κι' ύστερα οι τόσον έξζητημένες περιπέ- [τειες]

στά καζινό... μέσ' στ' αυτοκίνητα... στις [λόμες!...]

Κι' άκόμα, κάποια σύθαμπα άπογεύματα, σ' ένα φωτείγ, σε κάποιου «Πάλλας» τη [βεράντα]

που, ξένη άπό το περιβάλλον, βυθίζεταν στο Ντεκομπρά κάποιο ρομάντζο πάντα!..

Και το «Φινάλε», σ' ένα τραίνο, κάποιο [σαφρούπο]

με μία άμυδη στο πρόσωπό της λήτην, που χάθηκε προς τα Καινούργια περπομέ- [να της]

Παρόμοια με την «Παναγία των Σληπιν»!

—Κι' εγώ, που με τη σκέψιν άγκαζέ γυρνά στις άγαθείς των άναμνησεων σάλες, Χαράζω τώρα στο «Καρνέ των Έντυπώ- [σεων]

«ΕΚΕΙΝΗ ΠΟΥ ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΣΑΝ ΤΙΣ ΑΛΛΕΣ»!

ΟΡΕΣΤΗΣ ΛΑΣΚΟΣ

Κοσμοπολίτικη Σειρά

Μία περίεργη συλλογή

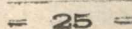
Ο άμύπλουτος και πασιγνώστος Μ. Ν. Ο. Ρότσιλδ έδωρησε εις το Βρετανικόν Μο- [σεϊον μία συλλογήν την όποιαν ειχε κάμη με την συνεργασίαν του δόκτορος Κάρελ Γιόρνταν.

Η συλλογή αιτή περιέχει 40.000 φύλ- [λους οι όποιοι άνήκουν εις 680 είδη διάφορα μεταξύ των όποιων και φύλλοι της Μασσαλίας οι όποιοι και έχρησμένοι κα- [τά το 1902-1903 διά τα πείράματα της με-ταδόσεως της πανώλους.

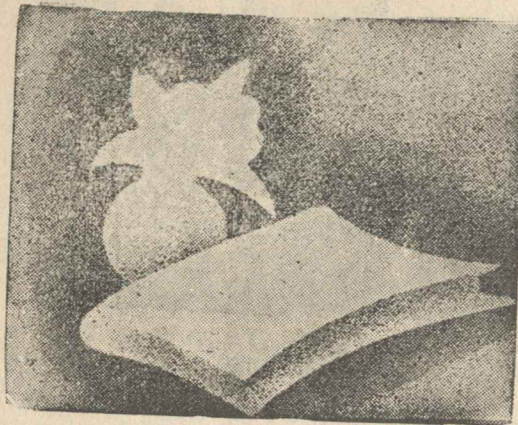

ΠΛΕΧΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

"Έχει ό χειμώνας όμορφους για μās
[γλυκό μου ταιρι
που δέν τις έχει ή άνοιξη μήτε τό καλο-
[καίρι
έχει χαρές άτέλειωτες, έχει και χάρες άλλες
γιατί είν' οί μέρες του μικρές κι' οί τύχες
[του μεγάλες.

*
"Ένα βιβλίο είν' ή ζωή κι' έχει και
[φύλλα τόσα
γραμμένα σε μιάν άγνωστη, σε μιά και-
[νούργια γλώσσα
Τι γλώσσα, αλήθεια, δύσκολη! κανείς δέν
[τη μαθαίνει
παρά την ώρα τη στεργή, την ώρα που
[πεθαίνει...

"Άκουσε αυτά τό λόγια μου, και σκέ-
[ψου τα και κρίνε:
—Είν' άψυχα κι' εί νεκρά, ός' όμορφα
[κι' άν είναι,
άνθη που δέν μυρίζουνε, πουλιά που δέν
[λαλούνε
μάτια που δέν δακρύζουνε, χείλη
[που δέν
φιλούνε.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Φθινόπωρο!... μέσ' στην αύλη πέφτουν ξε-
[ρά τά φύλλα.
Κι' ή συννεφιά στόν ουρανό τη φύσι σκο-
[τεινιάζει.
Τό χόμα ύγρό άπ' τις βροχές και χάμο
[μιά σαπίλα
'Από τά φύλλα τά ξερά, που ή λήθη τά
[σκεπάζει.

*
Μέσσο στό σπίτι κάποια νειά με μάτια δα-
[κρυσμένα
'Απ' τό παράθυρο κυττά τό σασαροπό στη
[φύσι
Κι' ό λογισμός της άδεια γυρνά στό πε-
[ρασμένα
Στό καλοκαίρι πώφυγε πρωτού να τό γνω-
[ρίση.

*
Τήν άνοιξη που διάβηκε μιά άγάπη είχε
[νοιώσει
Μιά άγάπη που γεννήθηκε στην άγκαλιά
[τ' 'Απρίλη
Στόν ήλιο της άγάπης της είχε
[δώσει
Που τό πρωί σαν άνοιξε μαράθηκε τό
[δειλι

Περνά ό 'Απρίλης ό γλυκός, περνά τό
[καλοκαίρι
Και τό φθινόπωρο σκληρό κι' άγριό
[τώρα
Τό βλέπει ή νειά και σκιάζεται... κι' όλό-
[σφιχτα στό χέρι
Κρατεί τό ρόδο τό νεκρό μη της τό πάρει
[ή μπόρα....
'Ιφιγ. Ρέντζου Σφακιανάκη

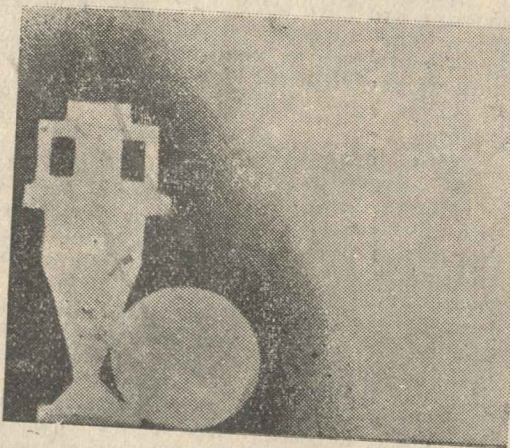

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΠΑΤΡΑΙ

Παναχαϊκή Πατρών—Πειραιϊκός 4—1.
Μεγάλη ποδοσφαιρική συνάντησης εγένετο
προχθές Κυριακήν τό άπόγευμα μεταξύ
της καλλίστης ομάδος της πόλεως μας Π.
Γ. Ε. εις τό γήπεδόν της, και της ισχυράς
ομάδος του Πειραιϊκός Πειραιϊκού. Εις τās
3 1/2 άρχίζει τό παιχνίδι με την αμερόλη-
πτον διατησίαν του κ. Γ. Πετράκου. 'Από
των πρώτων κτυπημάτων ό Πειραιϊκός περι-
ορίζεται εις την άμυνάν του διότι ή Πα-
ναχαϊκή άν και με άτελή την σύνθεσιν της
κατορθώνει να του επιβληθῇ. Εις τό πρω-
τήμιχρόνιον έκέρδισεν 2 τέρματα έναντι ου-
δενός τό πρώτον από πέναντι κτυπηθέν
από τόν Σηληιωτόπουλον και τό άλλο από
φάουλ κτυπηθέν από τόν Ιδιον. 'Ο Πειραιϊ-
κός παρ' όλας τās μεγάλας προσπάθειάς
του τās όποιας κατέβαλλεν ουδέν κατορ-
θωσεν να κάμῃ εις τό πρώτον ήμιχρόνιον.
'Ηλπιζε όμως εις τό δεύτερον. Πράγμα-
τι κατά τό ήμιχρόνιον τουτό πρώτον ή Πα-
ναχαϊκή με σούτ του Σηληβανιώτη επέτυ-
χεν τό τρίτον έπειτα τό τέταρτον τέμα
της ύπέρ αυτής ενώ συγχρόνως έδέχετο τό
μοναδικό της αντίπαλου τό όποιον εγένετο
διά μιάς άποτόμου καθόδου και δυνατής
σέντρας του έξω δεξιά.

Ούτω έληξε ό άγών με περιφανή νίκην
της Παναχαϊκής τοσοούτον μάλλον διότι εις
την σύνθεσιν της έλαβον μέρος τέσσαρες
παίκται της β' ομάδος αυτής, έπειτα δε
διότι αντιμετώπισε μίαν από τās καλλιτέ-
ρας ομάδας του Πειραιϊκός, τόν Πειραιϊκόν.
Οι παίκται της νικητριάς Βετούλης, Γκι-
κας και Σηληβανιώτης εφημέρουν ένα πο-
λύ όραιο και τεχνικό παιχνίδι με μιά κα-
λή απόδοσι. Διεκρίθησαν οί 'Ανδ. Πανα-
γιωτόπουλος και Σηληιωτόπουλος.

'Ολυμπιακός — ΑΕΚ 0—0.— Κατά την
ιδίαν ώραν εις τό γήπεδον του 'Ολυμπια-
κού συνητηθήσαν εις ποδοσφαιρικών άγώ-
να αι δύο άνωτέρω ομάδες. Παρά την προ-
σπάθειαν άμφοτέρωv διά την νίκην τό ά-
ποτέλεσμα της συναντήσεως ήτο 0—0. Κα-
τά την όμολογίαν πάντων ό 'Ολυμπιακός
ήστέρησεν πολύ εις την άνωτέρω συνάντη-
σιν.

'Ηλίας Παπαστεριόπουλος

ΒΟΛΟΣ

Τήν παρελθούσαν Κυριακήν 1 τρ. εις
τό γήπεδον του Κεραυνού συνητηθήσαν
εις ποδοσφαιρικών άγώνα ή μάς της Νί-
κης μετά της Μικτής Πηλώς - Κεραυνού.

'Η Νίκη εφαιμόσασα εύθις ές άρχας όρ-
μητικό και γρήγορο παιχνίδι έπεβλήθη
μικτής διά τριών τερμάτων έναντι της
Τήν νικητρίαν άπέτελουν οί Καποδισ-
Σουγιουτζίπουλος, Μαγουλάς, Σπανός,
Παντελίδης Ι. Μαρτίνο, Παντελίδης Π.
Τσερεβανιώτης, Χρυσάφης, Κοντζεμάκης και
Βότσης. 'Αξίζει ένα μεγάλο εύγε σίσης
με την Α'. 'Αρεως Θεσ/νίκης.

'Επίσης εις τό γήπεδον του Κεραυνού
ή όμάνυμος αυτού ομάς ένίκησε τόν ΠΑΟ
διά 3-0 τερμάτων.

Πρό ήμερών άφίχθη εις την πόλιν μας
ό Ούγγρος προπονητής του Κεραυνού
Χόσεφ σήμερον δε άφίχθη και ό της Νί-
κης Ούγγρος έπίσης όστις και άναλαμβάνει
την προπόνησιν αυτής. Τό πρωτόπαιχμά
της πόλιν μας άρχίζει την 15ην τρ. εις
τφ μεταξυ των διαφόρων ποδ. σιλλί-
γων καταβάλλονται πυρετώδεις προσπά-
θειαι πρός καλλιτέραν εμφάνισιν των.

ΚΥΜΗ

Παραπλεύρως του Γυμναστικού άθ-
λητρίου ιδρύεται γυμναστήριον μεγάλου
ύψωσδήποτε διαστάσεων. Τό γυμναστήριον
τουτό θά γίνη τό μεγαλύτερον και όμο-
ιοτερον του Νομού Εύβοίας και έκείνη
όποια μετ' όλίγα έτη θά χρησιμεύσι
άφειρηρία του άθλητισμού εις όλην τήν
επαρχίαν και νομόν.

'Από τινον έτών ήρχισεν να έμφανί-
στις καρδιές των μαθητών και παιδων της
Κύμης τό αίσθημα του άθλητισμού και ή
άγάπη πρός την γυμναστικήν. 'Αλλά έ-
πρεπε να εύρεθῇ μέρος κατάλληλον εις τό
όποιον τά παιδιά να εκδηλώσουν τά αί-
σθημάτα του και την άγάπην των πρός
την γυμναστικήν. 'Επρεπε δηλαδή να

ιδρυθῇ ένα Γυμναστήριον. 'Αλλά έκα-
νά βρεθῇ και κάποιος όστις να δώσῃ
πρώτην παροτρύνειν πρός ίδρυσιν
τουούτου. Τουούτοι εύρέθησαν οί άπο-
λούντες την Σχολικήν 'Επιτροπήν. Οίτι
διά διαφόρων ஏράνων και προσφορών
μέρους του Σεβαστού ύπουργείου Παιδείας
και κατοίκων Κύμης προέβησαν εις τήν
ίδρυσιν ενός όραιοτάτου, και άς πρός τήν
θέσιν και σχέδιον Γυμναστηρίου.

Πρός άνατολάς έχει τό Αίγαίον και κά-
θε πρῶί δέχεται ό άγωνιζόμενος την θα-
λασσία αύρα και την άλμυρή μυρουδιά ται-
της. Πρὸς Νότον, Βορράν και άριαν είναι
περιτριγυρισμένο από τούς λόφους της
Κύμης, ό όποιοι σάν αλόνιοι φρουροί στή-
κονται άκίνητοι και φυλάττουν αυτήν. 'Αλ-
λά δέν άρκει άπλῶς ή ίδρυσις ενός Γυ-
μναστηρίου. Είναι άναγκαίον να πλουτισθῇ
και διά των καταλλήλων οργάνων της γυ-
μναστικής. 'Αλλά και τουτό δέν θα παρη-
ληφθῇ. 'Ο δροστήριος όσον και άριστος
δηγητής της γυμναστικής κ. 'Αναστ. Ξα-
νονόπουλος καταβάλλει κάθε δυνατήν
προσπάθειαν διά τόν πλουτισμόν των
διά διαφόρων οργάνων. 'Ελπίζομεν δε

ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΦΙΛΗΜΑ;

Τό σύμβολον της άγάπης.

Εδών. Κάλλος

Τό φίλημα είναι τό έπαναληπτικόν
ελατήριον του έρωτος.

Μ. Κωβαϊός

Φίλημα είναι ή ένωσις θετικού και αρ-
νητικού ηλεκτρικού με την παραγωγήν
ένός σπινθήρος ό όποιος μέλλει να κάμῃ
τόν ένα εκ των δύο, καμμία φορά δε και
τούς δύο μαζί.

Χρ. Μπιρλής

'Ορκος εφήμερος και ψεύτικες άγάπες.
Γερ. Κορολής

'Εκδήλωσις άγάπης.

Α. Μότσιοις

Τό φίλημα είναι βέλος διά την φιλου-
μένην, φλόγα διά τόν φιλούντα.

Δ. Τουρκάκης

Τί είναι φίλημα ; 'Ηδονή άναμάρτητος.

Ελευθ. Μπαλλής

Τί άλλο είναι τό φιλι παρά ένα ώραϊον
[φροούτο,
Προσέχετε όμως γιατί είν' επικίνδυνον και
[τοούτο.

Ειρήνη Ζερμπά

Γεφυρα που συνδέει δύο καρδιές.
Κων. 'Αντωνιάδης

Τό φίλημα είναι μιά άκαθόριστος σιγ-
μια ήδονη.

Περσεύς 'Αθηναϊός

'Ενα μέσον διά να εκδηλώνομεν την
άγάπην μας.

Reinetta.

Τό καλλίτερον δώρον που προσφέρομε
στόν έκλεκτό ή στην έκλεκτή της καρδιάς
μας εις άνάμνησιν ειλικρινος άγάπης.

Γεώργ. Σαράντης

Μετάδοσις μικροβίων.

'Αθηνά Φιλίππου.

πως έντός όλίγων μηνών άποπερατωθῇ και
εύχόμεθα εκ βάθους της καρδιάς όπως ά-
ποβῇ τό κέντρον του άθλητισμού του νομού
Εύβοίας και άναδείξῃ άθλητάς άνταξίους
των προγόνων μας.

Γ. Α. Δημητρός

ΠΥΡΓΟΣ

'Οσοι έτυχε, την περασμένη Κυριακή,
να παρακολούθησαν τόν ποδοσφαιρικών ά-
γώνα μεταξύ του 'Απόλλωνος και της Βας
'Ηρακλέους, έμειναν κατενθουσιασμένοι, ό-
χι τόσο από την Ισοπαλίαν όσον από τό
παιχνίδι του 'Απόλλωνος, άποτέλεσμα μιάς
έντασης και άξιοπαίον προπονήσεως. Οι
κυνηγοί ίδιους σκόρπισαν αίτη ένθουσια-
σμοι εις τās τάξεις των παρακολουθησάν-
των φιλάθλων, όιτινες άπεχρησαν του γη-
πέδου άποκομίζοντας τās άρίστες των έν-
τυπώσεων διά την εξέλιξιν του λαμπρού
αυτού σωματείου.

'Ο άγών ήρχισεν εις τās 3 και 10' υπό
την άρετά άμερόληπτον διατησίαν του κ.
Μιχαλάκου. 'Η δεκάρα εύνοεί τόν 'Ηρα-
κλή εις την έκλογήν του τέρματος και οι

Μετάδοσις μικροβίων.

'Αδριανή Μπέκ.

'Η υπερτάτη της ψυχής εκδήλωσις, άλ-
λά και του πόθου ή προχειροτέρα ίκανο-
ποίησις.

Θάνας Γιουμπρές.

Τί είναι τό φίλημα ; 'Ολοι μας τό ξέ-
ρουμε κι' όλοι δυσκολευόμαστε να τό προ-
σδιορίσουμε. Τό φιλι είναι ή άγνότερη εκ-
δήλωσις της άγάπης του σεβασμού και του
ερωτα! Για τούς έρωτευμένους είναι ό μυ-
στικός άρραβών των καρδιών, για την μά-
να, σά φιλάει τό παιδί της, δείγμα στορ-
γης και αιδουσίας, για τούς άλλους είναι
ή γέφυρα μυστικής επικοινωνίας δύο ψυ-
χών στην άγάλη μιάς στιγμής...

Στέφανος Πασχαλίδης.

'Αλληλογραφία μικρών μυστικών

'Αντ. Σοφιανός.— 'Η πρώτη ληφθεί-
σα άογά δέν έλήφθη ύπ' όφιν. 'Η δευτέρα
άπορρίπτεται. Εδών. Κάλεν.— 'Εχρω-
σθη με λεπτά 0,50 τό όνομα λαμβάνεται
ύπ' όφιν. 'Εναν Ισολιάν.— 'Η δευτέρα ά-
πορρίπτεται. Κ. Χρήδην.— 'Επίσης. Λέ-
λαν Δούκα.— 'Ομοίως. Δεσπ. Ζερμπά.—
και ή δική σας. 'Εδελβάτς.— 'Επίσης. Γ.Ρ.
Γ. Φωκίαν, Κ. Ρεζινιώτην, Β. Διαμαν-
τόπουλον, Μαρίν Ντιήτριχ, επίσης.

Οί στίχοι του βασιλέως

Κάποιος ψημψμένος βασιλεύς έκαμε
κάποια μερικους στίχους. 'Εκάλεσεν έπειτα
στό 'Ανάκτορα τόν μεγαλύτερον ποιητήν
της χώρας του και του έζήτησε τη γνώμη
του. Τότε ό ποιητής έπειδή δέν μπορούσε
να του πῇ άπεριφράστως ότι οί στίχοι του
ήσαν κακοί, του τό ειπε με τρόπο.
— Μεγαλειότατε, τίποτε δέν είναι άδύ-
νατον στη Μεγαλειότητά σας. Θελήσατε να
κάνετε κακούς στίχους και τό κατορθώσατε.

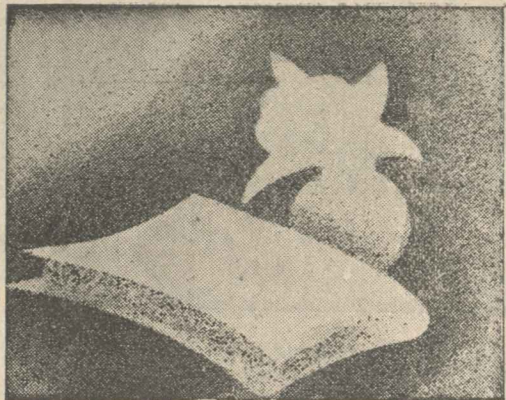
'Απολλωνιστάι έχοντες τό έναρκτηριόν λά-
κτισμα κατέρχονται άμέσως και στέλλουν
την σφαίραν διά του Σοφιστοπούλου εις τό
δύκτιον του 'Ηρακλέους παρά τās άπέλπι-
δας προσπάθειάς του Σταυροπούλου όπως
άποκορύψῃ.

Δέν παρέρχονται πολλά λεπτά από την
έπιτυχίαν των αυτήν και οί 'Απολλωνιστάι
έπιτυχάνουν και β' τέμα διά να έπακο-
λουθησῇ και τριτόν 5 λεπτά μετά τό δεύ-
τερον.

Παρά τās άλλεπαλλήλους άποτυχίας των
οί 'Ηρακληδείς δέν άποθαύρονται, άνα-
λαμβάνουν την πρωτοβουλίαν και επιχει-
ρούν μερικάς καθόδους πρὸς τό αντίπαλον
τέμα πλην όμως άνευ άποτέλεσματος δι-
οτι άποκορύσσονται από του διασφαλέατος
του 'Απόλλωνος, από τούς βαλόντες αυτούς
πρὸ των όποιων θάναται κάθε προσπάθεια
των 'Ηρακλειδών. Μετ' όλίγον λήγει τό
ήμιχρόνιον. 'Απόλλων 3—'Ηρακλής 0.

Μετά δεκάλεπτον άναπαυσιν άρχεται
τό 2ον ήμιχρόνιον. Οι 'Ηρακληδείς έχον
άπόλυτον υπεροχήν και κάποιον ενός συν-
δυασμένου και πλήρους φάσεων παιχνιδιού
κατορθώνουν να ισοφρίσουν τόν άγώνα.
'Από του σημείου αυτού τό παιχνίδι γίνε-
ται πολύ σκληρό άμφοτέρωv των ομάδων
προσπαθουσών να έπιτύχουν τό νικητήριον
τέμα, τό σφύριγμα του διατητού όμως
άγγέλλει τό τέλος του άγώνος.

Ι. Βαρβελιώτης

ΠΕΝΝΙΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

—'Η Ζοάν Μπένεττ βρίσκεται στο νοσο-
κομειον με τό πόδι της στο γύφο. Τό έ-
σπασε γυρίζοντας την τελευταία της ται-
νία. 'Αν και την είχαν προειδοποιήσει να
μη επιχειρήσῃ να άνεβῇ ένα άλογο που ήτο
πολύ τρελλό, εκείνη δέν άκουσε κανένα
και θέλησε να τό Ιππεύσῃ αλλά αυτό την
έρωσε κάτω και έσπασε τό πόδι της. Εύτυ-
χώς τό σπάσιμό της δέν είναι επικίνδυνον
και οί γιατροί της εγγυώνται ότι σε τρεις
μήνες θά μπορῇ να περπατῇ όπως και
πρίν.

—'Η 'Ινα Κλαίρ και ό Τζων Τζίλμ-
περτ που δέν καλοπερνούσαν καθόλου όταν
ήσαν πανδευμένοι, έγιναν οί καλύτεροι
φιλοι μόλις πήραν τό διαζύγιον τους. Τό
ζεύγος έδεάθη μαζί σε διάφορα κέντρα και
διεδίδετο μάλιστα ότι δέν θ' άγορσε ν'
αναγγελθῇ και ή συμπρωτοσύνη τους.

—'Ο Τζίλμπερτ όμως διαφεύδει όλες
αυτές τις διαδόσεις, λέγει ότι εκείνος και
ή 'Ινα είναι πολύ καλοί φίλοι αλλά ότι
δέν υπάρχει λόγος να ξαναπανδρευθούν.
Και ή κυρία Κλαίρ συμφωνεί με τά αίσ-
θήματα του πρώην συζύγου της.

—'Η Γκλόρια Σβάνσον κάμει πάλι τόν
κόσμο να μιλή για κείνην. 'Αφού προηγου-
μένως έδήλωσε ότι έκείνη και ό Μιχαήλ
Φάρμερ ήσαν άπλοί γνωστοί και τίποτε
άλλο, τώρα διαδίδεται μετ' έπιτάσεως ότι
πανδρεύθηκαν κοίφα σε μιά επαρχία της
'Αμερικής όπου άναγνωρίζεται τό διαζύ-
γιον της Σβάνσον. 'Ενώ άλλου ό γάμος
αυτός θά ήτο άδύνατος πριν περάσουν ά-
κόμη δύο μήνες έως ότου έπικυρωθῇ ορι-
στικώς τό διαζύγιον της με τόν Μαρκί ντε
Λα Φαλιέ.

Πάντως αυτό παραμένει μυστήριον. 'Ο-
σοι όμως γνωρίζουν καλά την Γκλόρια
άγορεύουν αυτό τό πράγμα, αλλά βεβαί-
ωνουν ότι ό γάμος αυτός, άογά ή γήγο-
ρα, μιά μέρα θά γίνη.

—Τό Καμαρίνι του Γκάου Κοβερ στο
στούντιο της Παραμάουντ είναι γεμάτο
από εύθυμία της νεανικής του ηλικίας,
την εποχή που ζούσε στο 'όρντντ' για να
άναρρώσῃ. Αυτά τά ένθθημα είναι.

Τρεις βαλσαμωμένοι άετοι, ένα Ινδιάνι-
κο κάλυμμα της κεφαλής με πτερό που
κρεμασμένο σφάνει από την όροφή, ός τό
πάτωμα. 'Ενα μεγάλο ταμπλώ, έργον δι-
κό του, που παριστάνει δύο σκύλους, και
ένα παλιό δεσμάτιον ζακέτο που έκαμε
μόνος την εποχή που ζούσε με τούς 'Ινδι-
άνους και μάθανε όλες τις τέχνες του.

—'Ενα 'Ινδιάνικο και ένα Μεξικανικό
χαλί μεγάλης αξίας στολίζουν τούς τοί-
χους και στην τιμητική θέσι, υπάρχουν δύο
φωτογραφίες, ή μία της μητέρας του κι' ή
άλλη ή δική του την εποχή που ζούσε
στις Σιέρρας.

—'Η Κωνσταντή Μπένεττ έπέστρεψε στο
Χόλλυγουντ από τό Παρίσι ύστερα από τα-
ξίδι δύο μηνών. Λέγει ότι ξεκουράσθηκε
τελείως σ' αυτό τό διάστημα, και άναπο-
μονεί να ξαναρχίσῃ δουλειά. Διέμεισε ό-
λας τās φάσεις όσον άφορά τόν γάμο της
με τόν Μαρκί ντε Λα Φαλιέ και ειπε ότι
δέν υπάρχει τίποτε μετάξυ των.

—'Από τό Παρίσι έφερε τριάντα νέες
τουαλέτες της τελευταίας μόδας και από
τά μεγαλύτερα στήνη, για να τά φορέσῃ
στην ταινία που πρόκειται να γυρίσῃ.

Δεν ήταν λαιμαργός! Θεέ μου, έτσι βγαίνουν η καλές ή η κακές φήμες. Ο Πιτώ κατεβόχθηκε ότι εύρισκε. Ο Πιτώ περνούσε τον καιρό του σε κλεψιές. Χόντριανε και γίνονταν αὐθάδης. Δεν παρέλειπε όμως να καλοπιάνει τον κύριον του τὸν θεὸ αὐτοῦ τοῦ παραδείσου, δηλαδή τὸν μάγιστρα τοῦ μεγάρου.

Ἀλλά ὁ Πιτώ δὲν ἦταν μόνο σκύλος μ' ὅλα τὰ ἐλαττώματα πού ἀναφέραμε μέσα α' ὅλα ἦταν καὶ ἄσωτος.

Πρέπει νὰ προσθέσωμεν ὅτι δὲν μπορούμε νὰ περάσωμεν σιωπηλῶς τοὺς ἑρῶτας τοῦ Πιτώ, γιατί ἡ διήγησις τῶν ἑρῶτων του συνδέεται στενῶς με σπουδαίως σκηνὰς πού εἶχαν κάποιαν περιεργὴν ἐπιρροήν με τὴν ἱστορίαν μερικῶν προσώπων στὰ ὁποῖα ἐνδιαφέρεται ὁ ἀναγνώστης.

Ἔτρεξε κατ' εὐθείαν στὴν Βασιλίστην. Ὁ Πιτώ εἶχε βγάλει ἕνα συμπέρασμα ὅστερα ἀπὸ πολὺν συλλογὴν.

—Ποῦ μπορεῖ νὰ εἶναι, σκέπτονταν με τὸ σκυλίσιο τὸ μυαλό, πού ἄλλοι παρὰ σέ κείνο τὸ σκοτεινὸ καὶ ἀπομακρυσμένον μέρος πού τὸν εἶχαν κλείσει μιά φορὰ; Τί νὰ κάμω ἐκεῖ μέσα; Τί παράξενη μανία! Ἀλλά ποῖς ξέρει, ἴσως νὰ με περιμένει, καὶ μπορεῖ νὰ τὸν δῶ ἀπ' ἐκεῖνον τὸν φεγγίτη πού τὸν εἶδα καὶ τὴν ἄλλη φορὰ.

Γι' αὐτὸ τὸν λόγο, ἔτρεξε ἀνὰ στραπὴ πρὸς τὴν διεύθυνσι τῆς Βασιλίστης, ἀναποδογύρισε στὸν δρόμο του, μερικὰ καλὰ θὰ εἶχε, ἀπὸ τίς προθήκες ἔχυσε μερικὰ δοχεῖα με γάλα, ἔριχνε κάτω καμμιὰ ντουζίνα παιδιὰ, μάζεψε μερικὲς βλαστήμιες, γιὰ λογαριασμὸ του, ἀπὸ τοὺς δι'βάτας, καὶ τέλος, ἀποσταμένος ἔφθασε πρὸς τὴν Βασιλίστην. Σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ κτύπησε στὸ παράθυρο ἀπὸ ὅπου τοῦ εἶχε παρουσιασθῇ. Ἀλλοίμονον! Ὁ μικρὸς φεγγίτης ἦταν φραγμένος. Οἱ ἰθύνοντες εἶχαν λάβει ὅλας τὰς προφυλάξεις των καὶ φρόντισαν νὰ κτίσουν τὸ παραθύρακι πού εἶχε χρησιμεύσει στὸν Μπαρταλιάν γιὰ νὰ συνεννοηθῇ με τὸν σκύλλον του.

Ὁ Πιτώ περιμένε λίγη ὥρα, κ' ὅστερα ἔκαμε τὸν γύρο τῆς Βασιλίστης.

Ἄδικα ὅμως, γαγγίζε, κύταζε καὶ ἐξήταζε ὅλους τοὺς φεγγίτες ὁμοίους μ' ἐκεῖνον.

Δὲν εἶδε τίποτε.

Τότε ξανάφυγε με τὴν ἴδια ταχύτητα, κατευθύνθηκε στὸ πανδοχεῖον τῆς Ντεβινιέρ. Ἀνέβηκε ὡς τὴν κάμαρα πού κρατοῦσε ἄλλοτε ὁ κύριος του, ξανακατέβηκε, ἐξήτασε ὅλες τίς γωνίτες, ἔως ὅτου τὸν ἀνεκάλυψε ὁ μπάριπα Λαντρε Γκρεγκονάρ καὶ τὸν ζαπέστεψε με τὸ σκουπόξυλο.

Ὁ Πιτώ τὸ ἔκοψε λάσπη.

Ἀσφαλῶς ὁ κύριος του δὲν ἦταν ἐκεῖ, ἀλλῶς δὲν θὰ τὸν μεταχειρίζονταν ἔτσι. Μέσα στὸ σκυλίσιο μνημονικὸ του, τὰ χάδια καὶ ἡ περιποιήσις τοῦ Λαντρε συνέπιπταν πάντα με τὴν παρουσίαν τοῦ ἱπποτοῦ ἐνὶ ἡ ξυλίστης καὶ ἡ κλωτσιές, τοῦναντίον, δίδονταν κατὰ τὴν ἀπουσίαν του.

Τὸ συμπέρασμα: Μὲ δέρνουν ἄρα, δὲν εἶναι ἐδῶ ἐκεῖνος!

Ὁ Πιτώ συνέχισε τὰς ἐρεῦνας τοῦ νοῦ ὅλο τὸ Παρίσι. Ἐψάξε ὅλα τὰ μέρη πού εἶχε πάγει με τὸν κύριό του, καὶ τὸ ἴδιο βράδυ κατέληξε στὴν ταβέρνα «τὸν δύο νεκρῶν πού μιλοῦν», πεινασμένος, διψασμένος, κατὰ κόπος, με τὴν γλῶσσα κρεμασμένη ἀπ' ἔξω.

Ἡ Κάθω, τὸν περιποιήθηκε, τοῦ ἔδωσε νὰ φάγῃ, νὰ πῇ, τὸν χάρεινε, καὶ ὁ Πιτώ

εὐχαριστήθηκε καὶ ἀπεφάσισε νὰ περάσῃ ἐκεῖ τὴ νύκτα του.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωί, ξεκουρασμένος, ἀπὸ ἐννεῖα ὥρων ὕπνου ἔκαμε ἕνα γύρο στὴν κουζίνα, ἔκλεψε ὅτι ἤθελε, καὶ μόλις ἡ ὑπηρετρία ἀνοίξε τὴν πόρτα ἔφυγε κρυφὰ κρυφὰ.

Αὐτὴν τὴν φορὰ ὅμως δὲν ἔτρεξε.

Πήγαινε λυπημένος, με τὴν μύτη στὴν γῆ, με τὰ κουτσουρεμένα αὐτιά του ριγμένα κάτω, καὶ τὴν κομμένη οὐρὰ του μέσα στὰ πόδια του.

—Τελείωσε, σκέπτονταν τὸ πτωχὸ ζῶον, μ' ἔγκατέλειψε, δὲν θὰ τὸν ξαναἰδῶ πλέον!

Ἐφθασε στὸ μέγαρον Μουμορανσύ, ξαπλώθηκε πρὸς τὴν πόρτα καὶ περιμένε. Ἐμεῖνε ἐκεῖ ὅλη τὴν ἡμέρα, κάνοντας τὸν κορυφὸ στὴν προσκλήσεις τοῦ μάγιστρα, πού αὐτὴν τὴν φορὰ τὸν περιποιήθηκε ἐξαιρετικὰ, καὶ τοῦ ἔφερε ἕνα πιάτο ἀπὸ τρυφερὰ κόκκαλα πουλιῶν.

Ὅλα αὐτὰ συνέβαιναν τὸ βράδυ τῆς Τετάρτης 20 Αὐγούστου.

Αὐτὴ ἡ ἡμερομηνία πού δὲν εἶχε καμμιὰ σημασία γιὰ τὸ σκύλλο, ἔχει μιά πολὺ μεγάλη γιὰ ἡμᾶς.

Νύκτοσε. Ὁ Πιτώ ξαρωμένος σὲ μιά γωνιά, ἄδικα προσπαθοῦσε νὰ κοιμηθῇ. Μάθρες ἰδέες περνοῦσαν ἀπὸ τὸ μυαλό του καὶ τοῦ ἐδίδωσαν τὸν ὕπνο, ὅτε ἔξαφνα σηκώθηκε σαστισμένος στὰ πόδια του κ' ἄρχισε νὰ ὁσφραίνεται τὸν ἀέρα.

—Τί εἶναι αὐτό;

Ὅλη του ἡ στάσις ἀπεδείκνυε ὅτι ἔκαμε αὐτὴ τὴν ἐρώτησι με μιά ἰδιαιτέρα συγκίνησι.

Μήπως εἶχε μυρισθῇ τὸν κύριό του; Ἀπὸ πού προήρχετο αὐτὴ ἡ συγκίνησις; Αὐτὴ ἡ χαρὰ;

Εἶναι δύσκολο νὰ τὸ ὁμολογήσῃ κανεὶς, ἀλλὰ ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὁ Πιτώ εἶχε ὁσφρανθῇ μιά σκυλλίσσα! Ὁ Πιτώ ἐννοιοῦσε νὰ ξυπνοῦν μέσα του ὅλα τὰ ἐρωτικά τὸν ἐνοστήσει, λημονοῦσε μ' αὐτὸ καὶ τὴν λύπη του, καὶ τὸν κύριόν του...

Ὁ Πιτώ λοιπὸν ὁρθισὸς με τὰ μάτια ὁρθάνοικτα καὶ τὴν μύτη στὸν ἀέρα προσπαθοῦσε ν' ἀνακαλύψῃ τὴν...σκύλλα τὸν δνεῖνον του!

Δὲν ἄργησε νὰ ἀνακαλύψῃ τέσσαρες σκυλὲς πού σάθθηκαν ἀπέναντι στὸ μέγαρον. Ἦσαν δύο ἄνδρες καὶ δύο σκύλλοι.

Ὁ Πιτώ πλησίασε. Οἱ δύο σκύλλοι ἄρχισαν νὰ μουγγρίζουν. Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς κυρίους τους με χαμηλὴ καὶ ἄγρια φωνὴ διέταξε.

—Ἦσυχα Πλούτων! Ἦσυχα Προσερπίνη.

Ὁ πλούτων καὶ ἡ Προσερπίνη, φαίνεται ὅτι ἦσαν καλὰ ἀνατεθραμμένοι γιὰ τὴν σιωπησανήθειάν. Ἦσαν δύο πελωριοὶ σκύλλοι με ἄδρ' τριχωμα καὶ μεγάλα δύντια σάν μολοσσὸι. Ὁ ἕνας ὁ Πλούτων ἦταν δολομαντρός, ἐνῷ ἡ Προσερπίνη ἦταν κάτασπρη ἀλλὰ καὶ οἱ δύο ἦσαν τῆς ἴδιας ράτσας.

Ἐπὶ μιά ὥρα οἱ δύο ἄνδρες στέκονταν ἀντίκρου στὸ μέγαρον, πηγαινοερχονταν με πολλὰς προσφυλάξεις καὶ προσπαθοῦσαν νὰ δοῦν τί γίνονταν μέσα.

—Βλέπετε, εἶπε τέλος ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο, ἀπ' ἐδῶ πρέπει νὰ γίνῃ ἡ ἐπίθεσις, νομίζετε ἐκλαμπρότατε.

—Ναί, Ὁρθίς, ἀπήντησε ὁ ἄλλος. Ἐχεῖς δίκαιο. Μπρὸς, φώναξε τοὺς σκύλλους καὶ πᾶμε.

Ὁ ἄνθρωπος, πού ὀνόμασε Ὁρθίς, σφύ-

οῖσε σιγὰ. Ὁ Πλούτων, ἡ Προσερπίνη καὶ ὁ Πιτώ τὸν ἀκολουθοῦσαν.

Καὶ ὁ Πιτώ...μάλιστα! Γιατί νὰ τὴν συμβῇ στὸ διάστημα πού οἱ δύο ἄνδρες ἔσαν ἀπασχολημένοι με τίς παρατηρήσεις των.

Ὁ Πιτώ πλησίασε τὴν Προσερπίνην καὶ ἄρχισε νὰ τὴν κάμῃ κουπλιμένα, σπυρλωμένα τὸν σκύλλον. Τῆς καθύπερθε τὰ σέβη του με πολλὴν εὐγένεια φαίνεται γιὰ τὴν οὐρὰ της. Ὁ Πιτώ τότε πάλιν χωρὶς δισταγμὸ ἄρχισε νὰ τῆς κάμῃ ἱεροκᾶς ἐκμυστηριώσεις, νὰ γυρὰ τριγύρω της καὶ νὰ τὴν μυρίζεται.

Ὁ Πλούτων ὅμως, ὁ σύζυγος τῆς ὁρθίς, δὲν ἄρεσε ὅλα αὐτὰ, ἀνέστησε καὶ χεῖλ' ὅλην νύκτα εἶδε δύο σκυλὲς ἀπὸ δόντια με ἄγρια διαθέσει! Τὰ μάτια του ἄρχισαν νὰ τρέμουν καὶ ἔδειξε ἡ δεισιμανία ἀπειλητικὰ τὰ δόντια του.

Ἡ μονομαχία ἦταν ἀναπόφευκτη.

Ἡ Προσερπίνη καθισμένη μ' ἄν τῆς τὴν ἡσυχία, ἐτοιμάζονταν νὰ παρακολουθῇ τὴν μάχην καὶ νὰ ἀνταπελθεῖ τὴν νικητή.

Ἐξαφνα ὁ Πιτώ ὀπισθοχώρησε.

Ἀναγνώρισε... Ὁχι καθόλου! Ποιὸς σκεφθεὶς βαθεῖα, στρατήγημα, ὅσον ἀπαιτοῦν καὶ ἂν φανῇ αὐτὸ γιὰ ἕνα σκύλλο ὅταν ὁμως πραγματικῶς ὁ Πιτώ ὑπερῆκε ὡς τὸ πιάτο του, πού ἦταν γιὰ τὸν ἀπὸ καλὰ κομμάτια πού τοῦ εἶχε φέρει ὁ γειγὼς, καὶ πού δὲν εἶχε ἄγει ἀπὸ τὴν νυχθώρια ἴσως. Πῆρε στὸ στόμα του μιά καλὴ μερίδα κόκκαλα πουλιῶν καὶ τῆς ὁρθίς... σὲ ποῖον νομίζετε; Στὴν Προσερπίνην!

Ὁ Πλούτων ἦταν ἕνας σκύλλος ἄγριος καὶ κοντός. Ὁρθίς στὰ κόκκαλα καὶ τὴν κατεβόχθηκε με λαιμαργία. Ὑστερα ἔριψε στὸν Πιτώ ἕνα βλέμμα ἀπορίας καὶ εὐγνωμοσύνης καὶ ὡς ἐνδεῖν εὐρήνης πῆγε τὴν οὐρὰ του καὶ ξάλωσε τὴν ἡσυχία.

Ὁ Πιτώ κατάλαβε ὅτι εἶχε κερδίσει τὴν φιλίαν τοῦ σκύλλου. Ἐπείστερε τὴν Προσερπίνην καὶ ἡσυχος πᾶσι συνέχισε τὴν φιλοφρονήσεις του.

Ὅταν οἱ δύο ἄνδρες ἔφυγαν, φρεσὶ τοὺς ἀκολουθοῦσαν καὶ τὰ σκυλλὰ τους. Καὶ ὁ Πιτώ ὅμως δὲν ἔμεινε πίσω.

Ἐχάσε τὴν φιλίαν γιὰ τὸν ἑρῶτα. Ἐχάσε τὴν ἐξαφάνισι τοῦ κυρίου του καὶ ἀκολοῦθοντες τὴν Προσερπίνην ὡς τὴν ἑρῶτα τοῦ κόσμου, ἀφῶ ἐκεῖνη δὲν ἀπέχετο τὸν ἑρῶτα του.

Ἐτσι ἐφθασαν ὅλοι μαζί σ' ἕνα μεγάλο σπιτί τῆς ὁδοῦ Φοσσὸ Μονιάρ, με βαρεῖα πόρτα ἀνοίξε κ' ὁ Πιτώ κρυφὰ, με τὰς τῶν δύο σκύλλων χόθηκε κ' ἐκεῖ μὲς!

Ἡ πόρτα ξανάκλεισε.

Ὁ Πιτώ ἦταν φιλοξενούμενος τοιοῦτο-τάρχου ντὲ Ντραμβίλ καὶ τοῦ Ὁρθίς, ἀπὸ κόμητος ντ' Ἀσπερόν!

Ὁ Νεαυαρχὸς Κολιγνύ

Θὰ ἀφήσουμε τὸν Πιτώ στοὺς ἑρῶτας του, θὰ ἀφήσουμε τὴν ἄδρ' τὴν ταβέρνα νιόρρισα τῶν «Δύο Νεκρῶν πού Μιλοῦν» ἀπασχολημένη με τὴν Ρουσσάσι καὶ τὴν Πακίττα σὲ μιά μυστηριώδη ὑπόθεσι.

Ναί, Ὁρθίς, ἀπήντησε ὁ ἄλλος. Ἐχεῖς δίκαιο. Μπρὸς, φώναξε τοὺς σκύλλους καὶ πᾶμε.

Ὁ ἄνθρωπος, πού ὀνόμασε Ὁρθίς, σφύ-

οῖσε σιγὰ. Ὁ Πλούτων, ἡ Προσερπίνη καὶ ὁ Πιτώ τὸν ἀκολουθοῦσαν.

Καὶ ὁ Πιτώ...μάλιστα! Γιατί νὰ τὴν συμβῇ στὸ διάστημα πού οἱ δύο ἄνδρες ἔσαν ἀπασχολημένοι με τίς παρατηρήσεις των.

Ὁ Πιτώ πλησίασε τὴν Προσερπίνην καὶ ἄρχισε νὰ τὴν κάμῃ κουπλιμένα, σπυρλωμένα τὸν σκύλλον. Τῆς καθύπερθε τὰ σέβη του με πολλὴν εὐγένεια φαίνεται γιὰ τὴν οὐρὰ της. Ὁ Πιτώ τότε πάλιν χωρὶς δισταγμὸ ἄρχισε νὰ τῆς κάμῃ ἱεροκᾶς ἐκμυστηριώσεις, νὰ γυρὰ τριγύρω της καὶ νὰ τὴν μυρίζεται.

Ὁ Πλούτων ὅμως, ὁ σύζυγος τῆς ὁρθίς, δὲν ἄρεσε ὅλα αὐτὰ, ἀνέστησε καὶ χεῖλ' ὅλην νύκτα εἶδε δύο σκυλὲς ἀπὸ δόντια με ἄγρια διαθέσει! Τὰ μάτια του ἄρχισαν νὰ τρέμουν καὶ ἔδειξε ἡ δεισιμανία ἀπειλητικὰ τὰ δόντια του.

Ἡ μονομαχία ἦταν ἀναπόφευκτη.

Ἡ Προσερπίνη καθισμένη μ' ἄν τῆς τὴν ἡσυχία, ἐτοιμάζονταν νὰ παρακολουθῇ τὴν μάχην καὶ νὰ ἀνταπελθεῖ τὴν νικητή.

Ἐξαφνα ὁ Πιτώ ὀπισθοχώρησε.

Ἀναγνώρισε... Ὁχι καθόλου! Ποιὸς σκεφθεὶς βαθεῖα, στρατήγημα, ὅσον ἀπαιτοῦν καὶ ἂν φανῇ αὐτὸ γιὰ ἕνα σκύλλο ὅταν ὁμως πραγματικῶς ὁ Πιτώ ὑπερῆκε ὡς τὸ πιάτο του, πού ἦταν γιὰ τὸν ἀπὸ καλὰ κομμάτια πού τοῦ εἶχε φέρει ὁ γειγὼς, καὶ πού δὲν εἶχε ἄγει ἀπὸ τὴν νυχθώρια ἴσως. Πῆρε στὸ στόμα του μιά καλὴ μερίδα κόκκαλα πουλιῶν καὶ τῆς ὁρθίς... σὲ ποῖον νομίζετε; Στὴν Προσερπίνην!

Ὁ Πλούτων ἦταν ἕνας σκύλλος ἄγριος καὶ κοντός. Ὁρθίς στὰ κόκκαλα καὶ τὴν κατεβόχθηκε με λαιμαργία. Ὑστερα ἔριψε στὸν Πιτώ ἕνα βλέμμα ἀπορίας καὶ εὐγνωμοσύνης καὶ ὡς ἐνδεῖν εὐρήνης πῆγε τὴν οὐρὰ του καὶ ξάλωσε τὴν ἡσυχία.

Ὁ Πιτώ κατάλαβε ὅτι εἶχε κερδίσει τὴν φιλίαν τοῦ σκύλλου. Ἐπείστερε τὴν Προσερπίνην καὶ ἡσυχος πᾶσι συνέχισε τὴν φιλοφρονήσεις του.

Ὅταν οἱ δύο ἄνδρες ἔφυγαν, φρεσὶ τοὺς ἀκολουθοῦσαν καὶ τὰ σκυλλὰ τους. Καὶ ὁ Πιτώ ὅμως δὲν ἔμεινε πίσω.

Ἐχάσε τὴν φιλίαν γιὰ τὸν ἑρῶτα. Ἐχάσε τὴν ἐξαφάνισι τοῦ κυρίου του καὶ ἀκολοῦθοντες τὴν Προσερπίνην ὡς τὴν ἑρῶτα τοῦ κόσμου, ἀφῶ ἐκεῖνη δὲν ἀπέχετο τὸν ἑρῶτα του.

Ἐτσι ἐφθασαν ὅλοι μαζί σ' ἕνα μεγάλο σπιτί τῆς ὁδοῦ Φοσσὸ Μονιάρ, με βαρεῖα πόρτα ἀνοίξε κ' ὁ Πιτώ κρυφὰ, με τὰς τῶν δύο σκύλλων χόθηκε κ' ἐκεῖ μὲς!

Ἡ πόρτα ξανάκλεισε.

Ὁ Πιτώ ἦταν φιλοξενούμενος τοιοῦτο-τάρχου ντὲ Ντραμβίλ καὶ τοῦ Ὁρθίς, ἀπὸ κόμητος ντ' Ἀσπερόν!

Ὁ Νεαυαρχὸς Κολιγνύ

Θὰ ἀφήσουμε τὸν Πιτώ στοὺς ἑρῶτας του, θὰ ἀφήσουμε τὴν ἄδρ' τὴν ταβέρνα νιόρρισα τῶν «Δύο Νεκρῶν πού Μιλοῦν» ἀπασχολημένη με τὴν Ρουσσάσι καὶ τὴν Πακίττα σὲ μιά μυστηριώδη ὑπόθεσι.

Ναί, Ὁρθίς, ἀπήντησε ὁ ἄλλος. Ἐχεῖς δίκαιο. Μπρὸς, φώναξε τοὺς σκύλλους καὶ πᾶμε.

Ὁ ἄνθρωπος, πού ὀνόμασε Ὁρθίς, σφύ-

πρὶν ἐπιστρέψουμε στοὺς Μπαρταλιάν πού περιμένουν καρτερικῶς τὴν ἡμέρα τῶν βατανιστηρίων θὰ ἀδηγήσουμε τοὺς ἀναγνώστας μας στὸ Λούβρον.

Ἀπὸ τὴν δευτέραν 18 Αὐγούστου ἡ ἐρῶτα συνεχίζονταν.

Οἱ Οὐγκεντότοι ἦσαν ὁλόχαροι.

Ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων ἦταν πολὺ καλὴ γιὰ ὅλους. Μόνον ὁ Κάρολος ΙΧ δύσπιστος καὶ σιωπηλός, φαίνονταν νὰ περιφέρει μέσα σ' αὐτὴν τὴ χαρὰ μιά ἀνίκατο μελαγχολία. Τὴν παρασκευὴ 22 Αὐγούστου πολὺ πρωί, ὁ ναύαρχος Κολιγνύ ἔφυγε ἀπὸ τὸ μέγαρον του τῆς ὁδοῦ Μπετιζὺ καὶ πῆγε στὸ Λούβρον.

Τὸν συνάδευαν ὅπως πάντοτε πέντε, ἔξ ἐγγενεῖς οὐγκεντότοι καὶ κρατοῦσε στὸ χεῖρ του μιά δεσφίδα ἐγγράφου.

Ἦταν τὸ ὁριστικὸ σχέδιον τῆς ἐκστρατείας πού θὰ ἀνελάμβαναν ἐναντίον τῆς Ὀλλανδίας, καὶ ὁ Κολιγνύ θὰ ἀνελάμβανε τὴν γενικὴν ἀρχηγίαν.

Ὁ βασιλεὺς ἐπρόκειτο νὰ μελετήσῃ αὐτὸ τὸ σχέδιον μαζί με τὸν ναύαρχον καὶ νὰ δώσῃ τὴν τελευταία του συγκατάθεσι.

Ὁ Κάρολος ΙΧ μόλις εἶχε σηκωθῇ ὅταν ὁ ναύαρχος ἔφθασε στὰ διαμερίσματα τοῦ βασιλέως πού ἦταν ἡδὴ γεμάτα ἀπὸ αὐλικούς. Εἶχε ξυπνήσει ἐκεῖνη τὸ πρωί με καλὴ διάθεσι καὶ ὅταν εἶδε τὸν Κολιγνύ πῆγε εἰς προῖπάντην του τὸν ἀγκάλιασε καὶ τοῦ εἶπε.

—Καλέ μου πατέρα ἀπὸψε εἶδα στὸν ὕπνο μου ὅτι με νικούσατε.

—Ἐγὼ Μεγαλειότατε!

—Ναί, ναί, σεῖς ὁ ἴδιος.

Ἡ ἀνυσυχία ἄρχισε ἡδὴ νὰ ζωγραφίζεται στὰ πρόσωπα τῶν παρευρισκομένων οὐγκεντότων, ἐνῶ οἱ καθολικοὶ γελοῦσαν εἰρωνικῶς.

Καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ προσέβλεπαν καμμιὰ ἀπ' ἐκείνης τῆς τρομερῆς ἀστείότητος πού συνήθιζε ὁ Κάρολος ΙΧ.

Ἀλλὰ ὁ βασιλεὺς μ' ἕνα ζωηρὸ γέλιο ἐξηκολούθησε:

Μὲ νικήσας στὴν σφαῖρα! Τὸ φαντάζεσται κανεὶς αὐτό; Ἐμεῖνα τὸν πρώτο παίκτη τῆς Γαλλίας!

—Καὶ τῆς Ναβάρρης, μεγαλειότατε! εἶπε μειδιῶν ὁ Ἑρρίκος τῆς Βεάρνης. Ὅλοι ξεύρουν ὅτι ὁ ἐξάδελφός μου εἶναι ἀήττητος στὴν σφαῖρα.

Ὁ Κάρολος ΙΧ εὐχαρίστησε τὸν Ἑρρίκο με μιά χαριτωμένη κίνησι καὶ ἐπανέλαβε:

—Ναύαρχε, θέλω νὰ πάρω τὴν ἀντεκδίκησιν τοῦ ὀνειροῦ μου. Ἐλάτε.

—Μά, μεγαλειότατε, εἶπε ὁ Κολιγνύ. Ἡ ὑμετέρα μεγαλειότης δὲν ἄγνοεῖ ὅτι ἐγὼ δὲν κράτησα ποτὲ ρακέττα...

—Κοῖμ! Κι' ἐγὼ πού λογαριάζω νὰ σὰς νικήσω!

—Μεγαλειότατε, εἶπε τότε ὁ Τελιγνύ, ἔν ἡ ὑμετέρα Μεγαλειότης τὸ ἐπιτρέπει θὰ γίνω γι' αὐτὴν τὴν φορὰ ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ κυρίου ναυάρχου, τὸν ὁποῖον ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ὀνομάζω πατέρα μου, καὶ ἐν ὀνόματί του θὰ δεχθῶ τὴν πρόκλησιν σὰς πρὸς μονομαχία.

—Μὰ τὸν Θεό, κύριε, εἰσθε ἕνας χαριτωμένος ἄνθρωπος, καὶ μοῦ κάμετε μεγάλην εὐχαρίστησιν. Ναύαρχε, θὰ μιλήσωμε τὸ βράδυ γιὰ τὰ σοβαρὰ πράγματα, γιὰ τὴν ὁποία καταλαμβάνω ἀπ' αὐτὰ τὰ φοβερὰ χαρτιά πού κρατεῖτε στὸ χεῖρ σας, θέλω νὰ με βάλτε νὰ ἐργασθῶ. Μὲ συγχωρεῖτε δὲν εἶνε ἔτσι, πατερῶνί μου; Ἐλάτε κύριε ντὲ Τελιγνύ, καὶ σεῖς κύριε ντὲ Γκλύ.

Καὶ ὁ βασιλεὺς σφυρίζοντας ἕνα κυνηγετικὸ σκοπὸ κατέβηκε στὸ σαρματηριὸν ἀκολουθοῦμενος ἀπὸ ὅλους τοὺς αὐλικούς.

Χωρίσθηκαν σὲ δύο στρατόπεδα καὶ ἡ

Το δωμάτιον μιάς Νέας

Ο περιορισμός του χώρου και τα υπέρογκα ενοίκια, αναγκάζουν πολλές οικογένειες να περιορίζουν τα δωμάτια των και πολλές φορές το δωμάτιον της νέας ή του νέου του σπιτιού να μετατρέπεται σε μικρό σαλονάκι όπου να μπορούν να δέχονται τους φίλους τους.

Έτσι λοιπόν μέσα σ' αυτό το σαλονάκι είναι απαραίτητο ένα αναπνευστικό ντιβάνι, που το βράδυ θα χρησιμεύει για κρεβάτι. Έπάνω από το ντιβάνι μια κομψή εταζέρα για βιβλία. Στο διάστημα μεταξύ ντιβανίου και εταζέρας θα κρεμασθεί ένα ύφασμα όμοιο μ' εκείνο που καλύπτει το ντιβάνι, βελούδο, ζούτ, ρέπς ή κανένα ξωτικό ύφασμα. Πολλά μαξιλάκια με ζωηρά χρώματα κάμουν ένα σύνολον πολύ αρμονικόν και στολίζουν πολύ. Το βράδυ σε πέντε λεπτά αυτό το ντιβάνι μετατρέπεται σε αναπνευστικό κρεβάτι.

Αλλά επιπλά. Ένα μικρό γραφείο από άκαζου, κανένα χαμηλό τραπέζι στη μέση, κανένα μοντέρνο επιπλο είδος χαμηλής σιφονιέρας ή βιβλιοθήκης, μέσα στο οποίον κρύβονται καλά φορέματα παπούτσια και τα εξαρτήματα της τουαλέτας. Ένας καθρέπτης δβάλ πάνω απ' αυτό το ντουλαπάκι συμπληρώνει την επίπλωσιν.

Στα παράθυρα κουρτίνες όμοιες με το ύφασμα του ντιβανιού και στόρια από τοβί ή φίλε, ή και ακόμη από λεπτή μουσελίνα κρέμ, ρός ζωηρή ή κίτρινη.

Πολύ δλίγα μπιμπελό επάνω στα διάφορα επιπλά. Κανένα καλό βάσο κεραμεικού, καμιά κομψή λαμπίτσα, ένα χρυσταλένιο πιάτο, ένα αγαλματάκι και καμιά ώραία ξύλινη μπομπονιέρα.

Καλιά λίγα και μικρά σε μοντέρνα σχέδια. Μιά πλαιφορνιέρα από όπαλιν ή από κρετόν με ζωηρά άνθη. Όχι μεγάλα ταμπλό αλλά μερικες άκουαρέλλες βαλμένες σε άπλες σκέτες κορνίζες από στενό ξύλο ή με γυαλί.

Δύο, τρία, μαξιλάκια ριγμένα κάτω κι ένα δύο πόκελ χρησιμεύουν για καθήματα.

Σ' ένα τέτοιο δωμάτιο μιά νέα μπορεί να περάση πολύ ευχάριστες ώρες με συντροφιά τὰ βιβλία της ή την μελέτη της, και ή ευχαρίστησις της θα είνε ακόμη μεγαλύτερα όταν μπορεί να δεχθῇ τες φίλες της μέσα σ' ένα περιβάλλον που αγαπά και θεωρεί δικό της.

Αι προσκλήσεις για τσάι

Για μιά απλή πρόσκλησι για τσάι μπορείτε να στείλετε απλώς την κάρτα σας και αναγράφετε μόνον. «Ένα φλυτάνι τσάι» και όρίζετε την ώρα. Συνήθως κρατείτε το καπέλλο σας και τις γούνες, τὰ παλιά τὰ αφήνετε στο χώλλ.

Για ένα τσάι «δρόνιο» αφήνετε τους προσκεκλημένους σας να σεβριζοθούν μόνοι τους. Ειδ' άλλως τους περιποιείται ή νοικοκυρά βοηθούμενη από μερικας νέας.

Κάτω από το φλυτάνι του τσαγιού βάζετε πάντα ένα δαντελλένιο ή κεντημένο πετσέτακι. Μαζί με το τσάι προσφέρετε

λεμόνι κομμένο σε στρογγυλές φέτες και γάλα.

Σε ένα επίσημο τσάι μπορείτε να προσφέρετε στους καλεσμένους σας εκτός του τσαγιού και σοκολάτα, λεμονάδες ή και παγωτά, αναλόγως τὰ γούστα εκάστου.

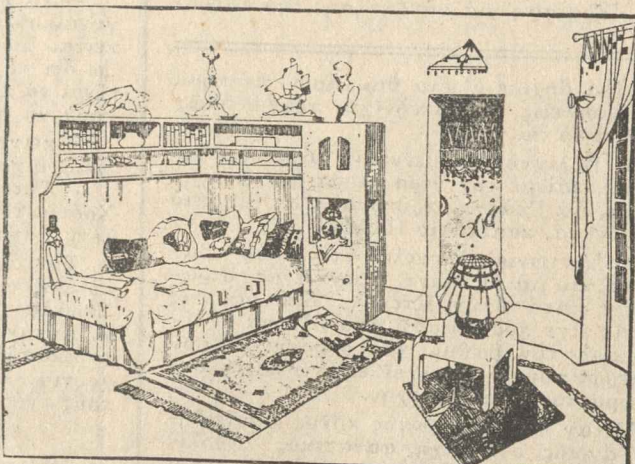
Πρακτικές Συμβουλές.

Πώς καθαρίζονται τὰ σφουγγάρια της τουαλέτας.

Βάζετε το σφουγγάρι να μουσκέψῃ επί αρκετήν ώραν μέσα σε μιά λεκανίτσα με χλιαρό νερό μέσα στο οποίον έχετε στραγγίσει τόν ζωμόν ενός λεμονιού. Τό ξεπλύνετε με αρκετά νερά κρύα, και κατόπιν τό κρεμνάτε από μιά άκρη για να στεγνώσῃ.

Τι περιποιήσεις χρειάζονται ή βούρτσες τών δοντιών.

Όταν αγοράζετε μιά βούρτσα για τὰ δόντια, πρέπει να την διαλέξετε πάντοτε

Το σαλονάκι της μοντέρνας δεσποινιδούλας

καλής ποιότητας, σκληρά και πυκνή. Η πρόστυχες βούρτσες καταστρέφονται πολύ γρήγορα, μολις χρησιμοποιηθούν δύο τρεις φορές, αρχίζουν και μσοδύν, πράγμα δυσάρεστον και επικίνδυνον, γιατί εκείνα τὰ μικρά τριχάκια που καταπίνει κατά λάθος κανείς, μπορούν πολλές φορές να επιφέρουν σκληροειδίτιδα.

Πρίν μεταχειρισθῇτε την βούρτσα σας πρωί και βράδυ, πρέπει να την αφήσετε να μουσκέψῃ λίγο ώρα μέσα σε βραστό νερό, όπου έχετε ρίψει μιά κουταλιά του γλυκού δξυζενέ. Μετά την χρῆσιν, την πλένετε με λίγη καθαρά σαπουνάδα και την αφήνετε να στεγνώσῃ καλά.

Πολλές ασθένειες του στόματος και τών οδόντων προέρχονται από ακάθαρτες βούρτσες τών δοντιών.

Πώς πλύνονται τὰ κτένια και ή βούρτσα τών μαλλιών.

Για τὰ πλύνετε καλά βούρτσες και κτένια πρέπει να μεταχειρισθῇτε χλιαρό νερό με δύο κουταλιές της σούπας άμμωνιακή ρευστή. Τὰ τρίβετε καλά με μικρές ιδιές βουρτσίστρες από σύρμα και τὰ στεγνώνετε τὰ μὲν κτένια επάνω σ' ένα στεγνόχαρτο τὶς δὲ βούρτσες αναποδογυρισμένες.

Η κουζίνα μας

Κουλουράκια με μαστίχα.

1½ δκὰ σερμγάλι, 1½ δκὰ προζύμι του ψωμιού 2 ποτηράκια του κρασιού μαστίχα

ποτόν, 50 δρ. βούτυρο ή λάδι καλό ή ψιλή ζάχαρη.

Βάζομεν τό σερμγάλι σε μιά λεκανίτσα λιώνομεν τό βούτυρο και τό ελπομεν είναι λάδι τό καιόμενι κάμνομεν ένα

Ένα μοντέρνο κτένισμα του καλλιχενου κ. Ν. Τσικνιά εκ Λαμίας απεικονίζοντας από την Άνωτέραν Κομητιήν Σχολήν.

κο στο μέσο και προσθέτομεν τό κρέμα τήν ζάχαρη και την μαστίχα. Τό ζυμών μεν καλά να γίνῃ ή ζύμη όχι σφικτή. Ζυζόμεν την ζύμη επάνω στο πλαστήρι και την τρίβομεν αρκετήν ώραν—δσο παραποτερον τριψοδύν τσσον γίνονται άμψα. Υστερα κόπτομεν την ζύμη εις μικρά κομμάτια, και δίδομεν σχήμα κουλουράκι. Τὰ βάζομεν στο ταψι τ' άφίνομεν 1 ώρα ή 1½—2 ώρας και τὰ ψήνομεν.

Μπισκοκι με σταφίδες

100 δρ. βούτυρο φρέσκ, 80 δρ. καί ζάχαρη, 80 δρ. σταφίδες μαύρες, 7 αυγά ή γα φλούδα λεμονιού ζεστή.

Βάζομεν τό βούτυρο σε μιά λεκανίτσα λινῃ και τό δουλεύομεν εως δτου αμψή τότε προσθέτομεν άνά ένα τούς κωμς τών αυγών τις σταφίδες καθαρισμένες κα ξύσομεν και την φλούδα του λεμονιού.

Κτυπώμεν τ' άσπραδια τών αυγών κα γένουν Μαρέγκα σφιχτά τὰ άνακατεύομεν ολίγον κατ' ολίγον εις τούς κωμς κα τὸ βούτυρο προσθέτομεν και ολίγον κατ' ολίγον τό άλευρι: Έχομεν φορμον βασιλικήν και πασπαλίζομεν με άλευρι τὸν νομεν την μάζαν χωρίς όκας να γινῇ έντελώς, γιατί φουσκώνει και τό κρέμα σε σιγανόν ποδώνον επί 30-35 λεπτά. Ψήνῃται τό πασπαλίζομεν με ψιλή ζάχαρη Σεβρίζεται για τσάι

ΚΑΛΛΙΟΠΗ ΠΑΠΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΥ

(Συνέχεια εκ της 26ης σελίδος)

και κατέβαιναν με θρησκευτική ήσυχία και ευλάβεια.

Αλλά ή ζοηρά της φύσις δέν ήμπορούσε να ήσυχάσῃ επί πολυ και όταν ή έναντίον του Όθωνος αντίδρασις μετεβλήθη εις συνωμοσίαν, ή Καλλιόπη, άνέκ' άν εντίθετος πρὸς την πολιτείαν του Όθωνος, συ νεκέντρωνε κάθε βράδυ εις την οικίαν της όλους τούς πρωταγωνιστάς της εξέγερσεως. Εις την οικίαν της Καλλιόπης έγένετο και ή τελευταία συνάντησις τών άρχηγών της στάσεως ή οποία όνομάσθη έκτοτε «Ναυπλιακά» δηλαδή του Άρτεμίου Μίχου, Πάνου Κορωναίου, Ζυμβρακάκη, Διοβουνιώτου, Πετμεζά κλπ. Ό Άρχηγός τών Βασιλικών στρατευμάτων στρατηγός Χάν φθάσας από τας Άθήνας με στρατεύματα άφω σιμένα, ήρχισε πυροβολισμόν κατά της πόλεως και έπειδή έφοβήθη μήπως ή παλιά του φίλη, ή Κα Καλλιόπη, πάθη από τας σφαίρας της έραψε επιστολήν και την παρεκάλε να φύγη από τό Ναύπλιον και να μη εκτίθεται. Αύτη .ις άπάντησιν έστειλε τό επισκεπτηριόν της εις τό όποιον έγγραφον:

Καλλιόπη Σ. Παπαλεξοπούλου
Λαμβάνει την ειδοποίησιν
τὸν Στρατηγὸν τὸν δὲν φοβείται τίποτε ἄλλο ἢ τὰς τούς πον-
τικούς.

Μετά την νίκην τών Βασιλικών στρα-

τευμάτων, ή Καλλιόπη έκλεισε έρημητικῶς παράθυρα και θύρας διά να μη ιδῇ την είσοδον αὐτῶν εις την πόλιν. Τὸν άστυνόμον Ναυπλίου Παρασκευά Γιαννακόπουλον όστις παρεβίβασε την θύραν και άνήρχετο να κάμῃ έρευναν, έφιλοδόρησε διά λακτίσματος, ισταμένη εις την επάνω-επάνω βαθμίδα της κλίμακος. Μετά την έξοσιν του Όθωνος ο Πάνος Κορωναίος και άλλοι κατέπλευσαν εις Ναύπλιον με τὸν Άτμοδρόμονα «Ελλάς» και μετέφερον —άξιώσει της Κυβερνήσεως—την Καλλιόπην εις Άθήνας. Εις τας Άθήνας της έγένετο θριαμβευτική υποδοχή. Γεύματα έδόθησαν πρὸς τιμήν της. Όταν διήρχετο τὸς δρ μους έφ' άμάξης, την έρραινον με άνθη και άπεκαλύπτοντο με σεβασμόν.

Η Κυβέρνησις και ή Έθνοσυνέλευσις της άπένεμαν σύνταξιν 500 δραχ. Απέκρουσε έπιμόνας να λάβῃ 1000 λέγονσα ότι άγωνιστὸν γυναικας δέν λαμβάνουσι περισσώτερα. Έπαινήθη εις Ναύπλιον και εκλεισθη εκ νέου εις την οικίαν της μη έξελθοῦσα έξω παρὰ νερά. Έδέχετο πάντοτε τούς έξοχωτέρους Έλληνας και ξένους επισκέπτας, καθμένη επί καναπέ, ένδεδυμένη φιλόκαλλον άρχοντι κήν ένδυμασίαν της έποχής εκείνης, φέρουσα πάντοτε καταλευκους δαντέλλας εις τὰ μανικέτια και επί τὸν στήθος. Άλγιστος ός κυπάρισσος, και εις τὰ γηρατεία της φιλόκαλλος, με πλεξίδας μαλλιών διατηρουμένων ξανθῶν, παρ' όλα τὰ χρόνια της, άριστοκρατική τούς τρόπους, άβάστως ευγενής, πραγματική άρχόντισσα, διέτρηε με χρι βαθυτάτου γήρατος τας πολιτικές και

φιλολογικὰς έσπερίδας, τών όποίων τό κέντρον ήτο αυτή ή ίδια χάρις εις την άσθηρευστον άνεκδοτολογίαν της, τὸν πλοῦτον τών γνώσεών της τὰς όποιας με την μελέτην πάντοτε ηύξανε.

Κάποτε ο ποιητής Όρφανίδης, εύρισκόμενος εις τό Ναύπλιον παρεκάθησε εις συμπίστον το οποίον παρέθεσαν πρὸς χάριν του οι φίλοι του Ναυπλιείς. Η πνευματώδης συντροφιά και τό εκλεκτό κρασάκι έφεραν την ευθυμίαν εις ώραιον σημείον ότε... άνε κάλυψαν ότι ο οίνος έσώθη! Αμέσως λοιπόν ο σοφός βοτανολόγος ποιητής με ευγένειαν πού τὸν διέκρινε εις τό να στοιγουργῇ εκ του προχείρου, έστειλε τό έξῃς έμμετρον σημείωμα εις την Καν Παπαλεξοπούλου.

«Τῇ Κα Καλλιόπῃ Παπαλεξοπούλου»

Δύο λάβετε φιάλας, κι' άντ' αὐτῶν πα-

στείλατέ μου δύο άλλας, πλήρεις δ' ος [ρακαλῶ σας

από τό γλυκό Σας μαῦρο και από τό [και κλεισι-

τό όποιον έμψυχώνει τούς άψύ, υς [κόκκινο ας

Ό θεάνθρωπος Χριστός μας [μοιητάς,

πλήρεις υδατος υδρίας εις τὸν γάμον [σεν εις οίον

Σύ, κυρά μου χωρίς άλλο [του Κανά,

πλήρεις υδατος υδρίας εις τὸν γάμον [και εκεινον,

επειδή πληροίς δι' οίνον τας φιάλας κενάς. [και εκεινον,

Η Καλλιόπη γελάσασα με την καρδιά της διά τό πνευματώδες ποιηματάκι, έστειλε δύο δωδεκάδες λεκτού οίνου και μ.

Στο δέρμα σας φωλιάζουν
αφάνταστες όμορφιές.
Ευπνήστε τες με
ΚΡΕΜΑ NIBEA

Ό αέρας και ο κακός καιρός καταστρέφουν από τό άπροστάτετο πρόσωπό σας και τὰ χέρια σας τὰ συστατικά, που χρειαζόνται για τη λεπτή εμφάνισι του δέρματος. Η Κρέμα Νιβέα, ή μόνη κρέμα που έμπεριέχει EUCERIT άναπληρώνει αυτά τὰ συστατικά και άποτελεί ένα έξοχο προφυλακτικό κατά τών καιρικῶν επιδράσεων που βλάπτουν τό δέρμα. Προστατεύσατε τό δέρμα σας με την Κρέμα Νιβέα και δώστε του πίσω την φυσική του χάρη. Μεταχειρισθῇτε κάθε μέρα την Κρέμα Νιβέα: για υπόθεμα πούδρας, σφούγγισμα φτιασιδιού, για κρέμα έντριβής και κρέμα νυκτός. Θά σάς εξυπηρετήση θαυμάσια. Θά δῇτε πὸς ή Κρέμα Νιβέα προσδίδει στο πρόσωπο και τὰ χέρια την όμορφιά, που έχει τό δέρμα του σώματος.

ΚΡΕΜΑ NIBEA

Τιμαί Δοχ. 8.—16.—22.—30.—
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ: ΕΤΑΙΡΙΑ "ΔΑΦΝΗ",
ΘΕΑΤΟΥ 11, ΑΘΗΝΑΙ
ΔΙΑ ΤΗΝ ΚΥΠΡΟΝ: Κ. Μ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΙΔΗΣ
Ρ. Ο. Β. 187, ΛΕΥΚΩΣΙΑ

ΛΑΜΠΙΡΕΣ ΩΜΕΓΑ

ΓΕΝΙΚΗ ΑΝΤΙΠΡ. ΑΝΘΝ. ΕΛΛΗΝ. ΕΤΑΙΡΙΑΣ
ΗΛΕΚΤΡΙΚΩΝ ΛΑΜΠΙΡΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ - ΑΠΟΘΗΚΗ, ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ 3 ΤΗΛΕΦ. 61 - 35

Ο ΜΠΑΜΠΟΥΛΑΣ

(Συνέχεια εκ της 23ης σελίδος)
 Θρωποι είμαστε και πάλι πάντων Ρωμηοί, έχουμε δέν έχουμε εκατό χρόνια λεύτεροι, λοιπόν μην έχετε την απάτησι να γίνουμε άμέσως άμέσως Έγγλέζοι.

—Και θαρρείς πώς δέν είνε και οι Έγγλέζοι άνθρωποι;
 —Θέλετε να πητε πώς και στο Έγγλικό ναυτικό οι αξιωματικοί θα έπρεζάζονταν από τις γυναίκες τους;

—Δέν ξέρω μά ή ιδέα μου μοι λέει πώς παντού θα είνε τα ίδια.

Ήταν ή πρώτη φορά που Έλλην άξιωματικός του ναυτικού δέν έβλεπε το Έγγλικό ναυτικό σαν Μπαμπούλα. Αυτό μοι έκανε εξαιρετική εντύπωσι.

Πέρασαν χρόνια και πάντα άκουγα από τους συναδέλφους μου θαυμασμούς και επαίνους για τα Έγγλικά υπερντρεύνοντ, για τους έγγλέζους άξιωματικούς, για τη θαλασσοκρατία Αλβιόνα.

Πού να φαντασθώ εγώ ο ελάχιστος μεταξυ των άξιωματικών του ναυτικού, πώς θαρόη καιρός να συμπράξη ή ψωροκώσταινα με τη θαλασσοκρατία κι' εγώ ο άρχιμπαλάντζος με τα θαλασσοπούλια τους Έγγλους ναυτικούς!

Στόν Εδωπαϊκό πόλεμο ήμουν λιμενάρχης Χίου και επί της άμυνας της νήσου, είχα δέν διαταγή να συγκεντρωθώ και να συμπράττω με τους άγγλους συναδέλφους μου και με τον Έγγλο κυβερνήτη ενός πλοίου που ήταν άραγμένο εκεί για να επιτηρή τα Γερμανικά ύποβρυχια και να μάς προστατεύη έναντίον επιθέσεως αεροπλάνων.

Τόν έγγυρρισα άρκετά και μπορώ να σας πω πώς σε λίγο γίναμε δυο καλοί φίλοι.

Όταν πήγαινα μέσα στο πλοίο του να συνηνοηθώ για διάφορα ζητήματα, μοι προσέφερε ένα είδος κοκτέιλ που αυτός είχε βαφτίσει συμμαχικό, γιατί ανακάτενε λογίων λογίων ποτά πολλών συμμαχικών χωρών μαζί. Μούλεγε με παιδικό γέλιο και με άγγλική όλος δόλου άφέλεια.

—Τι λές, θα πιούμε ένα ποτό συμμαχικό;

Και ανακάτενε Γαλλικό με Ίταλικό βερμούτ, λίγη τζινέβρα Έγγλέζικη και δικό μας Σαμώτιο κρασί.

Αυτός πολύ λίγα Γαλλικά ήξερε και εγώ λέξι Έγγλική. Μιά μέρα του λέω και όχι για κομπλιμέντ, σάς βερβαιώνω πώς το ένοιωθα μέσα μου στ' αλήθεια και το μιλούσα ειλικρινώς.

—Προίεργο, ενώ δέν ξέρω τη γλώσσα σας μαζί σας κατορθώνω να συνηνοομαι πολύ καλλίτερα παρά με τους συμματριώτες μου.

Κάνανε μαζί συντροφιά και έξω στην πόλι κι' έμαθε να τρώη γκιουβετσάδες και να πίνη ρετσίνα. Όταν έρχόμαστε στο κέφι πηγαίναμε μαζί και σε κανένα φιλόξενο σπίτι του λιμανιού. Όπου ήθελες τον εύ-

αυτάς έκορυφώθη πλέον τόν γλέντι των διανουμένων συμπασιαστών.

Η αδιάκοπος μελέτη, ή έκλεκτή συντροφιά και ή καθημερινή φιλανθρωπία ήσαν τα μόνα σημεία της όλης ζωής της σεβαστής Δεσποίνης. Έπί πενήτηνόντα έτη χωρίς ποτέ να κατέβη την σκάλα της οικίας της, άσολομένη με τα άνθη της, τα πετηνά της και τα σκυλάκια της, τα βιβλία της, ζωσα με τας τόσας άναμνήσεις της, έσβυσε σιγά-σιγά. Απέθανε ένενήκοντα έτών, αφού έδαπάνησε και τόν τελευταίον όβολόν εις άγαθοεργίας άμύπητος. Έκηδεύθη δημοσία δαπάνη, άπασα δέ ή κοινωνία του Ναυπλίου μετά μεγάλης εύλαβείας κατενόωσε μέχρι της τελευταίας κατοικίας την σεβαστήν τον συμπολίτιδα και την μεγάλην Χριστιανήν.

Γ. Θ. ΔΡΑΒΙΛΛΑΣ

ρισκες, ήταν μέσα σ' όλα, λέρα από τις λέρες, άνθρωπος γλεντζές και άνοιχτόκαρδος. Μιά μέρα εκεί που γλεντούσαμε μοι είπε όλος δόλου με άφέλεια, χωρίς να δίνω σημασία στο παρά, πώς ήταν παντρεμένος και πώς ή γυναίκα του βρίσκεται στη Λόντρα. Αυτό όμως δέν τόν έμπόδιζε να κορτεζέται με ή μορφή Έγγλέζου από τη Σμύρνη και να της υπόχεται πώς μετά τόν πόλεμο θα χωρίση την γυναίκα του και θα την πάρη.

Τότε έβλεπα δά και εγώ όλοφάνερα πώς είχε δικήν εκείνος ο έλευθερόστομος ύποπλοιάρχος, που προ χρόνων μάς έλεγε σ' ένα καρτέ, πώς οι παντρεμένοι άξιωματικοί στην Έγγλία δέν λογαριάζουν καθόλου τις γυναίκες τους και γι' αυτό είνε άξιοι και δραστήριοι.

Όλος ο κόσμος στη Χίο ήταν ένδοξοι-ασμένους μαζί του, τόν είχε για σωτήρα.

Μόλις φαινόταν αεροπλάνο άμέσως όλοταχώς βρισκόταν έξω από τόν λιμάνι και μπάμ και μπουμ με τα αντιαεροπορικά πυροβόλα έστρωνε τόν έχθρο στο κυνήγι. Ήταν μυστήριο πότε φαινόταν αυτός ο άνθρωπος να ξεκλειδώνη την άλυσίδα τ. ν. γ' αρίνη την άγκυρα στη θάλασσα με τομαδούρα και να ξεκινάη πάλι φι βομβαρδίζοντας. Κι' όλα αυτά άστα άστρατη. Ήταν στ' αλήθεια άξιοθαύμαστος! Ήθελε ή ώρα να δώ και γώ χειροποιήτα μπουστά μου τόν μεγαλειό του Έγγλέζικου ναυτικού, που από χρόνια τώρα μοι παρουσίαζαν σαν Μπαμπούλα οι συναδέλφοί μας.

Υστερα όμως από καιρό έφυγε αυτός και ήθελε κάποιος άλλος να τόν αντικαταστήση. Μας έκανε και τότε έπισκεψι Γερμανικό αεροπλάνο μά ως πού ν' άποφασίση ο καινούργιος Έγγλέζος να ξεκινήση και ν' άρχισή τόν κανονίδι, ή Χίος δόλοκληρη είχε τρομοκρατηθί.

Όλοι νομίσανε πώς αυτό έγινε για πρώτη φορά και πώς αργότερα ο νεοφερμένος Έγγλέζος θα συνηθίση. Μά όσο πήγαινε και χειρότερα. Ο κόσμος άρχισε ν' άνησυχί γι' αυτή την Ανατολική βραδυτητα του άξιωματικού της γηραιάς Αλβιόνας τού σχολίαζε στα καφεενία και στη Δέσχη.

Πήγα κι' εγώ μέσα στο πλοίο του να τόν δω καθώς είχα χρέος. Μοι φάνηκε άρκετά συμπαθητικός, μά πού ή χαρά που ζωγραφίζονταν σ' όλο τόν πρόσωπο του προκιά του, ή χαρά που έχει πάντα στην όψη του ένας άνθρωπος με ζωή. Αυτός σάν να είχε στη φρυσιγγαμία του κάποια μελαγχολία, κάποια νοσταλγία. Με πήγε στην κάμαρα του. Ήταν γεμάτη φωτογραφίες, ή γυναίκα του και τα παιδιά του, όλη ή οικογένεια του, τόν σπύτη του δόλοκληρο μέσα στην καμπίνα του. Μοι προσέφερε πούρο, άναψε κι' αυτός ένα και άρχισε να μοι δείχνη τις εικόνες και να μοι μιλάει πονετικά για τη γυναίκα του και τα παιδιά του. Σιγά-σιγά με τη ζέστα της κουβέντας τόν έπιασε ή μαγία της εξομολογησεως και τότε μοι έμπιστεύθηκε πώς βαρέθηκε πειά τη ναυτική ζωή. Δέν έβλεπε την ώρα να τελειώση ο πόλεμος ν' άποσυρθί από τόν ναυτικό και να κάτση παντοτεινά με την οικογένεια του, σ' ένα ταφίλι του, όπου θα καλλιεργούσε τα χωράφια και θα έκανε κτηνοτροφία. Σε λίγο έσβυσε ή κουβέντα, άρχισε να σουρουπώνη, μά μελαγχολία άπλώθηκε γύρω μας και αυτός ρουφώντας τόν πούρο του ξεχάστηκε κυτίζοντας νοσταλγικά τη γυναίκα του και τα παιδιά του.

Ένα άνοιξιάντικο πρωί μόλις είχα ξυπνήσει και είχα πάει στο λιμεναρχείο, άκούω κρότο αεροπλάνου. Πρωί-πρωί έφθασε ο άνεπιθύμητος έπισκέπτης. Μά από τόν έγγλέζικο πλοίο ούτε φωνή, ούτε άκρόασις. Ο κόσμος άρχισε ν' άνησυχί. Πάironω τα κιάλια και κυτιάζω μέσα στο Έγγλέζικο. Δέν φαινόταν ψυχή στο κατάρωμα. Βάζω μεγισούς ναύτες μου και άρχίζουν να πυροβολούν στον άέρα μήπως και πά-

ρη είδηση ο Έγγλος, μά τού χάσει τόν κανών; Ο κόσμος άδημονούσε γιατί τόν αεροπλάνο άπειλητικό διέγραφε κίχες πάνω από τόν νησί. Μάινο μέσα στην ποτή βάρκα και διευθύνοντο στο Έγγλικό. Συγνώμη στη σκάλα, κανείς δέν μ' άκούει λαμβάνεται, στο κατάρωμα ψυχή έστρεψε κανένας ναύτης της άπρεπας σκάας σκοπός. Όλα εκεί μέσα κοιμόντο με έγγλέζικη ψυχραιμία. Κατεβαίνοντες και χτυπάω την πόρτα. Άκούω «Κάτω» λαδ ή Έμπρός! Άνοιγω την πόρτα και είμαι μέσα. Δέν ήταν στην κοκτέιλ του, άνοιξι ήμίκα τυλιγμένος στις κουβέτες του. Καθόταν με τις πιτζάμες του μακάριος σ' ένα πολυθρόνα, καπνίζε τόν πούρο του και κατίζε την εικόνα της γυναίκας του!

Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΜΑΓΙΣΣΑΣ

(Συνέχεια εκ της 14ης σελίδος)
 τόν αδελφό του—τόν άνδρα της—μαζί την καρδιά της. Κι' άκούη τόν άναγμένο Κι' αν πέθανε, αυτό έγινε γιατί δέν ήθελε να την άκούση. Κι' αυτή, αυτή δέν ήθελε τόν θάρορο να τού φανί ψυχρά, άμυρ άγαπούσε.

Έκείνος την άκουγε με τόν ίδιον μειδισμό του. Τέλος την άέκασε—Πάψε κόρη της μάγισσας...

—Όλοι τόν ήξεραν πώς αυτή η γυναίκα της είχαν σκοτώσει τόν πατέρα της Πέπε. Τόν είχαν ποτίσει με διάφορα μακά ποτά. Κι' αυτόν άκούη τόν ίδιον τόν την άκουγε τώρα ήταν ίκανη να τόν γένη τόν ίδιο. Μά όχι. Αυτός δέν άπόηγε στην παγίδα σαν τόν άνοητο τόν αδελφό του.

Με τα κοκκαλιάρικα χέρια του άπνεσε τόν κεφάλι της Μαριέτας και τόν ήπια για να την ιδί από πιά κοντά, κυτίζοντας χωρίς συγκίνησι τα όργα μάγουλά της τα μαύρα της μάτια που έλαμπαν άνάμυσα στα δάκρυά τους.

—Μάγισσα...Δολοφόνισσα... Τήν έσπρωξε δυνατά και την έκανε να γονατίση. Ψάχνοντας κάτι βρήκε στη ζώνη του.

Η Μαριέτα ήταν μισοπεσμένη από τόν τρόμο της. Και στο δρόμο κανείς άπνον τα κοσμάτια κάποιον βαρύνον σ'γειτονικό χαντάκι, κι' ένα μακρινό σήμα σκυλιού έφθανε ως εκεί. Κι' όλα άνωχτωνε.

Και τότε όλη ή υπερηφάνεια της έθηκε. Άρχισε να κλαίη και σπώνον την ποδιά της σκέπασε τόν κεφάλι της. —Σκότώσε με, είπε μέσα στο κλάμα της.

Ο Τελαι άσυγκίνητος την έπίασε μ' ένα πιστόλι στο χέρι. Σάν άπόπειρα έμπειρος εξήγησε με την κίνηση τόν πιστολιού του να βρη τόν μέρος που ήθελε έμμεσα από την μαύρη ποδιά κι' έπείθεσε δυο πιστολιές κατά συνέχειαν.

Άνάμεσα άπ' τη λάμψη και τόν κτύπο είδε τη Μαριέτα να ξαπλώνεται με ένοσπασμό.

Πάντα ήσυχος, σάν άνθρωπος που έσφοβαται τίποτε, ο Τελαι ξαναγύρισε τόν χαμόσπιτο για να ζητήση τόν μικρό. Όταν τόν πήρε από την τρομαγμένη γυναίκα, τόν τενε να κλάψη.

—Μικρούλι μου, μουρούρισε φιλάτας το.

Η συνειδήσις του ήταν ίκανοποιημένη και ή ψυχή του χαρούμενη. Ήταν βέβαιον ότι είχε κάμει ένα μεγάλο καλό για τόν κορό, σκοτώνοντας τη μάγισσα μητέρα τόν τας το.

V. BLASCO IBANEZ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΚΕΡΑΥΝΟΣ",
 Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΥ
 ΟΔΟΣ ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ 18 - ΑΘΗΝΑΙ

Αθλιοι (Βικτ. Ούγκώ) μέγα σχήμα 100 εικόνες	Δραχ. 80	Λατιφέ Χανούμ και ή Καταστροφή της Σμύρνης	Δραχ. 50
Απόκρυφα Άλεξανδρείας	20	Λάβαρον τού 21 (Με χρωματιστά εικόνες)	58
Αγνώστου	35	Μαύρη Μάσκα	25
Αθανάσιος Διάκος	30	Ματωμένος Κοζάκος	20
Αρματολοί και Κλέφτες	15	Μαρία ή Πενταγιώτ-σα	35
Απόκρυφα της Βενετίας	25	Ματωμένη καλογρηά και ο έμφύλιος Σπαραγμός τού 63	35
Αβδούλ Χαμίτ	10	Μαύρη Σελι στο Λονδίνον	25
Γεωργία Στεναγμών	45	Μαύρος της Βενετίας	25
Γιονσουφ Άράπης	25	Ματωμένος Άρχιληστής	40
Γκόλφω (Μεγάλη με εικόνες)	25	Μαύρος Άνταρτης με χρ. εικ.	40
Γυναικά που Σκοιάνει	20	Ναύα τού Αίμ. Ζολά	20
Δύο Όρφανα (τόμ. 2 έκ. δρ. 30)	25	Περιπλανώμενος Ιουδαίος	40
Δύο Καρδία	25	Ροζίτα	15
Δύο Μάγκες	25	Συμμορία Μαύρου Σκελετού και Νάτ Πίγκερτων	45
Ζάκ Σεπάρ	15	Σταυρομάνα και Λήσταρχος Σπανός	25
Σιγκολέ	25	Σιδιρένιος Έκδικητής	20
Θανάσης Βάγιας	15	Συμμορία Μαύρου Σπυλιέτου	25
Θυμιούλα ή Γαλλαξειδιώτισσα	35	Τάκης ο Άρχιληστής	50
Κασσιανή μεγ. και πλήρης Κόρη τών Κεραυνών και ο Σέφλοχ Χόμς	45	Τόσκα	20
Καρδιά της Μάννας	25	Τζών Πεσδικάρης	30
Κυρά Φροσύνη	35	Φαντομάς ένδεκα έπεισόδια	55
Κίτσος και Λαφαζάνης	45	Άνιστ. Φαντομά όκτώ έπεισ.	30
Κόρη τών Άθηνών και ο Λόδοξ Βύρων	35	Χάιδω	15
Κοιμήτορας και Βελή-Γκέκας	60	Φάδ Λιάβολος	20
Καστελάν Μαύρος (Δύο τόμ. έκαστος δρ. 30—Με χρ. εικ.)	40	Κουμπάτοι	15
Κρεμασμένος	35	Κατάρα της Μάννας	35
Ο Κατηρατένος ή ο Μουσαζή Γκέκας με εικ. χρ.	40	Λήσταρχος Τζατζάς	15
Λήσταρχος Κακαράνης και ή Όρφανή	40	Τρομοκράτης	30
Όρφα	15	Κουταλιανός	20
Όρφα ή Έλένη	15	Μυστήρια τών Μασσόνων	50
Λήσταρχος Μπαμπάνης	20	Χάρι τού Βασιλή	20

Είς τας έπαρχίας πωλούνται από όλα τα καλά Βιβλιοπωλεία

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ

Νά βάψετε μόνη σας τα περσινά σας φορέματα με Γερμανικά βαφάς μάρκας

ARTI

και δά γίνουν έντελώς καινούργια
 ΑΙ βαφαι ARTI πωλούνται εις τα
 Φαρμακεία και τα έμπορικά της
 συνεικίας σας εις 60 μεδερνεύς
 χρωματισμούς.

Γεν. Άντιπρόσωπος:
 Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Άθήναι,
 Λέκα 21α.

ΠΛΕΝΕΤΕ ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΣΑΣ
 ΜΕ ΤΟ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ
 ΜΟΝΟ ΤΟΥ ΠΛΕΝΕΙ ΚΑΙ ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΕΙΣ ΜΙΑΝ ΩΡΑΝ

"ΜΥΡΑΝΤΑ,"

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ

ΜΥΡΟΠΟΙΙΑΣ

ΛΕΚΑ 2. ΠΑΡΟΔΟΣ ΒΟΥΛΗΣ

GRUNIL

ΔΙΑΓΝΩΙΣΜΟΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

Ψηφίτω την ωραιότεραν Έλλη-
 νίδα την δίδα

Έν τή
 Ο ψηφίτων

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
 ΚΑΙ ΤΑ ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΣΥΝΟΙΚΙΑΣ ΣΑΣ

ΚΑΙ ΤΑ ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΣΥΝΟΙΚΙΑΣ ΣΑΣ

ΚΑΙ ΤΑ ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΣΥΝΟΙΚΙΑΣ ΣΑΣ

ΚΑΙ ΤΑ ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΣΥΝΟΙΚΙΑΣ ΣΑΣ

ΚΑΙ ΤΑ ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΣΥΝΟΙΚΙΑΣ ΣΑΣ

ΚΑΙ ΤΑ ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΣΥΝΟΙΚΙΑΣ ΣΑΣ

ΚΑΙ ΤΑ ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΣΥΝΟΙΚΙΑΣ ΣΑΣ

ΕΝΑΡΞΙΣ
ΝΕΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ
ΑΝΔΡΙΚΩΝ ΚΟΣΤΟΥΜΙΩΝ & ΠΑΛΤΩΝ
ΕΠΙ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΔΡΑΓΩΝΑ

ΕΤΑΙΡΙΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΜΠΟΡΕΥΣΗΣ